

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Halimbawang Naglalarawan ng Katotohanan ng Biblia

Illustrations of Bible Truth

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Illustrations of Bible Truth*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Moody Press, Chicago, Copyright, 1945.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions.
Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Sa tingin ko si Charles H. Spurgeon ang nagsabi, “Ang sermon ay ang bahay; ang mga halimbawa ay ang mga bintanang nagpapapasok ng liwanag.” Siya man o hindi ang unang nakaisip nito, totoong-totoo ito, at dapat itong tandaan at isabuhay ng lahat ng nagnanais mangaral ng Salita nang may kapangyarihang tumatagos sa puso.

May ilang tumututol sa paggamit ng anumang kuwento sa pangangaral at pagtuturo, at sa palagay nila ay sapat na ang ipaliwanag lang ang katotohanan. Pero ganito ang pagkakagawa sa isip ng karamihan sa atin: kailangan natin ng mga halimbawa para madali nating maunawaan ang buong kahulugan ng mensahe. Ang Panginoon mismo ay laging gumamit ng ganitong paraan, at dito, gaya rin sa ibang bagay, Siya ay nag-iwan “sa atin ng halimbawa, upang kayo’y sumunod sa Kanyang mga hakbang.”

Sa kahilingan ng mga minamahal kong kaibigan, tinipon ko rito ang maraming kuwento at pangyayaring malaki ang naitulong sa akin sa mahabang panahon ng aking paglilingkod, at umaasa akong magagamit din ito nang may pakinabang ng iba. Marami rito ay mula sa sarili kong karanasan at hindi makikita sa mga koleksiyon ng ibang manunulat. Ang ilan naman ay nagamit ko na sa mga aklat ko tungkol sa iba’t ibang paksa. Ang iba ay ngayon lang nailimbag. Ipinadadala ko ang mga ito para sa kaluwalhatian Niya na sa loob ng mahigit kalahating siglo ay naging kahanga-hangang Tagapagligtas at tapat na Kaibigan ko, ang aking laging kaibig-ibig na Panginoong Jesu-Cristo.

H. A. Ironside
Chicago, Ill.

Mga Bagay na Kaduda-duda

“Ang nag-aalinlangan ay hinahatulan kung siya’y kumain”
(Roma 14:23, R.V.).

Si Sandy ay isang matipid na Scot na ayaw gumastos nang hindi kailangan sa paglalaba, kaya kapag nagsuot siya ng pormal na polo sa isang handaan, maingat niya itong itinatabi para magamit ulit. Minsan, habang nagbibihis siya para sa ganoong okasyon, kumuha siya ng nagamit nang polo mula sa drawer at sinuri itong mabuti, umaasang maisusuot pa niya iyon nang gabing iyon. Dahil hindi siya sigurado kung talagang malinis pa ito, dinala niya ito sa may bintana para masilip sa mas maliwanag na ilaw kaysa sa loob ng kuwarto. Napansin ng asawa niyang si Jean na umiiling-iling siya, na para bang nangangamba na hindi ito papasa sa masusing pagsusuri.

“Tandaan mo, Sandy,” tawag niya, “kapag kaduda-duda, marumi na ‘yan.”

Doon natapos ang usapan. Itinapon sa labahan ang polo at isang bago at malinis ang ipinalit. Ang mga salita ni Jean ay dapat ding tumimo sa bawat mananampalataya tungkol sa anumang bagay na pinagdududahan ng kanyang konsensya, gaano man kaliit ang tanong.

Pag-ibig na Marunong Kumilatis

“Upang ang inyong pag-ibig ay lalo’t lalong sumagana ... sa buong pagkilatis” (Filipos 1:9, literal na salin).

Kadalasan, dahil kulang sa pagkilatis, hindi napapansin ng mga nakaupo sa upuan ng simbahan kung gaano kabigat ang maling aral na naririnig nila mula sa pulpito.

Isang matalinong mangangaral na modernista ang nagpapaalam na sa kanyang kongregasyon dahil lilipat na siya sa bagong parokya. Napasaya niya ang mga tagapakinig sa kanyang mabulaklak na pananalita at magagandang pangwakas na talumpati, habang madulas niyang ipinangangaral kung gaano kahalaga ang malawak na pananaw at kung gaano kapanganib ang makitid na paniniwala. Lumapit sa kanya ang isa sa mga binata at nagsabi, “Pastor, lungkot na lungkot po ako na mawawala na kayo. Bago po kayo dumating, wala akong pakialam sa Diyos, sa tao, o sa diyablo, pero dahil sa magaganda ninyong sermon, natuto po akong mahalin silang lahat!” Iyan ay pakiramdam lamang, hindi pag-ibig na marunong kumilatis.

Masasamang Kasama

“Ang masasamang kasama ay sumisira ng mabuting ugali” (1 Corinto 15:33).

Habang naglilibot sa gubat, nakakita ang ilang batang lalaki ng pugad na may dalawang inakay na linnet, at nahuli nila ang mga ito at iniuwi. Kumuha sila ng dalawang simpleng hawlang kahoy, isinilid ang tig-isang linnet sa bawat hawla, at isinabit ang mga ito sa magkabilang gilid ng isang canary. Ipinaliwanag nila sa nanay nila na umaasa silang dahil bata pa ang mga linnet, gagayahin ng mga ito ang awit ng canary, sa halip na *sumiyap-siyap* gaya ng karaniwang linnet. Napangiti ang nanay at nagduda kung magtatagumpay nga ang plano nila.

Kinabukasan, pumasok ang mga bata sa kuwarto at napasigaw, “Nanay, halika po rito, ang canary namin, *sumisiyap-siyap* na parang linnet!”

At ganoon nga ang nangyari. Kinailangang ihiwalay ang canary sa mga ibong-gubat at takpan muna nang ilang panahon bago bumalik ang kanyang awit. Tiyak na may aral dito para sa lahat ng Cristiano. Ang pakikisama sa sanlibutan ay hindi nag-aakay sa mga walang Diyos para sumunod sa daan ng Panginoon; kadalasan, ang nangyayari ay nawawala ang masayang awit ng mananampalataya at nagagaya niya ang salita at ugali ng sanlibutan.

Ginawa Niya ang Kanyang Bahagi

“Ang Anak ng tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawala” (Lucas 19:10).

Na ang tao ay lubos na nawawalang makasalanan na hindi kailanman makakahanap ng sariling daan pabalik sa Diyos, ay isang katotohanang napakapait tanggapin ng karaniwang lalaki o babae. Gusto nating isipin na may magagawa tayo para tumulong sa pagliligtas sa sarili natin, samantalang ayon sa Salita ng Diyos, hindi lang tayo nawawala kundi wala rin tayong kakayahang ayusin ang ating kalagayan. Kahanga-hanga kung gaano kabilis ang mga kapatid na itim sa pagbibigay ng halimbawa ng mga espirituwal na katotohanan, gaya ng ipapakita ng pangyayaring ito.

Isang bagong mananampalataya, isang lalaking itim, ang tumayo sa isang pulong para magbigay ng patotoo tungkol sa nagliligtas na biyaya ng Diyos. Ikinuwento niya kung paano nakuha ng Panginoon ang kanyang puso at kung paano siya pinalaya sa sala at kapangyarihan ng kasalanan. Nagsalita siya tungkol kay Cristo at sa Kanyang ginawa, pero wala siyang binanggit tungkol sa anumang pagsisikap niya.

Ang namumuno sa pulong ay may hilig sa legalismo, at nang matapos ang patotoo ng lalaking itim, sinabi niya, “Ang ikinuwento lang ng ating kapatid ay ang bahagi ng Panginoon sa kanyang kaligtasan. Noong ako’y nagbalik-loob, napakarami kong kailangang gawin muna bago ko maasahang may gagawin ang Panginoon para sa akin. Kapatid, hindi mo ba muna ginawa ang bahagi mo bago ginawa ng Diyos ang Kanya?” Agad tumayo ulit ang lalaki at sumagot: “Opo, ser, nakalimutan ko po talaga. Hindi ko pa po naikuwento ang bahagi ko, ano? Ganito po:

ginawa ko ang bahagi ko nang mahigit tatlumpung taon, tumatakbo palayo sa Diyos nang kasimbilis ng kayang itakbo sa akin ng mga kasalanan ko. 'Yon po ang bahagi ko. At hinabol ako ng Diyos hanggang maabutan Niya ako. 'Yon naman po ang bahagi Niya." Napakagandang pagkakasabi, at iyan ang kuwentong naiintindihan ng bawat makasalanang tinubos.

Tulungan Mo ang mga Babaing Iyon

“At ipinamamanhik ko rin naman sa iyo, tapat na kamanggagawa, na tulungan mo ang mga babaing iyon ...” (Filipos 4:3).

Hindi siya nakapag-aral, at sinusubukan niyang magbigay ng salita ng pangaral. Nautal-utal siya sa pagbasa ng mga unang talata ng Filipos 4, pero nalito siya sa pangalan ng dalawang babaing binanggit sa talata 2, kaya ganito ang pagkabasa niya: “Ipinamamanhik ko kay Odious at ipinamamanhik ko kay Soontouchy na sila’y magkaisa ng pag-iisip sa Panginoon.” (Sa Ingles, ang ibig sabihin ng mga ito ay “Nakaiinis” at “Madaling Mapikon.”) Pagkatapos ay sinikap niyang ipaliwanag ang aral ayon sa mga pangalang mali niyang naintindihan.

Gaano kalaking gulo ang nalilikha sa mga Cristiano ng mga babaing tulad ni Odious, na *napakahirap* pakisamahan, at ni Soontouchy, na nagtatampo sa bawat maliit na bagay! Maganda ang aplikasyon, kahit mali ang pagpapaliwanag.

Mga Pagsubok na Lumilipas

“Ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang” (2 Corinto 4:17).

Isa siyang lalaking itim na halos hindi marunong bumasa, na kailangang baybayin nang buong hrap ang bawat salita sa Biblia, at madalas ay hindi niya lubos maunawaan ang kahulugan ng mga talatang sinisikap niyang basahin. Sa isang pulong ng patotoo, kung saan pinakiusapan ng namumuno ang bawat isa na sabihin ang paborito niyang bahagi ng Kasulatan, tumayo ang matandang kapatid na itim at nagsabi, “Pinakamalaki po ang naitutulong sa akin ng mga pinagpalang salitang ‘At nangyari’ kaysa sa anumang iba pa sa Biblia.”

Nang tanungin kung ano ang ibig niyang sabihin, ipinaliwanag niya, “Kapag gulong-gulo po ako sa problema at pinahihirapan ng mga pagsubok, pumupunta ako sa Biblia at nagsisimulang magbasa, at hindi pa ako nakakalayo, natatagpuan ko na ang mga salitang ‘At nangyari’ (sa Ingles, ‘it came to pass’: dumating para lumipas), at sinasabi ko, ‘Purihin ang Panginoon! Hindi ito dumating para manatili. Dumating ito para lumipas!’” Tiyak na lahat tayo ay may matututuhan sa kanyang simpleng pananampalataya.

Nawawala sa Loob ng Simbahan

“Kung ang aming Ebanghelyo ay natatakpan, ito’y natatakpan sa mga napapahamak” (2 Corinto 4:3).

Sa isang nayon sa England, may palabas ang Sunday school sa isang maliit na simbahan. Punung-puno ang lugar at madilim ito dahil may ipinapakitang mga larawan sa stereopticon. May kumatok sa pinto kaya tinawag ang isang usher, at pumunta siya sa harapan at nagpahayag, “Nawawala ang batang si Mary Jones. Hinahanap na siya kung saan-saan ng kanyang pamilya at ng mga opisyal ng bayan. Kung may nakakita sa kanya o nakaaalam kung nasaan siya, pakipuntahan po ang pinto at kausapin ang kaibigang nagtatanong.” Walang kumilos, at itinuloy ng tagapagsalita ang kanyang pananalita at mga larawan.

Sa pagtatapos, nang buksan ang mga ilaw, napansin ng isang ginang si Mary na nakaupo sa isang upuan sa harapan. Nilapitan niya ito at sinabi,

“Aba, Mary, hindi mo ba narinig na hinahanap ka nila? Bakit hindi mo sinabi sa kanila na nandito ka?”

Nagulat ang bata at nagtanong, “Ako po ba ang tinutukoy nila? Ang sabi po nila, nawawala si Mary Jones. Hindi naman po ako nawawala. Alam ko naman po kung nasaan ako noon pa man; akala ko po, ibang Mary Jones iyon.”

Nawawala siya sa loob mismo ng simbahan, pero hindi niya alam. Gaano karami ang katulad niya. May pangalan sila na sila’y buhay, pero sila’y patay. Kahit kasapi sila ng isang lokal na iglesya, hindi pa nila nakikita kailanman ang pangangailangan

nila kay Cristo, at hindi pa rin nila pinaniniwalaan ang mensahe ng Ebanghelyo.

Ang Alok ng Irlandes na Panginoong-Maylupa

“Sinabi Ko na sa inyo, at hindi kayo naniniwala” (Juan 10:25).

Ang pag-aatubili ng puso ng tao na manalig sa pangako ng biyaya kay Cristo Jesus ay magandang mailalarawan ng kuwento ng isang kakaibang panginoong-maylupa sa Ireland. Sa kanyang malalawak na lupain ay nakatira ang maraming nangungupahang naghihikahos. Nang magbalik-loob ang mayamang lalaking ito, nanabik siyang maipaliwanag sa mga taong ito ang kahanga-hangang paglalaan ng Diyos para sa kanilang kaligtasan. Kaya nagpapaskil siya sa mga kitang-kitang lugar sa buong lupain niya ng mga paunawang nagsasabing sa isang takdang araw ay naroon siya sa kanyang opisina sa may tarangkahan, mula alas-diyes ng umaga hanggang alas-dose ng tanghali. Sa oras na iyon ay handa siyang bayaran ang mga utang ng lahat ng nangungupahan sa kanya na magdadala ng kanilang mga hindi pa nababayarang singilan.

Ilang araw na pinag-usapan nang may malaking pananabik ang mga paunawa. Pinagkukuwentuhan ng mga tao ang kakaibang alok, at sinabi ng ilan na panloloko lang iyon. Ang iba naman ay siguradong “may lalang diyan.” May ilan pang nag-akalang nasisiraan na ng bait ang panginoong-maylupa, dahil “sino bang nakarinig na ng taong matino ang isip na mag-aalok ng ganyan?”

Nang dumating ang itinakdang araw, marami sa mga tao ang makikitang papunta sa opisina, at habang papalapit ang oras, isang malaking pulutong ang nagtipon sa may pinto. Eksaktong

alas-diyos, dumating sakay ng karwahe ang panginoong-maylupa at ang kanyang kalihim sa tarangkahan, bumaba, at nang walang kinakausap na sinuman ay pumasok sa opisina at isinara ang pinto. Sa labas ay nagsimula ang mainit na pagtatalo; palala nang palala ito bawat minuto. Totoo kaya? Talaga kayang seryoso siya? Baka pagtawanan lang niya ang sinumang magdala ng katibayan ng kanyang utang? Iginiit ng ilan na tunay niyang pirma ang nasa ibaba ng mga paunawa, at tiyak na hindi niya ilalagay sa kahihyan ang sarili niyang pangalan. Pero lumipas ang isang oras at wala pang pumapasok para iharap ang kanyang singilan. Kapag may nagmungkahi sa iba na subukan, galit na sagot ang natatanggap niya: “Hindi naman ganoon kalaki ang utang ko. Hindi ko kailangang pumasok. Iba na lang ang maunang sumubok, ’yung mas malaki ang utang kaysa sa akin!” At ganoon lumipas ang mahahalagang sandali.

Sa wakas, nang malapit nang mag-alas-dose, dumating ang isang matandang mag-asawa mula sa pinakamalayong dulo ng lupain, paika-ikang naglalakad na magkaakbay; mahigpit na hawak ng matandang lalaki sa isang kamay ang isang bungkos ng singilan. Nanginginig ang boses niyang nagtanong, “Totoo ba, kapitbahay, na binabayaran ng panginoong-maylupa ang utang ng lahat ng darating ngayon?”

“Wala pa siyang binabayaran,” sabi ng isa.

“Sa palagay namin, malupit na biro lang iyan,” sabi naman ng isa pa.

Napaluha ang matandang mag-asawa. “Mali ba ang lahat ng ito? Umasa kaming totoo, at naisip namin kung gaano kasarap mamatay nang walang utang.”

Malungkot na silang tatalikod nang may magsabi, “Wala pa namang sumusubok sa kanya. Bakit hindi kayo pumasok? Kung babayaran niya ang mga utang ninyo, lumabas kayo agad at sabihin sa amin, at papasok din kami.”

Pumayag ang matatanda, at nahihiyang binuksan ang pinto at pumasok sa opisina, kung saan mainit na pagtanggap ang naghihintay sa kanila. Nang itanong nila kung totoo ang paunawa, sinabi ng kalihim:

“Sa palagay ba ninyo ay lilinlangin kayo ng panginoong-maylupa? Patingin nga ng mga singilan ninyo.”

Iniharap nilang lahat, maingat na inilista, at isang tseke ang isinulat para bayaran ang lahat ng iyon. Umaapaw sa pasasalamat, tumayo na ang matanda at ang kanyang asawa para umalis, pero sinabi ng kalihim:

“Maupo muna kayo. Dito lang kayo hanggang magsara ang opisina sa tanghali.”

Ipinaliwanag nila na naghihintay ang mga tao sa labas na patunayan nila kung totoo ang kakaibang alok.

Pero sinabi ng panginoong-maylupa, “Hindi, pinanghawakan ninyo ang salita ko. Ganoon din ang dapat nilang gawin kung gusto nilang mabayaran ang utang nila.”

At lumipas ang mga minuto. Sa labas, hindi mapakali ang mga tao, nakatitig sa saradong pinto, pero walang nag-angat ng trangka. Pagsapit ng katanghaliang-tapat, bumukas ang pinto at unang lumabas ang matandang mag-asawa.

“Tinupad ba niya ang salita niya?” tanong ng karamihan.

“Oo, mga kapitbahay. Heto ang tseke niya, at kasintibay ng ginto.”

“Bakit hindi kayo lumabas para sabihin sa amin?” galit na tanong ng marami.

“Sinabi niyang kailangan naming maghintay sa loob, at kayo naman ay kailangang lumapit gaya ng ginawa namin at panghawakan ang salita niya.”

Ilang saglit pa, lumabas ang panginoong-maylupa at ang kanyang kalihim at nagmamadaling sumakay sa karwahe, habang nagsisiksikan sa paligid nila ang mga tao, iniaabot ang mga kamay na puno ng kanilang mga singilan at sumisigaw, “Hindi n’yo ba gagawin din sa amin ang ginawa n’yo sa kanila?” Pero tumayo sa kanyang karwahe ang panginoong-maylupa at nagsabi, “Huli na ngayon. Ibinigay ko sa inyo ang lahat ng pagkakataon. Babayaran ko sana ang utang ninyong lahat, pero ayaw ninyo akong paniwalaan.”

Pagkatapos ay inihambing niya ang mga pangyayari nang umagang iyon sa pagtrato ng mga tao sa alok ng Diyos na palayain ang makasalanan sa lahat ng singil ng banal na katarungan laban sa kanya. Taimtim niya silang binalaan sa kahangalan ng pagbabalewala sa ganito kadakilang kaligtasan hanggang matapos ang panahon ng biyaya at huli na para maligtas.

Ang Pinagpalang Tao ng Diyos

“Mapalad ang tao na hindi lumalakad sa payo ng masama, ni tumatayo man sa daan ng mga makasalanan, ni umuupo man sa upuan ng mga manunuya” (Awit 1:1).

Tumimo nang malalim sa akin, ilang taon na ang nakararaan, nang marinig kong ikinuwento ni Joseph Flacks ang pagdalaw niya sa Palestina. Nang naroon siya sa lungsod ng Jerusalem, nabigyan siya ng pagkakataong magsalita sa isang malaking pagtitipon ng mga Judio at Arabe, na lahat ay malamang na hindi pa ligtas. Ang kinuha ni G. Flacks na teksto ay ang unang Awit. Siyempre, kaya niyang bigkasin ito sa kanila sa wikang Hebreo. Binigyang-diin niya ang mga panahunan ng pandiwa: “Mapalad ang tao na *hindi lumakad* sa payo ng masama, ni *tumayo* sa daan ng mga makasalanan, ni *umuupo* sa upuan ng mga manunuya.”

Sinabi niya sa kanila, “Ngayon, mga kapatid, sino ang mapalad na taong ito na binabanggit ng mang-aawit? Pansinin ninyo, ang maligayang taong ito ay hindi kailanman lumakad sa payo ng masama, hindi kailanman tumayo sa daan ng mga makasalanan, hindi kailanman umupo sa upuan ng mga manunuya. Siya ay taong ganap na walang kasalanan. Sino ang mapalad na taong ito?” Nang walang sumagot, sinabi ni Joseph Flacks, “Sasabihin ba nating siya ang dakila nating Amang Abraham? Si Amang Abraham ba ang tinutukoy dito ng mang-aawit?”

Sabi ng isang matandang Judio, “Hindi, hindi, hindi maaaring si Abraham, dahil ikinaila niya ang kanyang asawa; nagsinungaling siya tungkol dito.”

“Ah,” sabi ni Joseph Flacks, “hindi tugma, hindi ba? Si Abraham, kahit siya ang ama ng mga tapat, ay makasalanan din na kailangang ariing-ganap sa pananampalataya. Pero, mga kapatid, may tinutukoy ito; sino ang taong ito? Siya kaya ang dakila nating tagapagbigay ng kautusan, si Moises?”

“Hindi, hindi,” sabi nila, “hindi maaaring si Moises. Pumatay siya ng tao at itinago ito sa buhangin.” Dagdag pa ng isa, “At nagalit siya sa may tubig ng Meriba.”

“Kung gayon,” sabi ni Joseph Flacks, “mga kapatid, sino siya? May isang tao rito na inilalapit sa atin ng Espiritu ng Diyos. Siya kaya ang dakila nating Haring David, ang matamis na mang-aawit ng Israel, na marahil ay siyang sumulat ng Awit na ito?”

“Hindi, hindi,” sigaw nila, “hindi maaaring si David. Nangalunya siya at ipinapatay si Urias.”

“Kung gayon,” sabi niya, “sino siya? Kanino tumutukoy ang mga salitang ito?”

Matagal-tagal silang tahimik, at pagkatapos ay tumayo ang isang Judio at nagsabi, “Mga kapatid, may maliit akong aklat dito; ang tawag dito ay Bagong Tipan. Binabasa ko ito. Kung paniniwalaan ko ang aklat na ito, kung makatitiyak ako na totoo ito, sasabihin kong ang tao sa unang Awit ay si Jesus na taga-Nazaret.”

Tumayo agad ang isang matandang Judio at nagsabi, “Mga kapatid, ang tao sa unang Awit ay si Jesus na taga-Nazaret. Siya lang ang nag-iisang dumaan sa mundong ito na hindi kailanman lumakad sa payo ng masama, ni tumayo sa daan ng mga makasalanan.”

Pagkatapos ay ikinuwento ng matanda kung paano siya naakay na sumampalataya kay Cristo, at sinamantala niya ang pagkakataong iyon para hayagang ipahayag ang kanyang pananampalataya. Matagal na siyang naghahanap, at natuklasan na niya bago pa noon na si Jesus nga ang Siya, pero wala siyang lakas ng loob na sabihin ito sa iba.

Pampalakas-loob sa Pananalangin

“At ang lahat ng bagay, anumang inyong hingin sa panalangin, na nananampalataya, ay inyong tatanggapin” (Mateo 21:22).

Ilang taon na ang nakararaan, nagkaroon ako ng pribilehiyong dumalo sa isang Bible conference kung saan ang yumaong si Dr. D. M. Stearns ang pangunahing tagapagsalita. Minsan ay nagkaroon siya ng oras para sa mga tanong, at kabilang sa mga tanong ay may isang hindi ko kailanman nakalimutan. Ganito ang pagkakasulat nito: “Kung buong buhay mong ipinanalangin ang kaligtasan ng isang mahal sa buhay, at pagkatapos ay nabalitaan mong namatay ang taong iyon nang walang anumang palatandaan ng pagsisisi matapos mamuhay sa kasalanan, ano ang iisipin mo tungkol sa panalangin mismo, at sa pag-ibig ng Diyos at sa Kanyang mga pangakong sasagot?”

Napakatinding tanong iyon, at alam kong napaayos ng upo ang lahat sa silid at nag-abang kung ano ang isasagot ng doktor.

Sabi niya, “Mahal kong kapatid, aasahan kong makikita ko ang mahal na iyon sa Langit, dahil naniniwala ako sa isang Diyos na sumasagot sa panalangin, at kung Siya ang naglagay sa iyong puso ng pasaning manalangin para sa mahal mong iyon, iyon ay dahil walang alinlangang balak Niyang sagutin ito.”

Pagkatapos ay nagkuwento siya. Maraming taon na ang nakalipas, may isang mabait na matandang babaeng nakatira sa Philadelphia na may napakasuwail na anak na lalaki. Lumaki ang binatang ito sa simbahan at Sunday school, pero lumayo siya sa lahat ng banal na bagay. Naging mandaragat siya at naging napakagaspang, pabaya, at walang-Diyos na marino.

Isang gabi, nagising ang kanyang ina na may napakabigat na pakiramdam ng pangangailangan sa kanyang puso. Nang lubos na siyang magising, naisip niya ang kanyang anak at nadama niyang nasa malaking panganib ito; kaya bumangon siya, nagsuot ng bata de baño, lumuhod sa tabi ng kama, at taimtim na nanalangin na kumilos ang Diyos para sa anak niya, anuman ang pangangailangan nito. Hindi niya naiintindihan, pero matapos manalangin nang mga dalawa o tatlong oras, dumating sa kanya ang pakiramdam ng kapahingahan at kapayapaan, at sigurado siya sa kanyang puso na sumagot na ang Diyos. Bumalik siya sa kama at mahimbing na natulog hanggang umaga. Araw-araw ay pinag-iisipan niya kung bakit siya ginising nang ganoon at inudyukang manalangin, pero kahit paano ay hindi na niya maramdamang kailangan pa niyang ipanalangin ang batang iyon; sa halip, pinupuri niya ang Diyos dahil sa isang bagay na sigurado siyang ginawa Niya para sa kanyang anak.

Lumipas ang ilang linggo. Isang araw, may kumatok sa pinto. Nang buksan niya ang pinto, naroon ang kanyang anak! Pagkapasok na pagkapasok nito sa silid, sinabi niya, “Inay, ligtas na po ako!” Pagkatapos ay ikinuwento niya ang isang kahanga-hangang pangyayari.

Ikinuwento niya kung paanong ilang linggo bago noon, hinampas-hampas ng isang napakalakas na bagyo ang kanilang barko sa gitna ng Atlantiko, at mukhang wala nang pag-asang malampasan nila ito. Nabali ang isa sa mga palo ng barko; tinawag ng kapitan ang mga tauhan para putulin at alisin ito. Lumabas sila, kasama siya, nagmumura at nilalapastangan ang Diyos dahil kailangan nilang lumabas sa ganoon kakila-kilabot na gabi. Pinuputol nila ang palo nang biglang humapay ang

barko, at tinangay ng isang malaking alon ang binata palabas ng barko.

Habang halos walang-magawang nakikipagbuno siya sa malalaking alon ng dagat, sumagi sa isip niya ang nakakikilabot na kaisipan, “Mapapahamak na ako magpakailanman!” Biglang naalala niya ang isang himnong madalas niyang marinig na inaawit noong bata pa siya, “May buhay sa pagtingin sa Isang ipinako; may buhay ngayon din para sa iyo; kaya tumingin ka, makasalanan, tumingin ka sa Kanya at maligtas; sa Kanya na ipinako sa puno.”

Sumigaw siya sa matinding paghihirap ng puso, “O Diyos, titingin ako, titingin ako kay Jesus.” Pagkatapos ay itinaas siya sa ibabaw ng mga alon at nawalan siya ng malay.

Makalipas ang ilang oras, nang tumigil na ang bagyo at lumabas ang mga tauhan para linisin ang kubyerta, natagpuan nila siyang walang malay, nakasiksik sa pader na gilid ng barko. Malinaw na habang tinangay siya ng isang alon palabas ng kubyerta, ibinalik naman siya roon ng isa pang alon. Dinala siya ng mga mandaragat sa kabina at binigyan ng pampalakas. Nang magkamalay siya, ang unang mga salitang lumabas sa kanyang bibig ay, “Salamat sa Diyos, ligtas ako!” Mula noon ay nagkaroon siya ng katiyakan ng kaligtasan ng Diyos na naging napakahalaga sa kanya.

Pagkatapos ay ikinuwento ng kanyang ina kung paano siya nanalangin para sa kanya nang gabing iyon. Napagtanto nila na iyon mismo ang oras na nasa desperadong kalagayan siya, at narinig at sinagot ng Diyos ang panalangin.

Ngayon, ipagpalagay nating hindi na naibalik ang katawan ng binatang iyon sa barko. Ipagpalagay nating lumubog siya sa

kailaliman. Maaaring isipin ng mga tao na napahamak na siya magpakailanman sa kanyang kasalanan, pero ligtas pa rin siya gaya ng pagkaligtas niya sa totoo. Pinahintulutan ng Diyos na makabalik siya bilang patotoo sa Kanyang kahanga-hangang biyaya.

Isang Mangangaral na Itim Tungkol sa Misyon

“Sapagkat hindi ko sinasabing ang iba’y gumaan at kayo’y mabigatan” (2 Corinto 8:13).

Madalas nating marinig sa mga Cristianong makitid ang pananaw na baka maapektuhan ang gawain dito sa sariling bayan kung masyadong pagtutuunan ng iglesia ang misyon at ang pagbibigay para sa misyon. Paulit-ulit nang napatunayang mali ito. Isang mangangaral na itim ang nangongolekta ng handog para sa misyon nang sumigaw ang isang kuripot na diyakono sa kanyang kongregasyon,

“Pastor, papatayin n’yo ’tong iglesia kung tuloy-tuloy kayong mangongolekta ng pera para sa misyon.”

“Kapatid,” sagot niya, “may sasabihin ako sa ’yo. Hindi ganyan namamatay ang mga iglesia. At kung may maipapakita ka sa akin kahit kailan na iglesyang namatay dahil sa pagbibigay sa misyon, lalabas ako at aakyat sa mga guho ng iglesyang ’yon sa liwanag ng buwan at mangangaral sa tekstong ‘Mapapalad ang mga patay na namamatay sa Panginoon!’”

Ang Mangangaral at ang Pritong Manok

“Huwag tingnan ng bawat isa ang sariling kapakanan, kundi gayundin ang kapakanan ng iba” (Filipos 2:4).

Hindi ko kailanman nakalimutan ang isang kuwentong narinig kong isinalaysay minsan ng ebanghelistang si Paul Rader. Baka hindi ko na maalala ngayon ang lahat ng detalye, pero sa abot ng aking natatandaan, ganito iyon:

Binanggit ni G. Rader na may nakilala siyang tatlong ministro, na lahat ay galing sa isang partikular na bahagi ng Timog, at lahat ay kilala sa matinding pagtangga sa sarili at mabait na malasakit sa pangangailangan ng iba. Sinabi ni G. Rader sa isa sa kanila, “May nakilala akong dalawa pang lalaki mula sa bahagi ninyo ng bansa, at kayong lahat ay humanga ako dahil sa inyong hindi pagkamakasarili. Paano nangyaring magkakatulad kayong lahat?”

Mapagpakumbabang sumagot ang mangangaral, “Kung mayroon man kaming mga katangiang sinasabi mo, utang namin ang hindi pagkamakasarili namin sa isang circuit-rider, isang mangangaral na naglilibot. Noong mga bata pa kami, pumupunta siya sa lugar namin tuwing ikalawang linggo.”

Inilarawan pa niya ito bilang isang payat at maputlang lalaki na kahawig ni Abraham Lincoln, na noong unang Linggong nangaral siya sa paaralan sa probinsya ay nagbigay ng isang sermon sa umaga at isa pa sa hapon. Sa pagitan ng dalawang pulong, naghain ang mga kababaihan ng kongregasyon ng tanghaliang piknik sa labas. Malalaking bandehado ng pritong manok, hamon, at iba pang karne ang inilatag sa kumikinang na puting mantel; napaliligiran ang mga ito ng patong-patong

na biskwit, tinapay na mais, nilagang itlog, keyk, at iba pang masasarap na pagkain. Nang handa na ang lahat, umupo ang mga nagtipon sa damuhan para pagsaluhan ang handa.

Laging nasa unahan ang ilang malilikot na batang lalaki, umaasang sila ang pinakamalapit sa bandehado ng manok. Pero nang pagkakataong iyon, dahil napakarami ng tao, sinabihan ang mga bata na maghintay hanggang mapagsilbihan ang lahat ng matatanda. Galit silang umalis papunta sa likod ng isang kalapit na kamalig at naglaro ng dais, bilang ganti sa hindi magandang pagtrato raw sa kanila. Nagtalaga sila ng isang bata bilang tagabantay, para bantayan kung paano nauubos ang mga pagkain.

Malungkot niyang iniulat ang pagkaubos ng tambak-tambak na manok; pero may dumarating pang iba mula sa mga kalapit na kariton. Biglang napasigaw siya sa sobrang pagkagulat, “Uy, tingnan n’yo ’yung mangangaral! ’Yung matandang ardilya! Kumain na siya hangga’t kaya niya, at ngayon, akala niya walang nakakakita, pinupuno niya ’yung malalaking bulsa sa buntot ng mahaba niyang amerikana.” Galit na tumingin ang lahat at nakita nilang totoo nga.

Saktong noon, napabulalas ang isa sa mga babae, “Aba, tingnan n’yo ang plato ng mangangaral. Pinababayaan n’yo siya. Ilabot n’yo nga ang pritong manok.” At pinuno niya ang plato nito ng masasarap na piraso; kumagat-kagat siya nang ilang minuto, saka palihim na kumuha ng dalawang panyong bandana sa bawat bulsa sa dibdib, pinuno ang mga ito ng piling piraso, at itinago.

Tumayo siyang kasabay ng iba, at umatras palayo ang mangangaral, para itago raw, sa akala ng mga bata, ang kanyang “nakaw” sa kanyang dala-dalahan. Pero nang

makalayo na siya sa mga tao, lumiko siya at nagmadaling pumunta sa likod ng kamalig kung saan naghihintay ang galit na mga bata sa ikalawang tawag sa tanghalian. “Mga bata,” bulalas niya, “natakot akong nakakalimutan nila kayo, kaya itinabi ko para sa inyo ang maraming laman ng dibdib at mga hita ng manok.” Inilabas niya ang apat na malinis na panyo at ipinamigay ang malalambot na piraso. Nabihag ang puso ng mga bata. Namangha sila at sabik na tinanggap ang inialok na masasarap na pagkain.

“Ganyan talaga ang mangangaral na iyon,” sabi ng kaibigan ni G. Rader. “Naramdaman naming nakatagpo kami ng tunay na kaibigan, isang taong mas mahal ang ibang tao kaysa sa sarili niya. Kaya niyang gawin ang kahit ano sa amin. Inakay niya kaming lahat kay Cristo sa mga taon ng paglilingkod niya sa amin, nagpadala siya ng ilan bilang misyonero sa ibang bansa, at kaming tatlo naman sa ministeryo dito sa sariling bayan. Ang espiritu ng hindi pagkamakasarili na ipinakita niya ang tumimo sa puso namin at nakakuha ng tiwala namin; kaya ang mga sermon niya ay umabot sa konsensya namin at nag-akay sa amin para makilala ang kanyang Tagapagligtas bilang Tagapagligtas din namin.”

Gatasan Mo ang Sarili Mong Baka

“Gaya ng mga sanggol na bagong silang, ay pakamithiin ninyo ang gatas na walang daya ng Salita, upang kayo’y lumago sa pamamagitan nito” (1 Pedro 2:2).

Si Patrick ay isang Katolikong Irlandes na matagal nang nananabik na magkaroon ng katiyakan ng kapayapaan sa Diyos. Isang turistang dumalaw, na nakipagkuwentuhan sa kanya, ang nag-iwan sa kanya ng isang kopya ng Bagong Tipan, ang Douay version, na aprobado ng mga pinuno ng kanyang simbahan. Sa pagbabasa nito, naakay si Pat sa nagliligtas na pagkakilala sa Panginoong Jesu-Cristo, at mula noon ay masigasig niyang binasa at pinag-aralan ang kanyang Bagong Tipan, laging naghahangad ng mas malalim na pagkakilala sa mga bagay ng Diyos.

Ang kura paroko, na nakapansing hindi na siya dumadalo sa mga regular na misa, ay dumalaw sa kanya at nadatnan siyang abalang-abala sa pag-aaral ng Salita.

“Pat,” tanong niya, “anong aklat ’yang binabasa mo?”

“Aba, Padre,” sagot niya, “Bagong Tipan po.”

Gulat na gulat na bulalas ng pari, “Bagong Tipan! Naku, Pat, hindi ’yan aklat para sa katulad mo. Kung anu-anong kakatangwag ideya ang mapupulot mo sa pagbabasa niyan, at mauuwi ka sa erehiya.”

“Pero, Padre,” tutol ni Pat, “kababasa ko lang po rito, at ang pinagpalang apostol na si Pedro mismo ang sumulat nito, ‘Gaya ng mga sanggol na bagong silang, ay pakamithiin ninyo ang gatas na walang daya ng Salita, upang kayo’y lumago sa pamamagitan nito,’ at aba, sanggol na bagong silang po ako kay

Cristo, at ang gatas ng Salita ang hinahanap ko. Kaya hindi ko po makita kung ano ang masama sa pagbabasa ng Bagong Tipan.”

“Ah,” sabi ng pari, “totoong-totoo, Patrick, na kailangan mo ang gatas ng Salita, pero itinalaga ng Makapangyarihan ang kaparian para maging mga tagapaghatid ng gatas. Ang kaparian ay nag-aaral sa kolehiyo at seminaryo at natututuhan nila ang kahulugan ng Salita, at kapag pumupunta ang mga tao sa simbahan, ibinibigay namin ito sa kanila ayon sa kaya nilang tanggapin, at ipinapaliwanag namin sa paraang hindi nila mamamali ng pagkaunawa.”

“Aba, Padre,” sabi ni Pat, “alam n’yo pong may sarili akong baka roon sa kamalig, at noong may sakit ako, matagal-tagal na rin, kinailangan kong umupa ng taong gagatas sa baka, at hindi nagtagal ay nalaman kong ninanakaw pala niya ang kalahati ng gatas at pinupuno ng tubig ang balde, kaya aba, napakalabnaw na gatas ang natatanggap ko. Pero ngayong magaling na ulit ako, pinaalis ko na siya at ako na ang gumagatas sa sarili kong baka, kaya malapot na krema na ulit ang natatanggap ko. At Padre, noong umaasa ako sa inyo para sa gatas ng Salita, aba, malabnaw at matubig na gatas ang ibinibigay n’yo sa akin. Pero ngayon, ako na ang gumagatas sa sarili kong baka at tinatamasa ko ang krema ng Salita sa lahat ng oras.”

Mabuting tularan natin si Patrick, at ang bawat isa ay gatasan ang sarili niyang baka, at sa gayon ay makuha nang tuwiran ang Salita ng Diyos habang binubuksan Niya ito sa pamamagitan ng Espiritu Santo.

Ang Dalawang Kalikasan

“Ang laman ay nagnanasa laban sa Espiritu, at ang Espiritu laban sa laman: at ang mga ito ay magkalaban sa isa’t isa” (Galacia 5:17).

Isang Katutubong Amerikano ang nagbibigay ng kanyang patotoo sa isang pagtitipon ng mga kapwa niya Cristiano mula sa kanilang tribo. Ikinuwento niya ang kanyang pagbabalik-loob at kung paanong sa simula ay pakiramdam niya ay hindi na siya magkakasala kailanman; napakasaya niya sa pagkakilala sa kanyang Tagapagligtas. Pero, paliwanag niya, habang lumilipas ang panahon, naramdaman niya ang isang labanan sa kanyang kalooban, na inilarawan niya nang ganito:

“Mga kapatid, parang may dalawang asong nag-aaway sa puso ko: ang isa ay napakabait na aso, isang magandang puting aso, at lagi niyang binabantayan ang ikabubuti ko. Ang isa naman ay napakasamang aso, isang itim na aso, na laging sinisikap sirain ang mga bagay na gusto kong maitayo. Malaking problema ang ibinibigay sa akin ng mga asong ito dahil lagi silang nagtatalo at nag-aaway.”

Tumingala ang isa sa mga nakikinig at maikling nagtanong, “Alin ang nananalo?” Agad sumagot ang isa, “Kung alin ang sabihan ko ng ‘Sige, kagatin mo!’”

Tiyak na wala nang mas angkop na halimbawa ng dalawang kalikasan sa mananampalataya. “Kung kayo’y lumalakad sa Espiritu, hindi ninyo gagawin ang mga nasa ng laman.” Pero kung pagbibigyan natin ang laman, siguradong babagsak tayo sa pagkatalo.

Karangalan sa Nararapat Parangalan

“Huwag kayong patawag na Rabi” (Mateo 23:8).

“Sa pagpapakundangan ay mangagpauna kayo sa isa’t isa” (Roma 12:10).

Minsan, noong nasa London ako, naglalakad ako pauwi galing sa isang pulong. Sa bahagi ng daan ay kasabay ko ang Marquis of Aberdeen (na siyang nangasiwa sa pulong) at ang Lord Bishop of Norwich (na isa sa mga nagsalita). Bilang Amerikano na hindi sanay sa mga titulo, nahiya ako at hindi ko alam kung paano ko sila dapat tawagin, gayong mataas ang kanilang katayuan. Sinabi ko sa kanila ang aking pag-aalinlangan, at sumagot ang Marquis, “Mahal kong kapatid, tawagin mo lang kami na mga kapatid mo kay Cristo. Wala nang hihigit pang karangalan sa amin kaysa rian.” Tunay na iyan ang diwa ng itinuro ng Panginoong Jesus.

Sinasabi sa atin na magbigay tayo ng karangalan sa nararapat parangalan. Sa kabilang banda, ang lingkod ni Cristo ay dapat maghanap lamang ng karangalang nagmumula sa Diyos. Ang unang talata ay nag-iingat sa atin sa kabastusan at sa kapalaluang nagkukunwaring kababaang-loob, na ayaw kumilala sa mga kaloob na ibinigay ni Cristo sa Kanyang iglesia. Ang ikalawa naman ay isang pagsaway sa lahat ng makasariling paghahangad at pagpapasikat ng laman ng mga taong pinagkatiwalaan ng Panginoon ng anumang natatanging ministryo para sa ikatitibay ng Kanyang iglesia.

Paghugas sa Amoy

“Ang mga kasalanan ng ibang tao ay sumusunod sa kanila” (1 Timoteo 5:24).

Para sa isang Scotsman, ang pangalan ni Robert the Bruce ay laging nagpapabilis ng tibok ng puso kapag naaalala niya ang mga nakatalang kabayanihan ng dakilang taong iyon.

Natatandaan ko pa kung paano nag-alab ang aking batang puso nang mabasa ko ang kuwento ng pinunong iyon ng Scotland na nagpalaya sa kanyang bayan. Sinasabi na minsan, nagtatago si Bruce sa isang lambak sa kabundukan mula sa mga sundalo ni King Edward. Bigla niyang narinig ang alulong ng mga asong pangaso na sumusunod sa kanyang amoy, at nakilala niyang iyon pala ang sarili niyang mga aso, na pinakawalan ng mga Ingles at pinasunod sa bakas ng kanilang amo. Kahit pagod na pagod siya dahil sa mga gabing walang tulog at mga araw na walang kain, pinilit ni Bruce na tumayo at tumakbo nang kasimbilis ng kaya ng kanyang hapong mga binti, habang hinahabol siya ng mga aso. Palapit nang palapit ang alulong, at halos mawalan na ng pag-asa ang haring tumatakas nang bigla niyang marinig ang lagaslas ng isang batis sa bundok.

Nagmadali siya, tumalon sa batis, at sa tubig siya tumakbo pababa. Hindi nagtagal ay narinig niya ang mga aso sa pampang ng batis. Tahol sila nang tahol habang paroo't parito ang takbo, pero hindi na nila makita ang amoy. Nakatakas si Bruce sa kanyang mga kaaway dahil ang umaagos na tubig ang pumigil sa mga aso na makasunod pa.

Tunay na larawan ito ng Ebanghelyo. Iisa lamang ang paraan para makatakas ang sinumang tao sa paghatol ng Diyos. Iyon ay ang lumusong sa batis na umaagos mula sa burol ng

Kalbaryo, kung saan ang ating pinagpalang Panginoon ay gumawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang krus. Hindi ka kailanman maaabot doon ng poot ng Diyos. Lahat ng mantsa ng kasalanan ay nahuhugasan, at “wala na ngang anumang hatol sa mga nasa kay Cristo Jesus.” Ang sarili niyang mga aso ang tumutugis kay Bruce. Ang sarili nating mga kasalanan ang sumusunod sa atin at humihingi ng hatol, pero ang dugo ni Jesu-Cristo na Anak ng Diyos ay “naglilinis sa atin sa lahat ng kasalanan.”

Kasiyahan kay Cristo

“Natutuhan ko na masiyahan sa anumang kalagayan ko” (Filipos 4:11).

Sapat na si Cristo para masiyahan ang puso ng lahat ng nagtitiwala sa Kanya at ipinauubaya ang lahat sa Kanyang mga kamay. Ang ganitong mga tao ay hindi kailangang manlumo dahil sa mga tila kasawian.

Tinanong ng isang Cristiano ang kanyang kaibigan kung kumusta na siya. Malungkot na sumagot ang kaibigan, “Ay, ayos lang naman, sa ilalim ng mga kalagayan.”

“Nalulungkot ako,” sabi ng isa, “na nasa ilalim ka pala ng mga kalagayan. Nais ng Panginoon na mamuhay tayo sa ibabaw ng lahat ng kalagayan, kung saan Siya mismo ang makapagpapasiya sa ating puso at makatutugon sa bawat pangangailangan natin, ngayon at magpakailanman.”

Nasa Ibabaw ng Bariles ng Serbesa

“Ano nga ang bunga na tinamo ninyo noon sa mga bagay na ngayo’y ikinahihiya ninyo? sapagkat ang kahihinatnan ng mga bagay na iyon ay kamatayan” (Roma 6:21).

Maraming taon na ang nakararaan, noong bata pa akong opisyal ng Salvation Army, nagkaroon ako ng pribilehiyong makibahagi sa isang napakakakaibang pagtitipon sa isang malawak na sangandaan sa gitna ng lungsod ng San Diego, California.

May isang mabait na dalagang Cristiano sa aming mga kasama, na naligtas mula sa isang pamilyang napakalayo sa Diyos. Ang kanyang ama ay may-ari ng isang saloon, o inuman. Mabait siya sa kanyang pamilya at maraming magandang katangian, pero wala siyang pakialam sa “relihiyon,” gaya ng tawag niya rito, at pati na rin sa iglesya. Pero dahil sa tapat na pamumuhay ng kanyang anak, sa wakas ay namulat siya na kailangan niya ng Tagapagligtas. Nakita niyang may taglay ang kanyang anak na hindi niya alam, at isang gabi ay nagulat kaming lahat nang makita namin siya sa aming mga tagapakinig.

Sa pagtatapos ng pagtitipon, lumapit siya sa harapan, umiiyak, para ipahayag ang kanyang mga kasalanan at hanapin si Cristo bilang kanyang Tagapagligtas. Itinuro namin siya sa Panginoon, at bago pa matapos ang pulong ay nagagalak na siya dahil alam niyang pinatawad na ang kanyang mga kasalanan.

Agad niyang hinarap ang katotohanan na ang negosyong pinagkakaabalahan niya ay lubos na salungat sa buhay-Cristiano. May nagmungkahi na ipagbili na lang niya ang

negosyo at ilagay ang pinagbilhan sa ibang negosyo. Galit niyang tinanggihan ang mungkahi. Alam niyang nakapipinsala sa sangkatauhan ang saloon, kaya sinabi niyang ngayong tinanggap na niya si Cristo bilang kanyang Tagapagligtas at Panginoon, hindi niya papayagang kumita pa siya kahit paano mula sa mga paninda ng tinawag niya kalaunan na “likidong kapahamakan.” Sa halip, pumunta siya sa mga awtoridad ng lungsod at kumuha ng permiso para sa isang pagtitipon na maaaring akalain ng iba na medyo kakatwa.

Sa sangandaan ng apat na kalye, malapit sa kanyang saloon, inilabas niya ang lahat ng bariles ng serbesa at pinagpatongpatong ang mga ito na parang piramide. Pinalibutan ng Salvation Army ang kakaibang tanawing ito, at sa tugtog ng banda at awit ng mga Salvationist, hindi nagtagal ay napakaraming tao ang nagtipon. Ang dating may-ari ng saloon na ngayo’y nagbalik-loob ay nagpatong ng mga kahong puno ng alak sa tabi ng piramide, at umakyat siya sa tuktok nito.

“Purihin ang Diyos,” sigaw niya nang simulan niya ang kanyang patotoo, “nasa ibabaw na ako ng bariles ng serbesa! Maraming taon akong nasa ilalim ng kapangyarihan nito, pero ngayon ay nakapangangaral na ako sa ibabaw nito.” Pagkatapos ay ikinuwento niya kung paano siya nagbalik-loob, at nakiusap siya sa mga makasalanang lumapit sa kanyang Tagapagligtas.

Habang iniaabot sa kanya ang mga bote ng alak, binabasag niya ang mga ito at ibinubuhos ang laman sa mga bariles.

Pagkatapos ay bumaba siya at sinilaban ang buong piramide, na nagliyak nang malaki habang patuloy ang awit sa Panginoon. Napakagandang patotoo ito sa kapangyarihan ng Ebanghelyo ni Cristo na lubusang magpabago ng isang buhay! Hindi na siya may-ari ng saloon; pumasok ang aming kaibigan

sa isang marangal na negosyo, kung saan ang kanyang buhay ay naging maliwanag na patotoo na totoo ang kaligtasan ng Diyos.

“Basahin ang Ezekiel 7:8, 9”

“Siyang madalas sawayin ngunit nagpapatigas ng kanyang leeg ay biglang mapupuksa, at walang lunas” (Kawikaan 29:1).

Ang sumusunod na pangyayari ay pinatotohanan ng isang ministro ng Church of England na nakaaalam ng lahat ng detalye.

Isang dalaga ang lumaki sa isang Cristianong tahanan at madalas na nakadarama nang taimtim kung gaano kahalaga ang lumapit kay Cristo, pero pinili pa rin niya ang daan ng sanlibutan. Labag sa kalooban ng kanyang maka-Diyos na ina, ipinilit niyang sumama sa isang barkadang magulo at mahilig sa kasiyahan, na nabubuhay lamang para sa ngayon at pilot na kinalilimutan ang mga bagay na walang hanggan. Paulit-ulit siyang pinakiusapan na bumaling kay Cristo, pero patuloy niyang tinanggihang pakinggan ang mga payo sa kanya.

Sa wakas ay nagkasakit siya nang malubha. Ginawa ng siyensiya ng medisina ang lahat ng magagawa para siya gumaling, pero hindi nagtagal ay naging malinaw na wala nang pag-asa at nakaharap na siya sa kamatayan. Gayunman, matigas pa rin ang kanyang puso kapag hinihimok siyang bumaling sa Diyos nang may pagsisisi, tanggapin na siya’y isang makasalanang naliligaw, at magtiwala sa Tagapagligtas ng mga makasalanang naliligaw.

Isang gabi, bigla siyang nagising mula sa mahimbing na tulog, may takot sa kanyang mga mata, at aligagang nagtanong, “Inay, ano po ang Ezekiel 7:8, 9?”

Sabi ng kanyang ina, “Ano ang ibig mong sabihin, anak?”

Sumagot siya na nagkaroon siya ng napakalinaw na panaginip. Akala niya ay may isang Presensiya sa silid na buong taimtim na nagsabi sa kanya, “Basahin mo ang Ezekiel 7:8, 9.”

Dahil hindi maalala ng ina ang mga talatang iyon, kumuha siya ng Biblia. Nang buksan niya ito, nanlumo ang kanyang puso nang makita ang mga salita, pero binasa pa rin niya ito nang malakas sa naghihinalong dalaga:

“Ngayo’y madali kong ibubuhos ang aking poot sa iyo, at gaganapin ko ang aking galit laban sa iyo, at hahatulan kita ayon sa iyong mga lakad; at gagantihan kita dahil sa lahat ng iyong kasuklam-suklam. At ang aking mata ay hindi magpapatawad, ni mahahabag man ako: gagantihan kita ayon sa iyong mga lakad, at ang iyong mga kasuklam-suklam ay sasa gitna mo; at inyong malalaman na ako ang Panginoon na nananakit.”

Ang kawawang maysakit, na bakas ang matinding takot sa mukha, ay napahiga sa unan, lupaypay na lupaypay, at pagkalipas lamang ng ilang sandali ay nasa walang hanggan na siya. Muli na namang napatunayan na ang biyayang tinatanggihan ay humahantong sa paghatol sa huli.

Ang mga Salamin ng Panginoon

“Kami ay ginawang panoorin ... ng mga anghel at ng mga tao” (1 Corinto 4:9).

Isa sa mga itim na estudyante ng Southern Bible Training School sa Dallas, Texas, ang nananalangin at nakiusap sa Panginoon nang ganito: “O Panginoon, pakilinis po Ninyo lagi ang Inyong salamin sa mata, para makita Kayo ng mga makasalanan sa pamamagitan namin, kasi alam N’yo naman po, Panginoon, kami po ang Inyong salamin.”

Hindi niya alam na ang orihinal na salitang “theatron” ay nangangahulugang palabas o panoorin; akala niya ay salamin sa mata ang tinutukoy. Kailangan nating lahat na tandaan na makikita lamang ng mga taong hindi pa ligtas si Cristo sa pamamagitan natin; at kung marumi ang ating buhay, malalabo ang larawan ng Tagapagligtas na makikita nila!

Tinanggap sa Minamahal

“Tayo’y Kanyang tinanggap sa Minamahal” (Efeso 1:6).

Maraming taon na ang nakararaan, nangangaral ako sa maliit na bayan ng Roosevelt, Washington, sa hilagang pampang ng Columbia River. Nakituloy ako sa mga kaibigang nag-aalaga ng mga tupa. Panahon iyon ng panganganak ng mga tupa, at tuwing umaga ay lumalabas kami para tingnan ang mga kordero—daan-daan sila—na naglalaro sa damuhan. Isang umaga, nagulat ako nang makita ko ang isang matandang inahing tupa na patakpong tumatawid sa daan, at kasunod niya ang pinakakakatwang korderong nakita ko kailanman.

Mukhang anim ang kanyang paa, at ang huling dalawa ay nakalawit na parang paralizado, at ang balat ay tila bahagyang napunit mula sa kanyang katawan, kaya naisip kong tiyak na labis na nahihirapan ang kawawang maliit na hayop. Pero nang hulihin ng isa sa mga pastol ang kordero at dalhin sa akin, nalutas ang hiwaga. Hindi pala talaga anak ng inahing iyon ang korderong iyon. May sarili siyang anak, pero natuklaw ito ng ahas na rattlesnake at namatay. Ang korderong nakita ko ay ulila at kailangan ng kalinga ng isang ina. Pero noong una, ayaw itong tanggapin ng inahing namatayan. Inamoy-amoy niya ito nang ilapit sa kanya, saka itinulak palayo, na para bang sinasabi nang malinaw hangga’t kaya ng isang tupa, “Hindi iyan ang amoy ng pamilya namin!” Kaya binalatan ng mga pastol ang korderong namatay at maingat na isinuot ang balahibo nito sa buhay na kordero. Dahil dito, ang balat ng mga hulihang paa ay nakalawit at sumasayad. Nang ganito na ang kanyang suot, muling inilapit ang kordero sa inahin. Inamoy niya itong muli,

at sa pagkakataong ito ay mukhang lubos na siyang nasiyahan at inampon niya ito bilang kanyang sariling anak.

Para sa akin, isa itong magandang larawan ng biyaya ng Diyos sa mga makasalanan. Tayong lahat ay mga itinakwil at walang karapatan sa Kanyang pag-ibig. Pero ang sariling Anak ng Diyos, ang “Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan,” ay namatay para sa atin, at ngayon tayong mga sumasampalataya ay nadaramtan ng balahibo ng Korderong namatay. Kaya tinanggap tayo ng Diyos sa Kanya, at “wala na ngang anumang hatol sa mga nasa kay Cristo Jesus.” Kasing-mahal tayo sa puso ng Ama gaya ng Kanyang sariling banal at walang dungis na Anak.

*“Kay mahal, kay mahal ko sa Diyos,
Wala nang hihigit pa;
Ang pag-ibig Niya sa Kanyang Anak,
Gayon din sa akin Niya.
Kay lapit, kay lapit ko sa Diyos,
Wala nang lalapit pa,
Sapagkat sa persona ng Anak,
Kasinlapit ko Siya.”*

Nakatayo Kung Saan Dumaan na ang Apoy

“Na umibig sa akin at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin”
(Galacia 2:20).

Isa sa mga unang halimbawa ng Ebanghelyo na talagang tumatak sa aking batang puso ay isang simpleng kuwento na narinig kong ikinuwento ng isang mangangaral noong wala pa akong siyam na taong gulang.

Tungkol ito sa mga naglalakbay na naninirahan sa bagong lupain, na tumatawid sa isa sa mga estado sa gitna ng Amerika papunta sa isang malayong lugar na binuksan para sa mga gustong manirahan at magsaka roon. Naglakbay sila sakay ng mga karetag may takip na hila ng mga baka, kaya talagang mabagal ang kanilang pag-usad. Isang araw, kinilabutan sila nang makita nila ang mahabang hanay ng usok sa kanluran, na umaabot nang milya-milya sa kapatagan, at hindi nagtagal ay naging malinaw na nagliliyab nang husto ang tuyong damo at mabilis na papalapit sa kanila. May tinawid silang ilog noong nakaraang araw, pero imposible nang makabalik doon bago sila abutan ng apoy. Iisang lalaki lamang ang tila nakaaalam kung ano ang dapat gawin. Iniutos niyang silaban ang damo sa likuran nila. Nang masunog na ang isang bahagi ng lupa, umatras ang buong grupo at tumayo roon.

Habang umuugong ang apoy na papalapit mula sa kanluran, napasigaw sa takot ang isang batang babae, “Sigurado po ba kayong hindi tayong lahat masusunog?” Sumagot ang pinuno, “Anak, hindi tayo maaabot ng apoy dito, sapagkat nakatayo tayo kung saan dumaan na ang apoy!”

Napakagandang larawan ito ng mananampalataya, na ligtas kay Cristo!

*“Sa Kanya bumagsak poot ng Makapangyarihan,
Na lulunod sana sa Impiyerno sa sanlibutan.
Pinasan Niya iyon para sa bayang pinili,
Kaya Siya ang ating Kanlungang tunay at tangi.”*

Ang apoy ng paghatol ng Diyos ay naubos na sa Kanya, at lahat ng nasa kay Cristo ay ligtas magpakailanman, sapagkat sila ngayon ay nakatayo kung saan dumaan na ang apoy.

Biktima ng Maling Impormasyon

“Kahit kami, o isang anghel mula sa Langit, ang mangaral sa inyo ng ibang Ebanghelyo sumpain siya” (Galacia 1:8).

Natatandaan kong nabasa ko ang kuwento ng isang babae na kasama ang kanyang sanggol ay naglalakbay sakay ng tren sa isa sa mga estado sa hilagang-silangan. Napakalamig ng araw na iyon. Sa labas ay may napakalakas na bagyo, umuulan ng niyebe, at nababalot ng yelo ang lahat. Mabagal ang takbo ng tren dahil sa yelo sa riles, at nauuna ang snowplow para linisin ang daan. Mukhang balisang-balisa ang babae. Bababa siya sa isang maliit na istasyon kung saan susunduin siya ng ilang kaibigan, at sinabi niya sa konduktor, “Sigurado pong sasabihan ninyo ako kapag nasa tamang istasyon na tayo, ha?”

“Siyempre,” sabi niya, “maupo lang kayo rian hanggang sabihin ko sa inyo na nasa tamang istasyon na.”

Umupo siya na medyo balisa pa rin, at muling kinausap ang konduktor, “Hindi po ninyo ako makakalimutan?”

“Hindi po, magtiwala lang kayo sa akin. Sasabihin ko sa inyo kung kailan bababa.”

Isang ahente ng negosyo ang nakaupo sa kabila ng pasilyo. Yumuko siya palapit at nagsabi, “Pasensiya na po, pero nakikita kong balisa kayo tungkol sa pagbaba sa inyong istasyon. Kabisado ko ang rutang ito. Ang istasyon ninyo ay ang unang hinto pagkatapos ng ganito’t ganoong lungsod. Napakamalilimutin ng mga konduktor na ito, napakarami nilang inaasikaso, at baka makalimutan niya ang pakiusap ninyo, pero ako na ang bahala na makababa kayo nang maayos. Tutulungan ko kayo sa inyong mga dala.”

“Naku, salamat po,” sabi niya. At sumandal siya na gumaan nang husto ang loob.

Maya-maya ay isinigaw ng brakeman ang pangalan ng lungsod na binanggit ng ahente, at sinabi nito sa babae, “Ang susunod na po ang istasyon ninyo. Mabuti pang maghanda na kayo, at tutulungan ko kayong bumaba.”

Tumuloy ang tren, at di nagtagal ay tumigil nang tuluyan. Nagmadali ang babae papunta sa dulo ng bagon, dala ng lalaking tumutulong sa kanya ang kanyang bag. Nang marating nila ang pasukan ng bagon, wala namang tao roon. “Kita n’yo na,” sabi ng estranghero, “napakapabaya ng mga tauhan ng tren na ito. Nakalimutan na kayo ng konduktor.” Pero binuksan niya ang pinto, inalalayan ang babae at ang kanyang sanggol pababa sa hagdan, at saktong pagsakay niyang muli sa tren ay umandar na ito.

Pagkalipas ng ilang minuto, dumaan ang konduktor sa loob ng tren at palingon-lingon, saka nagsabi, “Aba, nakapagtataka! May babae rito na gustong bumaba sa susunod na istasyon. Nasaan na kaya siya?”

Sumabat ang ahente at nagsabi, “Oo, nakalimutan mo siya, pero tiniyak kong nakababa siya nang maayos.”

“Bumaba saan?” tanong ng konduktor.

“Noong tumigil ang tren.”

“Pero hindi iyon istasyon! Biglaang paghinto lang iyon dahil sa emerhensiya! Ako ang nagbabantay sa babaeng iyon. Naku, pare, ibinaba mo siya sa isang liblib at ilang na lugar sa gitna ng ganitong bagyo, kung saan walang susundo sa kanya!”

lisa na lang ang magagawa, at kahit medyo mapanganib iyon, kinailangan nilang paatrasin ang makina at bumalik nang ilang milya, saka lumabas para hanapin ang babae. Naghanap sila nang naghanap; sa wakas ay may natisod sa kanyang bangkay. Nagyelo siya sa lupa, at patay na rin ang kanyang munting sanggol sa kanyang mga bisig. Biktima siya ng maling impormasyon.

Kung napakabigat na bagay ang magbigay sa mga tao ng maling impormasyon tungkol sa mga bagay na panandalian, paano pa kaya ang taong nagliligaw sa mga lalaki at babae tungkol sa dakilang usapin ng kaligtasan ng kanilang walang kamatayang kaluluwa? Kung maniniwala ang mga tao sa isang huwad na Ebanghelyo, kung magtitiwala sila sa isang bagay na salungat sa Salita ng Diyos, ang kanilang kawalan ay hindi lamang para sa buhay na ito, kundi para sa walang hanggan.

Pagsasapatos para sa Kaluwalhatian ng Diyos

“Gawin ninyo ang lahat sa pangalan ng Panginoong Jesus” (Colosas 3:17).

Noong bata pa ako, nadama kong tungkulin at pribilehiyo ko ang tumulong sa aking biyudang ina para may maipantustos kami, kaya naghahanap ako ng trabaho tuwing bakasyon, tuwing Sabado, at iba pang panahong wala akong pasok sa paaralan. Matagal-tagal din akong nagtrabaho sa isang sapatero na taga-Scotland, o “cobbler” na mas gusto niyang itawag sa kanya, isang lalaking taga-Orkney na ang pangalan ay Dan Mackay. Tapat at tahasang Cristiano siya, at ang kanyang maliit na tindahan ay tunay na patotoo para kay Cristo sa buong lugar. Literal na natatakpan ang mga dingding ng mga talata at larawan mula sa Biblia, na karaniwang kinuha sa mga makalumang Scripture Sheet Almanac, kaya saan ka man tumingin, Salita ng Diyos ang nakaharap sa iyo. Naroon ang Juan 3:16 at Juan 5:24, Roma 10:9, at marami pang iba.

Sa maliit na mesa sa harap ng bangkong inuupuan ng may-ari ng tindahan ay may Biblia, na kadalasang nakabukas, at isang patong ng mga tract ng Ebanghelyo. Walang balutang lumalabas sa tindahang iyon nang walang nakalimbag na mensaheng nakabalot sa loob. At tuwing may pagkakataon, kinakausap niya nang magiliw at mahinahon ang mga suki tungkol sa kahalagahan ng pagiging ipinanganak na muli at sa pagpapala ng pagkaalam na ligtas na ang kaluluwa sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo. Marami ang bumabalik para humingi pa ng babasahin o para magtanong nang mas detalyado kung paano sila magkakaroon ng

kapayapaan sa Diyos, at pinagpala ang bunga nito: may mga lalaki at babaeng naligtas, at madalas ay doon mismo sa tindahan ng sapatos.

Ang pangunahing gawain ko ay ang pukpukin ang katad na gagawing suwelas ng sapatos. Gugupitin ang isang piraso ng balat ng baka ayon sa sukat, saka ibababad sa tubig. May patag na bakal ako sa aking mga tuhod, at sa pamamagitan ng martilyong patag ang ulo, pinupukpok ko ang mga suwelas hanggang tumigas at matuyo. Para sa akin ay parang walang katapusan ang gawaing iyon, at maraming beses akong nainip.

Ang lalo pang nagpahirap sa trabaho ko ay ang isa pang tindahan na isang kanto lang ang layo, na dinaraan ko papasok at pauwi, at doon ay nakaupo ang isang masayahin pero walang-Diyos na sapatero. Tinitipon niya sa paligid niya ang mga batang lalaki sa lugar at inaaliw sila ng mga mahahalay na kuwento, kaya kinatatakutan siya ng mga disenteng magulang bilang panganib sa komunidad. Pero kahit paano, mukhang umuunlad pa rin siya, at marahil ay higit pa kaysa sa amo kong si Mackay. Kapag sumisilip ako sa kanyang bintana, madalas kong mapansin na hindi niya pinupukpok kailanman ang mga suwelas. Kinukuha lang niya ang mga ito sa tubig at ipinapako, basa pa, at tumatalsik pa ang tubig sa bawat pakong ibinabaon niya.

Isang araw, naglakas-loob akong pumasok, isang bagay na ipinagbilin sa akin na huwag kong gagawin kailanman.

Mahiyain kong sinabi, “Napansin ko pong ipinapako ninyo ang mga suwelas habang basa pa. Kasingganda po ba iyan ng mga pinukpok?” Ngumisi siya nang may kapilyuhan at sumagot, “Mas mabilis silang bumabalik sa ganitong paraan, iho!”

Dahil pakiramdam ko ay may natutuhan ako, ikinuwento ko ito sa amo ko at sinabi kong baka nag-aaksaya lang ako ng oras sa maingat na pagpapatuyo ng katad. Tumigil si Mr. Mackay sa kanyang trabaho at binuksan ang kanyang Biblia sa talatang nagsasabi, “Anuman ang inyong ginagawa, gawin ninyong lahat sa ikaluluwalhati ng Diyos.”

“Harry,” sabi niya, “hindi ako nag-aayos ng sapatos dahil lang sa four bits o six bits (50c o 75c) na ibinabayad sa akin ng mga suki. Ginagawa ko ito para sa kaluwalhatian ng Diyos.

Inaasahan kong makikita ko ang bawat sapatos na naayos ko sa isang malaking tumpok sa Hukuman ni Cristo, at ayokong sabihin sa akin ng Panginoon sa araw na iyon, ‘Dan, pangit ang pagkakagawa nito. Hindi mo ibinigay ang iyong makakaya rito.’ Gusto kong masabi Niya, ‘Mabuting gawa, mabuti at tapat na lingkod.”

Pagkatapos ay ipinaliwanag niya na kung paanong may mga taong tinawag para mangaral, siya naman ay tinawag para mag-ayos ng sapatos, at kapag mahusay lamang niyang ginagawa ito magkakaroon ng saysay para sa Diyos ang kanyang patotoo. Isang aral iyon na hindi ko na nakalimutan kailanman. Madalas, kapag natutukso akong maging pabaya at gumawa nang basta-basta, naaalala ko ang mahal at tapat na si Dan Mackay, at napupukaw ako na sikaping gawin ang lahat na para sa Kanya na namatay upang tubusin ako.

Mga Bulag na Umaakay sa mga Bulag

“Kung ang bulag ay umakay sa kapwa bulag, kapwa sila mahuhulog sa hukay” (Mateo 15:14).

Minsan, ipinahayag na magbibigay ng isang talumpati tungkol sa Impiyerno si Col. Robert G. Ingersoll, ang kilalang agnostikong tagapagsalita noong nakaraang siglo. Sinabi niyang patutunayan niya nang walang pag-aalinlangan na ang Impiyerno ay isang ligaw na panaginip lamang ng ilang tusong teologo na nag-imbento nito para takutin ang mga taong madaling maniwala. Nang simulan na niya ang kanyang paksa, tumayo ang isang lalaking kalahating lasing sa gitna ng mga tagapakinig at sumigaw, “Lakasan mo, Bob! Marami kaming kawawang umaasa sa iyo. Kapag mali ka, wala na, ligaw na kaming lahat. Kaya siguraduhin mong mapatunayan mo nang malinaw at tahasan.” Walang anumang pangangatwiran ang makapagpapawalang-bisa sa tiyak na Salita ng Diyos. Kasinlinaw ng pagsasalita Niya tungkol sa Langit para sa mga ligtas ang pagsasalita Niya tungkol sa Impiyerno para sa mga hanggang wakas ay hindi nagsisisi.

Ang Kautusan at ang Biyaya

“Wala tayo sa ilalim ng kautusan, kundi sa ilalim ng biyaya”
(Roma 6:15).

Ilang taon na ang nakararaan, nagkaroon ako ng maliit na paaralan para sa mga kabataang Indian, lalaki at babae, na pumunta sa aking tahanan sa Oakland, California, mula sa iba’t ibang tribo sa hilagang Arizona. Isa sa kanila ay isang binatang Navajo na may pambihirang talino. Isang Linggo ng gabi, sumama siya sa akin sa pulong ng aming mga kabataan. Pinag-uusapan nila ang sulat sa mga taga-Galacia, at ang tiyak na paksa ay ang kautusan at ang biyaya. Hindi masyadong malinaw sa kanila ang paksa, at sa wakas ay may isang bumaling sa Indian at nagsabi, “Ewan ko kung may gustong sabihin ang kaibigan nating Indian tungkol dito.”

Tumayo siya at nagsabi, “Mga kaibigan, nakinig ako nang mabuti, kasi narito ako para matuto ng lahat ng kaya ko para maiuwi ko sa aking mga kababayan. Hindi ko naiintindihan lahat ng pinag-uusapan ninyo, at sa tingin ko, hindi rin ninyo naiintindihan. Pero tungkol sa usaping kautusan at biyaya, tingnan ko kung maipapaliwanag ko nang malinaw. Sa tingin ko, ganito iyon. Nang dalhin ako ni Mr. Ironside mula sa aming tahanan, iyon ang pinakamahabang biyahe sa tren na naranasan ko. Bumaba kami sa Barstow, at doon ko nakita ang pinakamagandang istasyon ng tren at hotel na nakita ko kailanman. Naglakad-lakad ako sa paligid at nakita ko sa isang dulo ang isang karatula, ‘Bawal dumura rito.’ Tiningnan ko ang karatula at saka tumingin sa lupa, at nakita kong marami ang dumura roon, at bago ko pa naisip kung ano ang ginagawa ko,

dumura na rin ako. Hindi ba kakatwa iyon, gayong ang sabi ng karatula ay, ‘Bawal dumura rito’?

“Dumating ako sa Oakland at pumunta sa bahay ng ginang na nag-imbata sa akin na maghapunan ngayong araw, at nasa pinakamagandang bahay ako na napasukan ko kailanman. Napakagaganda ng mga muwebles at alpombra, ayokong tapakan. Lumubog ako sa isang komportableng upuan, at sabi ng ginang, ‘O, John, maupo ka muna riyan habang titingnan ko kung handa na ng katulong ang hapunan.’ Tumingin ako sa paligid sa magagandang larawan, sa grand piano, at naglakad ako sa buong silid. May hinahanap akong karatula; ang karatulang hinahanap ko ay, ‘Bawal dumura rito,’ pero tiningnan ko ang buong dalawang magagandang salas, at wala akong makitang ganoong karatula. Naisip ko, ‘Sayang naman, ang ganda-ganda ng bahay na ito, tapos dudurahan lang ng mga tao—sayang at hindi sila naglagay ng karatula!’ Kaya tiningnan ko ang buong alpombra, pero wala akong makitang dinuraan ng sinuman. Ang weird naman! Kung saan sinasabi ng karatula na, ‘Bawal dumura,’ maraming tao ang dumura. Kung saan walang karatula, sa magandang bahay na iyon, walang dumura. Ngayon naiintindihan ko na! Ang karatulang iyon ay kautusan, pero sa loob ng tahanan ay biyaya. Mahal nila ang kanilang magandang tahanan, at gusto nilang panatilihin itong malinis. Hindi na nila kailangan ng karatula para sabihin iyon. Sa tingin ko, iyan ang paliwanag sa usaping kautusan at biyaya.”

Pag-upo niya, umugong sa buong silid ang bulungan ng pagsang-ayon, at sumigaw ang namumuno, “Sa tingin ko, iyan na ang pinakamagandang halimbawa ng kautusan at biyaya na narinig ko kailanman.”

Ang Kaloob ng Diyos

“Ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Cristo Jesus na ating Panginoon” (Roma 6:23).

Hindi mo maaaring pagtrabahuhan ang isang kaloob. Hindi na iyon kaloob kung binili ito ng pera, o binayaran, buo man o bahagi lamang, sa anumang ibang paraan.

Maraming taon na ang nakararaan, isang mayamang ginang sa New York ang nagpatayo ng isang magandang simbahan. Sa araw ng pagtatalaga, umakyat ang kanyang ahente mula sa mga tagapakinig papunta sa entablado at iniabot ang titulo ng ari-arian sa Episcopal Bishop ng New York. Binigyan ng obispo ang ahente ng \$1.00 kapalit ng titulo, at dahil sa \$1.00 na iyon, na kinilala bilang bayad, naipasa ang ari-arian sa Episcopal Church.

Sasabihin mo, “Napakagandang kaloob!” Oo, sa isang banda ay kaloob nga iyon, sapagkat ang pagbibigay ng \$1.00 ay pagsunod lamang sa batas. Pero sa totoo lang, sa ganap na kahulugan ng Biblia, hindi iyon kaloob, sapagkat nagkahalaga iyon ng \$1.00; kaya ang titulo ay ginawa, hindi bilang kasulatan ng pagbibigay, kundi bilang kasulatan ng pagbebenta. Ipinagbili iyon sa Episcopal Church sa halagang \$1.00.

Kung may isang bagay kang kailangang gawin para maligtas, kahit pagtaas lang ng kamay, pagtayo, o pagsasabi ng kahit isang salita lang, hindi na iyon kaloob. Masasabi mo, “Ginawa ko ito at iyon, at sa ganoong paraan ay pinagtrabahuhan ko ang aking kaligtasan.” Pero ang walang katumbas na pagpapalang ito ay ganap na libre.

“At kung sa biyaya, ay hindi na sa mga gawa: sa ibang paraan ang biyaya ay hindi na biyaya. Ngunit kung sa mga gawa, ay hindi na sa biyaya: sa ibang paraan ang gawa ay hindi na gawa” (Roma 11:6). Iyan ang sinasabi sa atin ng Espiritu ng Diyos sa Salita.

Ang Bagong Pagkatao

“Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi gumagawa (ibig sabihin, hindi namumuhay sa) kasalanan; sapagkat ang Kanyang binhi ay nananatili sa kanya, at siya’y hindi maaaring magkasala, sapagkat siya’y ipinanganak ng Diyos” (1 Juan 3:9).

Ang biyaya ng Diyos na kumikilos sa kaluluwa ang nagpapaligaya sa mananampalataya sa kabanalan, sa katuwiran, at sa pagsunod sa kalooban ng Diyos, sapagkat ang tunay na kagalakan ay matatagpuan sa paglilingkod sa Panginoong Jesu-Cristo. Natatandaan ko ang isang lalaking namuhay sa matinding kasalanan.

Pagkatapos niyang magbalik-loob, sinabi sa kanya ng isa sa kanyang mga dating kaibigan, “Bill, naaawa ako sa iyo—ikaw pa naman na dating napakagaling magliwaliw. Tapos ngayon, nanahimik ka na; nagsisimba ka, o kaya nasa bahay ka lang at nagbabasa ng Biblia at nananalangin; hindi ka na nagsasaya kailanman.”

“Pero, Bob,” sabi ng lalaki, “hindi mo naiintindihan. Naglalasing ako tuwing gusto ko. Pumupunta ako sa teatro tuwing gusto ko. Pumupunta ako sa sayawan kapag gusto ko. Nagbabaraha at nagsusugal ako kailanman ko gusto.”

“Aba, Bill,” sabi ng kanyang kaibigan, “hindi ko alam na ganoon pala. Akala ko kailangan mong iwan ang mga bagay na iyan para maging Cristiano.”

“Hindi, Bob,” sabi ni Bill, “inalis ng Panginoon ang ‘gusto ko’ nang ilitas Niya ang aking kaluluwa, at ginawa Niya akong bagong nilalang kay Cristo Jesus.”

Kapag tayo ay ipinanganak ng Diyos, tumatanggap tayo ng bagong buhay, at ang buhay na iyon ay may sariling bagong likas, isang likas na napopoot sa kasalanan at karumihan at nagagalak sa kabanalan at kabutihan.

Ang Maling Lunas

“Kanilang pinagaling nang bahagya ang sugat ng anak na babae ng aking bayan, na sinasabi, Kapayapaan, kapayapaan; gayong walang kapayapaan” (Jeremias 8:11).

Noong bata pa ako, narinig kong ikinuwento ng isang mangangaral mula sa Hilagang Ireland ang kuwentong ito, na sinabi niyang talagang totoo. Malinaw itong halimbawa kung gaano kakaunti ang pagkaunawa sa mga suliranin ng kaluluwa sa ilang lugar, kahit sa ating panahong itinuturing na maliwanag na. Sa isang tahanan sa Scotland, ang bunsong anak na lalaki, isang binatilyong malapit nang mag-dalawampu, na ang pangalan ay Robert (karaniwang “Robbie” sa pamilya), ay nabagabag tungkol sa kanyang kaluluwa. Nang maunawaan niyang siya ay makasalanang napapahamak, naghanap siya ng sinumang makapagpapaliwanag sa kanya kung paano magkakaroon ng kapayapaan sa Diyos, pero wala siyang natagpuan. Ang kanyang ama, kahit relihiyosong tao at iginagalang na opisyal sa lokal na kirk, ay hindi maintindihan kung bakit ang isang batang pinalaki gaya ng kanyang anak ay mag-iisip na siya ay napapahamak at nangangailangan ng kaligtasan.

Sa kanyang pagkabalisa, pinuntahan ng bata ang ministro. Matapos ang mahabang pag-uusap, sinabi ng ministro na dapat niyang alisin ang ganoong malulungkot na isipin at ibaling ang isip sa masasayang bagay. Dahil mahilig sa musika ang binata, iminungkahi ng pastor sa ama na bilhan ng biyolin ang anak at pakuhanin ito ng leksiyon. Ginawa nga ito. Pero kahit pinilit ni Robbie na kalimutan ang kanyang “malulungkot na ideya” (gaya ng tawag ng ministro) at buong sikap na nag-

aral tumugtog ng biyolin, sumuko rin siya sa huli nang wala nang pag-asa. “Hindi ako makatugtog,” sigaw niya, “habang ako’y napapahamak sa aking mga kasalanan at maaaring mamatay anumang oras at mapunta sa Impiyerno, dahil hindi ko malaman kung paano maligtas.”

Ipinatawag ang isang doktor. Matapos suriin ang bata, ipinayo niyang ipadala ito sa isang sanatoryo para sa may sakit sa isip, dahil sigurado siyang nawawala na ito sa sarili, at kung hindi magagamot nang tama, baka makagawa ito ng masamang bagay.

Kaya dinala ang kawawang binata sa ospital ng mga baliw. Doon, ilang linggo siyang pabalik-balik na naglalakad sa isang makitid na silid sa matinding paghihirap ng kaluluwa, at paulit-ulit na sumisigaw, “Naku, kung alam ko lang kung paano maaalis ang aking mga kasalanan!”

Isang araw, may isang babaeng nakakakilala kay Cristo na dumalaw sa pagamutang iyon para tulungan at aliwin ang isang kaibigang nagkaroon ng nervous breakdown. Nang mapadaan siya sa silid ng kawawang si Robbie, narinig niya ang hikbi nito, at naisip niya kung baka ito ay pagkamulat sa kasalanan sa halip na simula ng pagkabaliw. Pinayagan siyang kausapin ito, at matapos marinig ang kanyang kuwento, itinuro niya ito kay Cristo at iniwan sa kanya ang isang Bagong Tipan na may markang ilang talata, na hiniling niyang basahin nitong mabuti. Habang pinag-iisipan niya ang mga talatang ito, na nagsasabi tungkol sa tapos nang gawa ni Cristo at sa dugong lumilinis sa lahat ng kasalanan, sumikat ang liwanag mula sa Langit sa kanyang madilim na kaluluwa, at di-nagtagal ay nagagalak na siya sa kaligtasan ng Diyos.

Napakalaki ng ipinagbago ng kanyang kilos, kaya inakala ng doktor na nag-aalaga sa kanya na gumaling siya dahil sa gamutang tinanggap niya, at ipinaalam niya sa ama na puwede nang iuwi si Robbie nang ligtas. Ang kuya niyang si James ang sumundo sa kanya, at tuwang-tuwa ito nang makitang kalmado at panatag na si Robbie. Halos wala silang pinag-usapan hanggang makarating sa bahay. Doon, nang tanungin siya ng nag-aalangin ama, “Ayos ka na ba ngayon, Robbie?” sumagot siya nang malakas, “Oo, Itay, ayos na ako ngayon, kasi wala na ang mga kasalanan ko at ligtas na ang aking kaluluwa!” Nagulat at nasindak ang ama at napasigaw, “Jamie, tawagin mo ang ministro. Sabihin mong nabinat si Robbie, at pumunta siya agad.”

Nang dumating ang ministro, sinalubong siya ni Robbie nang medyo mabigat ang tono. “Ministro, Ministro,” sabi niya, “bakit mo ako pinasubok na itugtog palayo ang mga kasalanan ko sa biyolin? Bakit hindi mo sinabi sa akin ang tungkol sa dugo ni Jesus na lumilinis sa lahat ng kasalanan? Ang hindi nagawa ng pagbibiyolin, nagawa para sa akin ng Panginoong Jesus.”

Napahiya ang ministro, at di-nagtagal ay naunawaan niyang may gawa ng Diyos na naganap sa kaluluwa ng binata. Kahit hindi niya ito lubos na maarok, sapat ang naintindihan niya para malaman na ito ang tinatawag ng Biblia na “ipinanganak na muli,” kaya tiniyak niya sa ama na hindi na nito kailangang mag-alala tungkol sa isip ng anak. Sa paglipas ng panahon, nalaman ng lahat na si Robbie nga ay lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay, at marami ang nadala kay Cristo sa pamamagitan ng kanyang patotoo.

Nakakatakot isipin na marami sa ating panahon ang kasing-walang-kakayahang tumulong sa isang nababagabag na

kaluluwa gaya ng pastor ni Robbie. Pero ang bawat isang nagsasabing siya ay ministro ng Diyos ay dapat na bihasa sa pakikitungo sa mga lalaki at babaeng nababalisa, at sa pagtuturo sa kanila ng nag-iisang daan ng buhay at kapayapaan—sa pamamagitan ng Ebanghelyo ng Kanyang biyaya.

Isang Nasayang na Pagkakataon

“Habang ang iyong lingkod ay abala rito at doon, siya’y nakaalis na” (1 Hari 20:40).

Si Ambassador Wu Ting Fang ay isa sa pinakamakulay na diplomatikong taga-Silangan na naitalaga kailanman sa Washington. Dumating siya bilang kinatawan ng Imperyo ng China at ilang taon niyang hinawakan ang posisyong iyon sa bansang ito. Nang pabalikin na siya sa China, ipinahayag na aalis siya pauwi sa kanyang bayan mula sa New York City sa isang takdang petsa. Nang mapansin ng pastor ng Chinese Church sa East Side na nasa lungsod pa siya sa Araw ng Panginoon, nagpadala ito sa kanya ng magalang na sulat na nag-aanyaya sa kanyang dumalo sa isa sa kanilang mga pagtitipon sa araw na iyon.

Sumagot agad ang ambassador. Sa kanyang sulat, ikinuwento niya na noong una siyang dumating sa Amerika, interesadong-interesado siya sa relihiyong Cristiano, dahil pakiramdam niya, sa isang tiyak na paraan, ito ang tunay na pinagmulan ng maliwanag na kabihasan ng dakilang bansang ito. Sinabi niyang noon din ay nagpasya siya na hinding-hindi niya tatanggihan ang anumang paanyaya na dumalo sa isang pagtitipong Cristiano, kung posible lang na tanggapin niya ito. “Anim na taon na ako sa bansang ito,” sulat niya, “at ang inyo ang kauna-unahang ganitong paanyaya na natanggap ko!”

Napakalungkot na patunay ito ng pagwawalang-bahala ng mga Cristiano sa pangangailangan ng mga hindi pa nakakaalam ng Ebanghelyo! Sino ang makatitimbang nang tama sa kasalanan ng mga Cristianong kakilala ng dakilang estadistang ito pero ni minsan ay hindi nagtangkang dalhin siya kay Cristo? Alalahanin

nating lahat ang paalala, “Samantalahin ang panahon (bilhin ang bawat pagkakataon), sapagkat masasama ang mga araw.”

Halimbawa ng Bagong Kapanganakan

“Sa kanyang sariling kalooban ay ipinanganak niya tayo sa pamamagitan ng salita ng katotohanan” (Santiago 1:18).

Ang kahangalan ng pag-aakalang may maliligtas dahil sa kapangyarihan ng isang dakilang halimbawa ay lumabas nang malinaw sa isang pangyayaring minsang ikinuwento ni Dr. Joseph Parker, na noon ay pastor ng City Temple sa London, England.

Si Paderewski, ang dakilang pianistang taga-Poland, ay nagkaroon ng konsiyerto sa lungsod nang araw na iyon, at nang gabi, habang nagsasalita sa isang malaking kapulungan, ganito ang halos sinabi ni Dr. Parker:

“Ngayong araw, ipinakita sa akin nang napakalinaw ang kahangalan ng pagtitiwala sa kapangyarihan ng isang dakilang halimbawa. Alam ng marami sa inyo na mahilig talaga ako sa musika, at ang ilan sa mga kaibigan ko ay naging mabait para subukang paniwalain ako na may kaunti akong talento sa piano. Madalas kong kasiyahan, kapag pagod na ako sa ibang bagay, na umupo sa harap ng aking piano at tumugtog ng ilang klasikong piyesa, o kaya’y tumugtog ng kung ano ang maisip ko, depende sa aking damdamin.

“Pero ngayong araw, isinama ako ng isang kaibigan para pakinggan ang dakilang maestro ng piano—si Paderewski. Dalawang oras akong nakaupong halos hindi makahinga sa pagkamangha, nakikinig sa musikang hindi ko pa kailanman narinig sa buong buhay ko. Nang tumunog ang huling magandang nota at humupa na ang palakpakan, gusto kong

lumabas nang tahimik, nang walang kinakausap, habang ramdam ko pa sa kaluluwa ko ang kilig nito.

“Makalipas ang mga isang oras, nakatayo ako sa harap ng aking piano nang tawagin ako para maghapunan. Noong una, hindi ko narinig ang tawag, at nang lumapit sa akin ang aking asawa, humarap ako sa kanya at sinabi, na halos pabulyaw, sa tingin ko, ‘Dalhan mo ako ng palakol.’

“Tumingin siya sa akin nang may pag-aalala at nagtanong, ‘Mahal, ano’ng ibig mong sabihin?’

“Sabi ko, ‘Alam mo namang lagi kong inaakala na medyo magaling akong pianista, pero ngayon lang ako nakarinig ng tunay na musika sa unang pagkakataon, at naiintindihan ko na ngayon na ang inakala kong talento sa musika ay wala palang kuwenta. Parang gusto kong tadtarin nang pira-piraso ang piano ko. Ayoko na itong hawakan kailanman.’

“Iyan ang naging epekto ng isang dakilang halimbawa sa aking isip. Alam kong malalampasan ko rin ito at di-magtatagal ay masisiyahan na naman ako sa aking piano gaya ng dati, pero naunawaan ko noon, at naiintindihan ko ngayon, na walang halimbawa, gaya ng kay Paderewski, ang makagagawa sa akin na isang dakilang musikero. Para makatugtog na gaya niya, kailangang may kaluluwa ka ng isang Paderewski. Kahangalan ang subukang gayahin lang siya. Ganyan din pagdating sa ating kaligtasan. Totoo na nag-iwan si Cristo sa atin ng halimbawa upang sundan natin ang Kanyang mga yapak, pero bago natin magawa iyon, kailangan muna nating tanggapin ang Espiritu ni Cristo—kailangan tayong ipanganak na muli. Kailangang maibahagi sa atin ang mismong buhay ni Cristo.”

Tama si Dr. Parker. Walang sinumang maliligtas sa
pagtatangkang sundan ang halimbawa ni Cristo. Pinakaugat at
hindi puwedeng laktawan na tayo muna ay ipanganak na muli.

Isang Palasong Pinakawalan nang Walang Tiyak na Tudla

“Kailangan kayong ipanganak na muli” (Juan 3:7).

Noong narito sa bansang ito si Bishop John Taylor Smith, dating Chaplain General ng British Army, sa panahon ng mga pagtitipon para sa sentenaryo ni D. L. Moody, nagkaroon ako ng pribilehiyong marinig siya isang tanghali sa Christ Church sa Indianapolis. Punung-puno ang simbahan ng mga sabik na nakikinig, at nagsalita sa kanila ang Bishop nang napakataimtim pero malumanay tungkol sa pangangailangan ng bagong kapanganakan, gamit ang talatang nakasulat sa itaas. Bilang isang tumatamang halimbawa, ikinuwento niya ang pangyayaring ito:

Minsan daw, ikinuwento niya, nangangaral siya sa isang malaking katedral tungkol sa parehong talatang ito. Para tumimo ito sa puso ng mga nakikinig, sinabi niya: “Mahal kong mga kapatid, huwag ninyong palitan ng anumang bagay ang bagong kapanganakan. Maaaring kaanib kayo ng isang iglesya, kahit ng dakilang iglesyang kinaaaniban ko, ang makasaysayang Church of England, pero ang pagiging kaanib ng iglesya ay hindi bagong kapanganakan, at ‘malibang ang tao’y ipanganak na muli ay hindi niya makikita ang kaharian ng Diyos.’ Nakaupo ang rector sa kaliwa ko. Itinuro ko siya at sinabi ko, Maaaring kayo’y isang klerigo gaya ng kaibigan kong rector dito at hindi pa ipinanganak na muli, at ‘malibang ang tao’y ipanganak na muli ay hindi niya makikita ang kaharian ng Diyos.’ Sa kaliwa ko rin, nakaupo ang archdeacon sa kanyang upuan. Itinuro ko siya nang tuwiran at sinabi ko, Maaaring kayo’y isang archdeacon pa nga, gaya ng kaibigan ko sa

kanyang upuan, at hindi pa ipinanganak na muli, at ‘malibang ang tao’y ipanganak na muli ay hindi niya makikita ang kaharian ng Diyos.’ Maaaring kayo’y isang bishop pa nga, gaya ko, at hindi pa ipinanganak na muli, at ‘malibang ang tao’y ipanganak na muli ay hindi niya makikita ang kaharian ng Diyos.’”

Pagkatapos ay ikinuwento niya sa amin na makalipas ang isa o dalawang araw, nakatanggap siya ng sulat mula sa archdeacon, na nagsasabing: “Mahal kong Bishop: Nabisto mo ako. Mahigit tatlumpung taon na akong klerigo, pero hindi ko kailanman nalaman ang kagalakang sinasabi ng mga Cristiano. Hindi ko ito kailanman maintindihan. Mabigat at puro patakaran ang naging paglilingkod ko. Hindi ko alam kung ano ang problema sa akin, pero nang ituro mo ako nang tuwiran at sabihing, Maaaring kayo’y isang archdeacon pa nga at hindi pa ipinanganak na muli, naunawaan ko agad kung ano ang problema. Hindi ko kailanman naranasan ang bagong kapanganakan.”

Sinabi pa niya na miserable at kahabag-habag ang kalagayan niya, hindi siya nakatulog buong gabi, at nakiusap siyang makipag-usap sa bishop, kung may panahon ito para sa kanya.

“Siyempre, may panahon ako,” sabi ni Bishop Smith, “at kinabukasan ay nagkita kami at binuksan ang Salita ng Diyos, at makalipas ang ilang oras, pareho na kaming nakaluhod. Inilagay ng archdeacon ang sarili sa harap ng Diyos bilang isang kawawa at napapahamak na makasalanan, at sinabi niya sa Panginoong Jesus na magtitiwala siya sa Kanya bilang kanyang Tagapagligtas. Mula noon, nag-iba na ang lahat.”

Malinaw na halimbawa ito ng lubos na pangangailangan ng kapanganakang mula sa itaas, at ng nakalulungkot na

posibilidad na malinlang ng isang huwad na pagpapahayag ng pananampalataya at magpatuloy nang maraming taon nang hindi nauunawaan ang tunay na kalagayan sa harap ng Diyos.

Angkinin ang Ating mga Pag-aari

“Ang ... sumasampalataya ... ay may buhay na walang hanggan” (Juan 5:24).

Ang paniniwala sa patotoo ng Diyos ay katulad ng pagpirma sa likod ng tseke at pagpapapalit nito ng pera. May isang ginoong pumasok sa bahay ng isang napakahirap na matandang babae na humingi ng tulong. May nakita siya sa dingding na pumukaw ng kanyang pansin. Isang piraso ito ng papel na nasa maayos na kuwadro.

Nagtanong siya, “Ano po iyon sa dingding?”

Sagot niya, “Hindi ko nga alam kung ano iyan, pero papel iyan na ipinadala sa akin ng tiyuhin ko, at ayoko lang itong itapon, kaya iniingatan ko rian bilang alaala niya.”

Napabulalas siya, “Hindi n’yo po ba nakikita kung ano iyan!”

“Hindi, hindi ko talaga maintindihan.”

“Aba, tseke po iyan sa bangko. Tingnan n’yo! Nariyan ang pangalan ng bangkong pagkukunan, at sinasabi nito, ‘Bayaran si Jennie Johnson ng halagang \$5,000.00,’ at nariyan sa ibaba ang pangalan ng tiyuhin n’yo.”

“Ano?” sabi niya. “Gusto pala niyang mapunta sa akin ang perang iyon? At ilang taon akong nabuhay sa kahirapan!”

Napakaraming tao ang ganyan. Naniniwala sila sa Salita at sa mga pangako ng Diyos—sa isang paraan. Alam nilang namatay si Jesus para alisin ang kasalanan. Pero hindi pa nila ito napapapalitan, hindi pa sila nagtitiwala sa Kanya para sa kanilang sarili.

Ang Salitang Naglilinis

“Upang ito’y kanyang pakabanalin, na nilinis sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng salita” (Efeso 5:26).

Ang Salita ay para sa paglilinis gayundin para sa pagtuturo, at kung patuloy itong dumadaloy sa inyo, magkakaroon ito ng kahanga-hangang epekto sa inyong isip, puso at buhay.

Lilinisin at dadalisayin kayo nito at gagawin kayong karapat-dapat na maging tunay na manggagawa para sa Panginoong Jesu-Cristo.

Natatandaan ninyo ang kuwento tungkol sa isang batang lalaking taga-Scotland na isa sa mga mapiling batang laging humihingi ng dahilan sa bawat ipinag-uutos sa kanya.

Nagtatrabaho siya sa isang magsasaka, at tuwing may iuutos ang matanda, kadalasan ay nagtatanong ang bata, “Bakit po?” Naiinis dito ang amo niya.

Minsan, habang iniaabot sa bata ang isang basket na pampalengke, sinabi niya, “Dalhin mo ang basket na ito sa sapa at punuin mo ng tubig.” Nang magtanong ang bata, “Bakit po?” at nagsimulang magpaliwanag na hindi naman iyon makapaglalaman ng tubig, sumagot ang matanda, “Tama na ang ‘bakit’ mo. Binabayaran ko ang oras mo; gawin mo ang sinasabi ko.”

Kaya pumunta ang bata sa sapa dala ang basket. Lumusong siya sa tubig, isinawsaw ang basket sa sapa, at iniangat ito. Siyempre, tumapon lahat ang tubig.

Inis na sinabi niya, “Ayaw pong maglaman ng tubig.”

Sumagot ang matandang magsasaka, “Punuin mo ulit.”

Muling sumunod ang bata, at muli, tumulo palabas ang lahat ng tubig.

Sabi ng amo niya, “Punuin mo ulit.”

Sa pagkakataong ito sumagot ang bata, “Pupunuin ko pa po ito nang isang beses, pero kapag hindi pa rin ito naglaman ngayon, hindi n’yo na po ako gagawing tanga ulit.”

Kaya isinawsaw niya ito sa sapa sa ikatlong pagkakataon, pero pagkaangat niya, tumapon na naman lahat ang tubig. Galit na inihagis niya ang basket sa damuhan, at sinabing, “Inyo na ang luma n’yong basket; hindi ako magpapaloko para sa inyo o kaninuman.”

Nakangiting pinulot ito ng matanda at itinapat sa pagitan niya at ng araw. Habang sinusuri niya ito nang mabuti, ipinaliwanag niya, “Mas malinis na ito ngayon kaysa dati, at iyan ang kailangan nito.” Nilinis ng tubig na dumaloy dito ang dumi, at ganyan ang epekto ng Salita ng Diyos sa ating buhay.

Nanalangin ang ating Panginoong Jesus, “Pakabanalín mo sila sa pamamagitan ng katotohanan; ang iyong salita ay katotohanan.” Pinababanal tayo sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng Salita. Hindi tayo kailanman makapagbibigay ng sobrang panahon sa pag-aaral ng pinagpalang Aklat na ito. Hindi ko ibig sabihin na pag-aralan lang ito para makakuha ng mga sermon, kundi ang kailangan natin ay araw-araw, maingat at mapanalanging pag-aaral ng Salita para sa pagpapalusog ng ating sariling kaluluwa, para sa pagpapatibay sa ating sarili sa ating kabanal-banalang pananampalataya,

Sa Bitak ng Bato

“Tumawag ka sa akin sa araw ng kabagabagan: ililigtas kita”
(Awit 50:15).

Maraming taon na ang nakalipas, habang naglilingkod kami sa mga Laguna Indian, hiniling sa aming magsalita sa isang maliit na nayong tinatawag na Pawate. Panahon iyon na wala pang mga sasakyan, at sumakay kami sa malalaking karitong hila ng mga kabayo nang mga labing-apat na milya sa baku-bakong daan hanggang marating namin ang nayong iyon. Nagkaroon kami ng pagtitipon nang hapon, at nagsidating ang mga Indian mula sa buong paligid. Umalis kami pabalik nang mga 4:30 o alas-singko, dahil may pagtitipon kami sa Casa Blanca nang gabing iyon. Hindi pa kami nakalalayo nang makita naming may paparating na matinding bagyo. Di-nagtagal, nakita naming bumubuhos na ang ulan sa malayo at mabilis na papalapit sa amin.

Sabi ko, “Siguradong mababasa tayo nang husto.”

Sagot ng aming kutsero, “Sana hindi. Sa tingin ko, aabot tayo sa bato bago tayo abutan ng bagyo. May malaking bato sa unahan; kung maaabot natin iyon, may masisilungan tayo.”

Nagmadali kami, at di-nagtagal ay nakita namin ang isang napakalaking batong nakatayo mula sa kapatagan, mga apatnapu o limampung talampakan ang taas, at marahil ay sumasakop ng isang ektarya o higit pa. Nang malapit na kami, nakita namin ang isang malaking kuweba sa bato. Sa halip na huminto para kalasin ang mga kabayo, ipinasok ng kutsero ang karito mismo sa loob ng kuweba, at makalipas lang ang isa o

dalawang minuto, bumuhos sa bato ang bagyo sa buong bangis nito.

Habang nagngangalit ang bagyo sa labas, isa sa mga Indian ang nagsimulang umawit, sa wikang Laguna, ng “Rock of Ages, cleft for me, let me hide myself in Thee” (Bato ng mga Panahon, binuksan para sa akin, hayaan Mong magtago ako sa Iyo), at naunawaan namin ang kahulugan ng mga salita ng makata nang higit marahil kaysa kailanman.

Isang Paru-parong Ginamit sa Sagot sa Panalangin

“Mayroon bang anumang bagay na totoong mahirap sa akin?” (Jeremias 32:27).

Isang Ingles na ebanghelista na nakilala at minahal ko, si Mr. H. P. Barker, ang nagkuwento ng isang kawili-wiling pangyayari tungkol sa isang mahirap na babaeng ginigipit ng isang negosyante na magbayad ng isang utang na alam niyang nabayaran na niya. Kung gayon, hiningi ng negosyante na ipakita niya ang resibo. Sigurado siyang may natanggap siyang resibo, kaya hinanap niya ito nang hinanap, pero hindi talaga niya ito makita. Hinalughog niya ang mga tambak ng papel at sulat, pero wala—hindi lumitaw ang resibo. Sa wakas, bumalik ang negosyante at galit na galit na hiningi ang agarang pagbabayad.

Sa kanyang pagkabalisa, lumapit siya sa Panginoon sa taimtim na panalangin, at hiniling sa Kanya na ipakita ang resibo. Pagkalipas lang ng isa o dalawang sandali, may paru-parong lumipad papasok sa silid sa bukas na bintana, at ang kanyang maliit na anak na lalaki, sabik na mahuli ang magandang nilalang, ay tumakbo para habulin ito. Ang takot na paru-paro ay lumipad sa dingding sa isang tabi at bumaba sa likod ng isang baul. Sa kasabikan ng bata na mahuli ito, itinulak niya ang baul, at doon, sa likod nito sa sahig, nakalatag ang nawawalang resibo! Dinampot ito ng kawawang biyuda nang may tagumpay at ipinakita sa negosyante, na umalis nang napahiya. Gaya ng ipinahayag ng sarili niyang sulat-kamay, nabayaran na ang utang.

Sino ang makapag-aalinlangan na Siya na nakapapansin sa pagkahulog ng maya, at nagnanais na matuto tayo mula sa langgam at sa kuneho at sa iba pang maliliit na nilalang, ay gumabay maging sa paglipad ng isang paru-paro upang masagot Niya ang panalangin ng Kanyang lingkod na babae!

Tatlong Linggo na Lang ang Buhay

“Ang sumasampalataya ay hindi hinahatulan” (Juan 3:18).

Ilang taon na ang nakalipas, nagdaraos ako ng mga natatanging pagtitipon sa First Baptist Church ng Los Gatos, California. Sa una kong Linggo ng umaga roon, ito ang talata: “Ang bawat umiinom ng tubig na ito ay muling mauuhaw: datapuwat ang sinumang umiinom ng tubig na sa kanya’y aking ibibigay ay hindi mauuhaw kailanman; kundi ang tubig na sa kanya’y aking ibibigay ay magiging isang bukal ng tubig na bumubukal sa buhay na walang hanggan” (Juan 4:13, 14). Nakaupo sa unahang upuan ang isang dalagang ang maputla at payat na mukha at malalaki, maiitim at tila gutom na mga mata ay pumukaw ng aking pansin. Napakaseryoso ng kanyang pakikinig.

Pagkatapos ng pagtitipon, sinabi ko sa pastor: “Sino ang dalagang mukhang may malubhang sakit pero napakaganda, na nakaupo sa unahang upuan?”

“Mula siya sa napakagandang pamilya,” sagot niya, “pero ilang taon na ang nakalipas, itinaon niya ang pagiging Cristiano. Pinalaki siya sa isang tahanang Cristiano. Pumasok siya sa makamundong buhay, hinahanap ang kasiyahan at kapayapaan sa mga bagay ng sanlibutan, pero sa nakaraang limang buwan, tinamaan siya ng kinatatakutang sakit na tuberculosis, at ang uri pa na tinatawag naming galloping consumption. Hindi na siya magtatagal; araw-araw ay humihina siya, at sabi ng doktor ay malapit na siyang pumanaw; at ngayon ay miserable siya at lubhang malungkot.”

Ipinanalangin ko siya, at gabi-gabi ay napapatingin ako sa mga nakikinig, umaasang naroon siya at nakikinig sa Ebanghelyo,

pero hindi ko na siya nakita sa alinmang pagtitipon.

Makalipas ang mga tatlong linggo, may babaeng lumapit sa akin at nagsabi: “Natatandaan n’yo po ba ang pagkakilala n’yo kay Miss H—?” Naalala kong siya ang dalagang iyon, at idinagdag ng babae, “Malubha po ang lagay niya, naghihingalo sa tuberculosis. Narinig niya kayo noong unang beses kayong nagsalita, at balak sana niyang dumalo sa lahat ng pagtitipon, pero masyado siyang may sakit. Ipinatawag niya kayo.”

“Masaya akong pupunta,” sagot ko. Kaya pumunta kami sa silid kung saan siya nakaupo. Humingi siya ng paumanhin dahil hindi siya makatayo para salubungin kami, dahil sobrang hina na niya. Sabi ko, “Natutuwa ako na ipinatawag mo ako.”

Tumingala siya at nagsabi, “Mr. Ironside, sinabi sa akin ng doktor kahapon na tatlong linggo na lang ang itatagal ng buhay ko, at hindi pa ako ligtas. Gusto kong makilala si Cristo. Sa palagay n’yo po ba, tatanggapin pa Niya ang isang dalagang tumanggi sa Kanya, na sadyang tumalikod sa Kanya noong malakas pa siya, ngayong lubos akong nabigo at naglaho na ang lahat ng inaasahan ko? Sa palagay n’yo po ba, may pag-asa pa ang isang makasalanang tulad ko?”

Alam ninyo, iba ang tingin sa mga bagay kapag alam mong tatlong linggo na lang ang buhay mo! Maraming pabaya ngayon ang magiging seryosong-seryoso kung alam nilang sa loob ng tatlong linggo ay haharap na sila sa Diyos at sa walang hanggan.

“Kung gayon,” sabi ko, “naiintindihan ko na naging masaya ang buhay mo sa ilang paraan; marami ang naghahanap sa iyo at humahanga sa iyo sa sanlibutan.”

“Naku, huwag na po nating pag-usapan iyan ngayon,” sabi niya. “Natatakot ako na ipinagbili ko ang aking kaluluwa kapalit ng kasikatan sa sanlibutan. Akala ko ay makakatagpo ako ng kaligayahan at kasiyahan, pero ngayon, walang kapayapaan, walang kasiyahang dulot sa akin ang paglingon sa mga taon ng kasikatang iyon, sa mga taon ng makamundong kaluguran. Tatlong linggo na lang at kailangan kong managot sa Diyos, at hindi pa ako ligtas.”

Tunay na kagalakan sa aking kaluluwa na buksan ang Salita ng Diyos at ipakita sa kanya kung paanong ang pinagpalang Panginoong Jesus, sa walang hanggang biyaya, ay bumaba mula sa pinakadakilang kaluwalhatian ng Langit hanggang sa pinakamalalim na kalaliman ng dalamhati sa Kalbaryo para sa kanyang pagtubos, at kung ilalagak niya ang pagtitiwala ng kanyang puso sa Kanya at aaminin ang kanyang kasalanan, buburahin ang lahat ng kanyang nakaraan. Itinuro ko siya sa Juan 3:18 at binasa ko: “Ang sumasampalataya sa kanya ay hindi hinahatulan: ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na, sapagkat hindi siya sumampalataya sa pangalan ng bugtong na Anak ng Diyos.” At pagkatapos ay tinanong ko siya, “Sabihin mo sa akin, naniniwala ka bang ang Panginoong Jesu-Cristo ay ang Anak ng Diyos?” “Opo, naniniwala ako.”

Pagkatapos ay tinanong ko siya, “Naniniwala ka bang isinugo Siya ng Diyos Ama sa sanlibutang ito para mamatay para sa mga makasalanan?”

“Opo, nasa Biblia iyan: naniniwala ako,” sagot niya. “Naniniwala ka bang ikaw ang tinutukoy Niya nang sabihin Niya: ‘Ang lumalapit sa akin ay hindi ko itataboy sa anumang paraan?’” tanong ko. “Para po iyan sa lahat, hindi ba?” sabi niya. “Oo,” sagot ko, “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa

sanlibutan, na ibinigay niya ang kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan' (Juan 3:16). Kasama ka ba sa 'sinuman' na iyan?" "Opo," sabi niya, "naniniwala akong kasama ako."

"Kung gayon, sabihin mo sa akin," sabi ko, "ano ang sinasabi ng Panginoong Jesu-Cristo tungkol sa iyo? Tingnan mo ulit ang ikalabing-walong talata; pansinin mo na dalawang uri lang ng tao ang naroon: ang unang uri, 'Ang sumasampalataya sa kanya,' at ang ikalawang uri, 'Ang hindi sumasampalataya.' Pansinin mo na may sinasabi tungkol sa unang uri at may sinasabi tungkol sa ikalawang uri. Tungkol sa una, sinasabi, 'Ang sumasampalataya ay hindi hinahatulan'; at tungkol sa ikalawa, 'Ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na.' Ngayon, bago kita tanungin kung saang uri ka kabilang, manalangin muna tayo."

Hindi siya makaluhod, pero lumuhod kami ng kaibigan niya sa panalangin. Hiniling namin sa Diyos na sa pamamagitan ng Espiritu ay buksan Niya ang Kanyang Salita at itimo ito nang may kapangyarihan sa kanyang kaluluwa.

"Basahin mo ulit," sabi ko.

"Nakikita mo ba ang dalawang uri? Saan ka kabilang?"

Matagal siyang hindi umimik habang nakaluhod kami roon sa harap ng Diyos, at pagkatapos ay tumingala siya, kumikislap ang luha sa kanyang magagandang mata, at sinabi niya, "Kabilang po ako sa unang uri."

"Paano mo nalaman?"

"Kasi po naniniwala talaga ako sa Kanya. Hindi naman sinasabi na hindi Niya ako tatanggapin dahil huli na akong lumapit.

Lumapit na po ako, at naniniwala talaga ako sa Kanya.”

“At ano ang totoo tungkol sa iyo?” tanong ko.

Tiningnan niya ulit ito at ibinulong, “Hindi hinahatulan!”

Sabi ko, “Sapat na ba iyan para humarap sa Diyos?”

Sagot niya, “Sapat na po iyan; hindi hinahatulan!”

Tatlong linggo bago ang walang hanggan, pero nakasandal sa Salita ng Diyos! Dalawang beses ko na lang siyang nakita pagkatapos noon, at natapos na ang aking mga pagtitipon.

Makalipas ang mga limang linggo, nakasalubong ko sa kalye ang pastor na Baptist, at sinabi niya, “Natatandaan mo ba si Miss H—? Alam mo bang eksaktong dalawampu’t isang araw mula nang araw na dinala mo siya kay Cristo, ipinatawag ako *sa kanyang higaan, at naabutan ko siyang papanaw na?

‘Naririnig mo ba ako?’ tanong ko. ‘Opo,’ sabi niya.

‘Sumasampalataya ka ba sa Panginoong Jesu-Cristo?’ ‘Opo,’ sagot niya. ‘At ano ang sinasabi Niya tungkol sa iyo?’ tanong ko. ‘Hindi hinahatulan!’ at pagkatapos ay ibinulong niya, ‘Kung makikita mo si Mr. Ironside, sabihin mo sa kanyang ayos na ang lahat.’”

Naku, sinasabi ko sa iyo, mahal kong kaibigan, totoong-totoo iyon, dahil ang dalagang iyon ay may Salita ng buhay na Diyos na masasandalan; pero marami ang sumasandal sa sarili nilang mga guni-guni sa halip na sumandal sa di-nagbabagong Salita ng Diyos.

Pagmamahal sa Bayan—at Higit Pa

“Walang may lalong dakilang pag-ibig kaysa rito, na ialay ng isang tao ang kanyang buhay para sa kanyang mga kaibigan” (Juan 15:13).

“Noong tayo’y mga kaaway pa, ay ipinakipagkasundo tayo sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng kanyang Anak” (Roma 5:10).

Kapag ang mga bansa ay nasa madugong labanan, karaniwan nang sinasabi ng mga makabayan na ang nag-aalay ng buhay para ipagtanggol ang kanyang bayan ay makatitiyak ng tahanan sa Langit dahil ginawa niya ang pinakamataas na sakripisyo. Ang turong ito ay ayon sa mga prinsipyo ng relihiyong Moslem at hindi ng tunay na pagka-Cristiano. Ipinangako ni Mahomet sa kanyang mga panatikong tagasunod ang isang lugar sa Paraiso kung mamamatay sila para sa pananampalataya sa pakikipaglaban sa mga “infidel” na tumanggi sa kanyang mga turo. Ang pagmamahal sa bayan ay isang kabutihang maipagmamalaki ng sinumang tao.

“May tao bang ang kaluluwa’y patay na patay, na kailanma’y hindi nagsabi sa sarili, Ito ang aking sariling lupa, ang aking bayang sinilangan?” Pero ang pagmamahal sa bayan, gaano man ito kapuri-puri sa pananaw ng tao, ay hindang-hindi makapaghahanda sa kaluluwa para sa presensiya ng Diyos. Hindi nito kailanman mahuhugasan ang pagkakasala ng kasalanan.

Ang patotoo ni Edith Cavell, ang matapang na nars na British na pinatay ng mga German noong nakaraang digmaang pandaigdig, ay napakahalagang pag-isipan kaugnay nito.

Ang marangal na babaeng ito ay ipinanganak sa Swardeston, Norfolk, noong Disyembre 4, 1865. Pumasok siya sa London Hospital para sa pagsasanay bilang nars noong 1895. Noong 1907, itinalaga siyang unang matron ng Berkendael Medical Institute sa Brussels, Belgium. Ito ang naging Red Cross Hospital ng Belgium nang sumiklab ang digmaan noong 1914. Mula Agosto ng taong iyon hanggang Agosto, 1915, tumulong si Nurse Cavell sa pag-aalaga sa mga sugatang sundalong French, Belgian, English at German nang walang pinipili. Tapat niyang pinaglingkuran pati ang mga nasugatan habang lumalaban sa sarili niyang bansa. Natural na nasa panig ng mga Allies ang kanyang simpatiya, at sa pakikipagtulungan sa mga pagsisikap ni Prince Reginald de Croy, tinulungan niya ang maraming napabayaang sundalong English at French na tumakas mula sa mga German. Nakatakas ang mga ito sa mga lihim na paraan hanggang sa hangganan ng Netherlands, kung saan, sa tulong ng mga gabay, naitawid sila papuntang Britain. Nang matunton ang ilan sa mga takas na ito sa kanyang bahay sa Brussels, agad siyang inaresto, at matapos ang court-martial ay hinatulang barilin ng firing squad. Nakalimutan ang lahat ng kabutihan niya sa mga sugatang German. Itinuring siyang espiya ng mga dumakip sa kanya at ginawan siya ng ayon doon.

Bago pa ilagay ang piring sa kanyang mga mata, habang buong tapang siyang nakaharap sa mga sundalong kukuha ng kanyang buhay, nagbigay siya ng huling mensahe sa mundo. “Masaya ako,” sabi niya, “na mamatay para sa aking bayan. Pero habang nakatayo ako rito, naiintindihan ko nang higit kaysa kailanman na *hindi sapat ang pagmamahal sa bayan.*” Pagkatapos ay nagbigay siya ng malinaw at tiyak na patotoo tungkol sa kanyang personal na pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo at sa kanyang katiyakan ng kaligtasan, hindi dahil inialay

niya ang kanyang buhay para sa iba, kundi dahil inialay Niya ang Kanyang buhay para sa kanya. Buong kapanatagan siyang nagpapiring, at makalipas ang ilang sandali ay bumagsak, tadtad ng maraming bala ng mga German.

Ang kanyang mga salita, *hindi sapat ang pagmamahal sa bayan!* ay malakas na nagsalita sa marami sa mga taong lumipas mula nang mamatay siya bilang martir ng kanyang paninindigan. Pero marami pa rin ang nakalilimot dito.

“Ano pa ba *ang* kailangan?” maaari mong itanong. Ang sagot ay “Si Cristo!” Sa pamamagitan lamang ng pananampalataya sa Kanya naliligtas ang kaluluwa at natitiyak ang Langit.

Kung Bakit Nadisgrasya ang Tren

“Ang dugo ang tumutubos sa kaluluwa” (Levitico 17:11).

Ilang taon na ang nakararaan, may isang nakapangingilabot na disgrasya sa riles sa isang estado sa silangan na kumitil ng maraming buhay at puminsala sa maraming katawan. Isang tren na puno ng mga kabataang pauwi mula sa paaralan ang huminto sa isang riles sa labas ng lungsod dahil sa tinatawag na “hot-box,” ang sobrang pag-init ng gulong. Hindi magtatagal ay darating na ang mabilis na tren na “limited,” kaya may isang flagman na pinabalik para babalaan ang inhinyero nito, nang hindi sila mabangga mula sa likuran. Sa akalang maayos ang lahat, nagtatawanan at nagkukuwentuhan ang mga tao habang patuloy na nagtatrabaho ang mga tauhan ng tren na kampanteng-kampante. Biglang narinig ang silbato ng limited, at dumating ang mabigat na tren at bumangga sa lokal na tren. Kakila-kilabot ang nangyari.

Iniligtas ng inhinyero ng limited ang sarili niyang buhay sa pamamagitan ng pagtalon, at pagkaraan ng ilang araw ay ipinatawag siya sa hukuman para managot sa naging bahagi niya sa sakuna. At doon lumabas ang kakaibang di-pagtutugma ng mga patotoo. Tinanong siya, “Hindi mo ba nakita ang flagman na sumesenyas sa iyo na huminto?”

Sagot niya, “Nakita ko po siya, pero dilaw na bandila ang iwinawagayway niya, kaya inakala kong ayos lang ang lahat. Kaya tumuloy ako, bagaman binagalan ko.”

Ipinatawag ang flagman. “Anong bandila ang iwinagayway mo?”

“Pulang bandila po, pero nilampasan niya ako na parang bala.”

“Sigurado ka bang pula iyon?”

“Siguradong-sigurado po.”

Kapwa nila ipinilit na tama ang kanilang patotoo, at napatunayang wala sa kanilang dalawa ang color-blind. Sa wakas, pinadala sa flagman ang mismong bandila bilang ebidensiya. Pagkaraan ng kaunting paghihintay ay nadala niya ito, at noon nalinawan ang hiwaga. *Pula nga ito noon, pero napakatagal na itong nabibilad sa araw at ulan kaya kumupas na ang lahat ng pula, at ang natira na lamang ay maruming dilaw!*

Naku, gaano karaming buhay ang nawawasak magpakailanman dahil sa mga “dilaw na ebanghelyo” sa ating panahon—ang mga teoryang walang dugo ng mga taong hindi pa ipinanganak na muli, na nagpapadala sa kanilang mga tagapakinig sa kapahamakan sa halip na pahintuin sila sa daang pababa!

Ang Inahing Manok at ang Butiki

“Huwag mong tingnan ang alak kapag mapula, kapag kumikislap sa kopa, kapag maayos na umaagos. Sa huli ay kumakagat itong parang ahas, at tumutuklaw na parang ulupong” (Kawikaan 23:31, 32).

Noong isang panahon, ang isang kaibigan kong ebanghelista at ang kanyang asawa, na nakatira sa Southern California, ay nanonood sa kanilang mga manok habang pinakakain ang mga ito. Napansin nila ang isang inahin na parang sinusubukang lunukin ang isang malaking butiki. Pagaspas siya nang pagaspas, at maraming ibang inahin ang malakas na kumakakak habang pinaliligiran siya. Nang lapitan nila para tingnan kung ano ang nangyayari, nakita nilang tinuka nga ng inahin ang butiki, pero ang malagkit at namimilipit na hayop ay pumihit at sinakmal ang inahin sa leeg, at nasakal na sana nito hanggang mamatay kung hindi namagitan ang mga kaibigan ko.

Ganyang-ganyan ang kopa ng alak! Nagsisimula ang isang tao sa paglalaro-laro sa cocktail o iba pang matapang na inumin, pero sa huli ay matutuklasan niyang naging napakalakas na ng bisyo ng pag-inom kaya ito na ang naghahari sa kanya, siya na nag-akalang kaya niyang uminom o tumigil kung kailan niya gusto. May kahangalan pa bang hihigit pa sa sadyang pagsisimula ng isang bagay na alam mong baka hindi mo na kayang pigilan, gayong lubos mong alam na ang bagay na iyon ay maaaring magdulot ng pagkasira mo sa moral, sa katawan at sa espiritu?

Pero gaano karami ang nag-iisip na tanda ng kahinaan ang pagtangging humipo ng nakalalasing na inumin, at itinuturing

na tanda ng mabuting pakikisama at ng pagkalalaki pa nga ang makipag-inuman sa barkada para makuha ang papuri ng mga makamundong taong pabaya, na walang takot sa Diyos o sa magiging bunga ng kanilang ginagawa. Ipinagmamalaki pa ng mga ito ang pag-akay sa iba na tularan ang masama nilang halimbawa, at wala silang higit na ikinatutuwa kaysa may maituro silang kawawa at hangal na kabataang nagsimulang tumahak sa daang pababa dahil sa udyok nila. Dahil totoo na anumang nakasasama sa katawan ay hindi kailanman maaaring maging tama sa moral, ang mga binata at dalagang Cristiano na nakatalaga sa Diyos ay dapat manindigan nang matatag laban sa lahat ng ganitong kasamaan.

“Lippen To” kay Jesus

“Ang sumasampalataya sa Akin ay may buhay na walang hanggan” (Juan 6:47).

Dahil may dugong Scotch ako, lagi kong ikinatutuwa ang salin ng Bagong Tipan sa makapal na wikang Scotch. Doon ay hindi mo makikita ang salitang Ingles na “believe” (sumampalataya), kundi ang salitang “lippen.” Halimbawa, ganito ang Juan 3:16: “For God sae loved the warld as to gie His Son, the only begotten Ane, that ilka ane wha lippens till Him sudna dee, but hae life for aye.” Ano ang ibig sabihin ng salitang “lippen”? Ang ibig sabihin lang nito ay ipasan mo ang buong bigat mo sa isang bagay, magtiwala ka rito nang buong-buo.

Isang ministrong taga-Scotland ang dumalaw sa isang mahirap na babae na labis na nababagabag tungkol sa kanyang kaluluwa. Parang hindi talaga niya maunawaan. Maya-maya ay umalis na ang ministro, at habang pauwi sa kanyang bahay ay nababagabag siya dahil hindi niya natulungan ang babae. Dumating siya sa isang tulay sa ibabaw ng isang sapa sa harap ng bahay, at nagsimula siyang tumawid, hakbang-hakbang, ingat na ingat, at itinutukod ang kanyang tungkod na buckthorn.

Isang matandang babaeng Scotch ang sumigaw, “Aba, Doktor, hindi ba kayo makaasa sa tulay?” Natawa siya at kumaway, at sinabi sa sarili, “Mayroon na akong salita para sa matanda kong babae.” Kaya bumalik siya sa maliit na bahay. Binuksan ng babae ang pinto at sinabi, “O Doktor, bumalik kayo?”

Sabi niya, “Mayroon na akong salita para sa iyo.”

“Ano po iyon, Doktor?”

“Hindi ka ba makaasa—makapag-“lippen”—kay Jesus?”

“Ay, iyon lang po ba, ang umasa sa Kanya? Aba, siyempre po makaaaasa ako sa Kanya. Hindi Niya ako kailanman bibitawan, hindi po ba?”

Sabay silang yumuko, at doon niya ito pinagpasyahan. Iyan lang ang hinihiling ng Diyos na gawin mo. Paniwalaan ang patotoong ibinigay Niya tungkol kay Jesus; ilagak mo ang tiwala ng iyong puso sa Kanya. Makatitiyak ka na mayroon kang buhay na walang hanggan, sapagkat “Ang nasa kanya ang Anak ay may buhay; ang wala sa kanya ang Anak ng Diyos ay walang buhay. Ang mga bagay na ito ay isinulat ko sa inyo na sumasampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos, upang inyong *malaman*”—hindi lang umasa, hindi lang magkaroon ng makatwirang katiyakan, kundi ganap na katiyakan—“na kayo’y *mayroon* nang buhay na walang hanggan.”

Buksan ang Pinto kay Jesus

“Narito, Ako'y nakatayo sa pintuan at kumakatok: kung ang sinuman ay makarinig ng Aking tinig at magbukas ng pinto, papasok Ako sa kanya, at hahapong kasalo niya, at siya'y kasalo Ko” (Apocalipsis 3:20).

May isang matandang babae na labis na nababahala dahil sa matinding kahirapan. Nakatira siya sa isang maliit na kuwarto sa itaas ng bubungan sa London, England, at takot na takot siya na darating ang may-ari ng bahay at ang bailiff para paalisin siya, at baka ipagbili pa ang mismong higaan niya dahil sa kanyang utang. Nagkataong nabalitaan ng isang ministrong Cristiano ang kanyang pangangailangan, at sa pagkumbinsi sa ilang kaibigan ay nakalikom siya ng sapat na pera para puntahan ang pinagkakautangan niya at bayaran ang lahat. Pagkatapos, hawak ang resibo, pinuntahan niya ang babae. Ang alam lang ng mga kapitbahay na pangalan niya ay “Matandang Betty.” Pagdating ng ministro sa bahay, nagtanong siya, “Maaari po bang malaman kung saan nakatira si Matandang Betty?”

Sinabihan siyang umakyat sa hagdan papunta sa isang kuwarto; umakyat siya, kumatok sa pinto at naghintay, pero walang sumagot. Kumatok ulit siya, at wala pa ring sumagot. Tumawag siya, “Matandang Betty, nandiyan ka ba?” pero walang sagot.

Bumaba na siya sa hagdan at paalis na nang tanungin siya ng mga kapitbahay, “Nakita n'yo po ba siya?”

“Hindi, mukhang wala siya.”

“Ay, nandiyan po siya, ayaw lang niya kayong papasukin,” sabi nila. “Takot siyang buksan ang pinto.”

Kaya umakyat ulit siya at kumatok, at tumawag ang isa sa mga kapitbahay, “Matandang Betty, papasukin mo siya; ang ministro ang dumadalaw sa iyo.”

“Ay,” sagot ng tinig mula sa loob, “akala ko ang bailiff, kaya ayaw kong buksan.” At binuksan niya ang pinto at tinanggap ang ministro.

Sabi nito, “Pumunta ako para sabihin sa iyo na nabalitaan ng ilang kaibigan ang pangangailangan mo at binayaran na nila ang lahat ng utang mo. Ipinadala nila sa akin ang resibo para sa iyo, at heto ang kaunting regalo para makatulong sa mga darating na araw.”

“Isipin mo nga naman,” sabi niya, “at ikinandado ko pa at sinarhan ng trangka ang pinto laban sa inyo. Takot akong papasukin kayo.”

Hindi ba ganyan ang pagtrato ng mga tao sa Panginoong Jesu-Cristo? Iniisip ko kung ikaw, na hindi pa ligtas, ay ganyan din ang pagtrato sa Kanya. Ilang taon na Siyang kumakatok sa pinto ng puso mo. Gusto Niyang pumasok para dalhan ka ng kapayapaan at kagalakan, kasama ang kaalamang natubos na ang mga kasalanan mo at naalis na ang iyong pagkakasala. Pero tinarangkahan at hinarangan mo ang pinto ng puso mo laban sa Kanya; pinanatili mo sa labas ang pinakamabuti mong Kaibigan. Pero naghihintay pa rin Siya at patuloy na kumakatok. Bakit hindi mo buksan ngayon din ang pinto ng puso mo at tanggapin ang kaligtasang iniaalok nang walang bayad?

Sino ang Makapagbabayad?

“Nang wala silang maibayad, kapwa niya sila pinatawad nang maluwa sa loob” (Lucas 7:42).

Noong unang panahon, si Nicholas the First, ang Czar ng Russia, ay paminsan-minsang naghuhubad ng kasuotang panghari, nagsusuot ng uniporme ng isang mababang opisyal, at umiikot para alamin ang kalagayan ng kanyang mga sundalo. Minsan, may paborito siya, isang binata na anak ng isang matalik niyang kaibigan, na binigyan niya ng puwesto sa isang kuta sa hangganan ng bansa bilang tagapag-ingat ng perang ipinapasuweldo sa mga sundalo. Nahulog sa masasamang bisyo ang binatang ito; nalulong siya sa sugal, at kalaunan, inaakay nang inaakay ng mapanlinlang na ilaw na umaakit sa sugarol tungo sa kanyang kapahamakan, naubos niya sa sugal ang lahat ng sarili niyang kayamanan, at pagkatapos ay kumuha na siya sa pondo ng gobyerno na ipinagkatiwala sa kanya. Paunti-unting rubles lang ang kinukuha niya bawat beses, at wala siyang ideya kung magkano na ang lahat ng nakuha niya. Nakatanggap siya ng abiso na kinabukasan ay darating ang isang opisyal mula sa korte para suriin ang mga talaan at bilangin ang perang hawak niya. Nadama niyang hinding-hindi niya kayang harapin ang pagkabunyag sa araw na iyon, kaya noong gabi bago iyon, isinara niya ang pinto at naupo roon kaharap ang kanyang mga libro ng talaan. Binuksan niya ang kaha, kinuha ang kaawa-awang kaunting perang natitira, binilang ito nang maingat, isinulat ang halaga sa isang papel, inilista ang iba't ibang halagang kinupit niya, at nang mapagsama-sama niya, tinitigan niya ito, at sa wakas ay

isinulat sa ilalim ng mga numero, “Napakalaking utang; sino ang makapagbabayad?”

Alam niyang imposibleng mabayaran niya ito kailanman. Habang tinitingnan ang kaunting pera, naisip niya, “Napakalaking kabiguan ko!” Ipinasya niyang hindi na siya mabubuhay para harapin ang kahihyan kinabukasan; babarilin niya ang sarili sa ulo pagtugtog ng orasan ng alas-dose nang gabing iyon, at iiwan niya ang lahat ng papeles para maintindihan ng ahente ang lahat ng nangyari. Habang nakaupo siya roon at binubulay-bulay kung paano niya sinayang ang kanyang pagkakataon, bigla siyang dinaig ng matinding antok, at sa kabila ng kakila-kilabot niyang kalagayan, nakatulog siya.

Nagkataon nang gabing iyon, si Czar Nicholas, nakasuot bilang mababang opisyal ng bantay, ay pumasok sa tarangkahan ng kutang iyon matapos ibigay ang tamang password, at naglakad sa mga pasilyo. Ayon sa patakaran, dapat ay patay na ang lahat ng ilaw, pero habang naglalakad siya sa pangunahing pasilyo, nakita niya ang liwanag na sumisilip sa ilalim ng isang pinto. Lumapit siya sa pinto at nakinig, pero walang anumang tunog. Pinihit niya ang hawakan, at bumukas ang pinto. Sumilip siya sa loob at nakita ang natutulog na opisyal, pati ang pera at ang bukas na kaha, ang mga papeles, ang mga libro ng talaan, at nagtaka siya kung ano ang ibig sabihin nito. Dahan-dahan siyang pumasok nang nakatingkayad at tumayo sa likuran ng lalaki, at sa pagsilip sa balikat nito, binasa ang papel sa harap niya. Sa isang iglap ay naging malinaw ang lahat. Ilang buwan nang sistematikong nagnanakaw ang binata.

Ang unang naisip ng Czar ay ipatong ang kamay niya sa balikat nito at sabihing arestado siya. Pero sa sumunod na saglit ay

naawa ang puso niya sa binata; naalala niya ang kabataan nito; naalala niya ang ama nito—gaano ito madudurog ang puso kung maaaresto ang anak! At nakita niya ang kaawa-awang tanong na iyon, “Napakalaking utang; sino ang makapagbabayad?” Dahil sa udyok ng mapagbigay na puso, inabot niya at dinampot ang panulat na nalaglag mula sa kamay ng natutulog na lalaki, sumulat ng iisang salita sa ilalim ng linyang iyon, lumabas nang nakatingkayad, at isinara ang pinto.

Mga isang oras na nakatulog ang lalaki. Pagkatapos, biglang nagising, nakita niyang lampas na nang matagal ang hatinggabi. Napatayo siya, dinampot ang kanyang rebolber, itinutok sa kanyang noo, at kakalabitin na sana ang gatilyo nang mahagip ng kanyang mata ang iisang salitang iyon sa papel na alam niyang wala roon nang siya'y makatulog. Ito ang pangalang “Nicholas.” Binitawan niya ang baril at sinabi, “Totoo kaya ito?” Pinuntahan niya ang isa sa kanyang mga talaksan at kinuha ang ilang dokumentong may tunay na lagda ng Czar at ikinumpara ang mga ito sa iisang salitang nakasulat sa ilalim ng linyang “Napakalaking utang; sino ang makapagbabayad?”

Tunay na lagda nga iyon ng Czar, at sinabi niya, “Pumarito ang Czar ngayong gabi. Alam niya ang lahat ng kasalanan ko, pero siya na mismo ang nangakong magbabayad ng utang ko. Hindi ko na kailangang mamatay.” Kaya sa halip na kitlin ang sariling buhay, nanalig siya sa salita ng Czar, gaya ng ipinahihiwatig ng pangalang iyon na nakasulat sa papel. At hindi na siya nagulat nang kinaumagahan, maaga pa, may dumating na mensahero mula sa palasyo ng hari na may dalang isang supot ng ginto. Binilang niya ito at nakitang eksaktong-eksakto ang halaga sa perang nawawala. Inilagay niya ito sa kaha, at nang dumating ang inspektor at suriin ang mga libro ng talaan, nakitang maayos ang lahat. Binayaran ni Nicholas nang buo.

Isang halimbawang pantao lamang ito, pero inilalarawan nito ang ginawa ng Panginoong Jesu-Cristo.

*“Utang ko’y binayaran ni Jesus,
O, pag-ibig na kahanga-hanga;
Sukdulang layo’y Kanyang inabot,
O, pag-ibig na kahanga-hanga.
Katarunga’y nasiyahan na,
Diyos ngayo’y niluluwalhati na,
Pinto ng Langit, bukas na nga,
O, pag-ibig na kahanga-hanga.”*

Iisang salita ang nagdulot ng kapayapaan sa puso ng lalaking iyon: “Nicholas.” Iisang salita ang nagdulot ng kapayapaan sa puso ko: ang pangalang “Jesus.” Sapagkat sa pamamagitan Niya at ng Kanyang ginawa sa krus, nabayaran nang lubos ang lahat ng aking kasalanan. At para sa iyo, naroon din ang gayunding kaligtasan, ang gayunding pagpapawalang-sala, ang gayunding patawad, ang gayunding kapatawaran, sapagkat ang Diyos ay “Siya na hindi nakakilala ng kasalanan ay ginawa Niyang kasalanan para sa atin, upang tayo’y maging katuwiran ng Diyos sa Kanya” (2 Corinto 5:21).

Isang Mabuting Makasalanan

“Walang pagkakaiba: Sapagkat ang lahat ay nagkasala, at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos” (Roma 3:22, 23).

“Ligtas na po ba kayo, ginoo?” tanong namin sa isang ginoo pagkatapos ng isang pulong ng Ebanghelyo.

“Hindi, hindi ko talaga masasabing ligtas na ako, pero gusto ko sanang maligtas.”

“Bakit po ninyo gusto? Alam po ba ninyong kayo'y isang makasalanang nawawala?”

“Ay, siyempre, makasalanan tayong lahat.”

“A, pero kadalasan, halos walang ibig sabihin iyan. Kayo po ba mismo ay makasalanan?”

“Siguro nga, pero hindi ako matatawag na masamang makasalanan. Sa palagay ko, medyo mabuting makasalanan pa nga ako. Lagi kong sinisikap gawin ang pinakamabuting alam ko.”

“Kung gayon, kaibigan, natatakot akong halos walang silbi ang sikapin kong ipakita sa inyo ang daan ng kaligtasan. Ang mga mabubuting makasalanan, kasama ang mga tapat na sinungaling, matuwid na magnanakaw, at banal na tampalasan, ay malayong-malayo pa sa pagiging handang magpasakop sa *biyaya* ng Diyos. Ang biyayang iyon ay para lamang sa mga kawawa, marumi at karapat-dapat sa Impiyernong makasalanan, na walang anumang kabutihang masasandigan, walang kabutihang maidadahilan, pero handang maligtas sa pamamagitan lamang ng ginawa ng Iba, at ang Isang iyon ay ang Panginoong Jesu-Cristo.”

Sa karagdagang pag-uusap ay lumabas lamang na malayong-malayo pa ang ginoo sa pagiging handang maligtas, at ayon na rin sa sarili niyang pahayag, mas gusto pa niyang “makipagsapalaran” sa kalagayan niya.

Ang Taong Langaw

“Sila’y ... humahabi ng bahay-gagamba: ... ni hindi sila makapagtatakip ng kanilang mga gawa” (Isaias 59:5, 6).

Ilang taon na ang nakararaan, dumating sa Los Angeles, ang malaking lungsod ng Southern California, ang isang tinaguriang “taong langaw.” Ipinahayag na sa isang takdang araw ay aakyat niya ang harapan ng isa sa malalaking gusali ng department store, at bago pa ang takdang oras ay libu-libong sabik na manonood na ang nagtipon para panoorin siyang gawin ang tila imposibleng gawaing iyon.

Dahan-dahan at maingat siyang umakyat paitaas, minsan ay kumakapit sa gilid ng bintana, minsan sa nakausling ladrilyo, minsan naman sa palamuting gilid ng gusali. Pataas siya nang pataas, sa kabila ng tila hindi mapagtatagumpayang mga hirap. Sa wakas ay malapit na siya sa tuktok. Nakita siyang kumakapa sa kanan at kaliwa at sa itaas ng kanyang ulo para sa isang bagay na sapat ang tibay para sumuporta sa kanyang bigat, para madala pa siya nang mas mataas. At maya-maya ay parang may natanaw siya na mukhang kulay-abong piraso ng bato o kupas na ladrilyong nakausli sa makinis na pader. Inabot niya ito, pero hindi niya maabot. Isinugal niya ang lahat sa isang paglundag, sinunggaban ang nakausling bagay, at sa harap ng mga nasindak na mata ng mga manonood, nahulog siya sa lupa at nagkadurog-durog. Sa kamay ng kanyang bangkay ay natagpuan ang isang bahay-gagamba! Ang inakala niyang matibay na bato o ladrilyo ay walang iba kundi tuyong bula!

Naku, gaano karami ang nag-iisip na makaaakyat sila sa Langit sa sarili nilang pagsisikap, pero sa huli ay matutuklasan nilang

isinugal nila ang lahat sa isang bahay-gagamba, kaya sila'y napapahamak magpakailanman.

“Magpapakasaya Ako”

“Ang babaing nabubuhay sa kalayawan ay patay habang nabubuhay” (1 Timoteo 5:6).

Ilang taon na ang nakararaan, nangangaral ako tungkol kay Cristo bilang lunas ng Diyos sa wasak na kalagayan ng tao, sa matitibay na mamamayan ng isang magandang bayan ng minahan sa kabundukan ng Northern California. Isang hapon, napansin ko sa bulwagan ng pulong ang isang dalagang hindi maaaring hindi pansinin dahil sa mukha niyang may bakas ng kasalanan, sa pagod niyang hitsura at sa walang-pakialam niyang kilos.

Nilapitan ko siya pagkatapos ng pulong at tinanong, “Kumusta ang kaluluwa mo? Naisip mo na bang maghanda para sa walang hanggan?”

“Kaluluwa ko?—Wala akong ganyan,” ang pabalang na sagot, kasabay ng isang hangal na tawa. Parang walang epekto ang karagdagang pag-uusap, sapagkat matapos ko siyang taimtim na babalaan tungkol sa darating na paghuhukom, bulalas niya, “Hindi mo ako matatakot para magrelihiyon. Bagay ba sa akin ang sumama sa inyo? Magpapakasaya ako—.”

“Pero kapag natapos na ang araw mo, kapag tapos na magpakailanman ang tinatawag mong pagpapakasaya, kapag kailangan mo nang harapin ang kamatayan, ang paghuhukom at ang walang hanggan, kapag kailangan mo nang humarap sa Diyos, *ano na?*”

“Ay, siyempre, hindi ko naman balak mamuhay nang ganito habambuhay. Magrerelihiyon ako kapag matanda na ako. Wala pa akong panahon para diyan ngayon.”

“Oo; ganyan nilinlang ng diyablo ang libu-libo, pero baka hindi ka na umabot sa pagtanda. Baka wala ka nang panahon para maghanda sa walang hanggan, pero kailangan mong magkaroon ng panahon para mamatay.”

Isa na namang tawa ang isinagot niya sa babalang ito, at umalis na siya. Halos hindi kapani-paniwala na ang isang napakabata ay ganoon na katigas ang puso. Sinabi sa akin na isinuko na niya ang sarili sa isang lubhang masamang pamumuhay, kahit halos bata pa lang siya, at itinakwil na siya ng disentang lipunan. Naku, gaano ibinababa, pinatitigas at binubulag ng kasalanan ang mga kawawa nitong biktima!

Ilang linggo pagkatapos ng pag-uusap na iyon, may isang punerarya na pumunta sa bahay na tinutuluyan ko. Sabi niya, may libing siyang aasikasuhin na lubha niyang ikinahihiya. Ang ililibing ay isang dalagang napakasama ng pangalan kaya halos wala siyang mapakiusapang maging tagabuhay ng kabaong. Binanggit niya ang pangalan nito at nagtanong kung may kilala kaming makagagawa ng huling paglilingkod na ito para sa kanya. Agad naming iniluhog ang aming sarili. Puwede na iyon. Nangako na ang ilang dati niyang kasama sa kahangalan na sila ang magiging iba pa.

Siya pala ang dalagang kakausap ko lang kamakailan, pinutol sa isang iglap—“biglang nawasak, at walang lunas.” Dalawang araw bago noon, matapos ang isang pista opisyal na ginugol niya sa nakarimirim na paraan, iniuwi siyang lasing at inihiga sa kama, at hindi na siya bumangon pa. Sa loob ng ilang oras ay pumanaw na siya tungo sa walang hanggan, namatay sa matinding paghihirap dahil sa nakamamatay na epekto ng matagal niyang paglalasing at kahalayan. Ang kopa ng alak at ang mga kasama nito ay umangkin ng isa na namang biktima.

Kakila-kilabot ang tanawin ng maputla at namamaga niyang mukha. May ministrong ipinatawag, pero ano ang masasabi niya? Anong aliw ang maibibigay niya? Kahit siya ay hindi makapagsalita tungkol sa pagsisisi sa banig ng kamatayan. Wala siyang maialok na pag-asa na baka naligtas pa rin ito. Tinanong daw siya ng kanyang ina kung gusto niyang may pumasok para ipanalangin siya. “Ayaw,” sabi niya, “walang sinuman.” “Wala ka bang maalalang panalangin, kung gayon, na masasabi mo mismo—ang Panalangin ng Panginoon, o kahit anong iba?” “Wala, hindi ko kaya”; at sa halip na panalangin ay mga mura at daing ng paghihirap ang lumabas. “Naipamuhay na niya ang buhay niya,” sabi ng ministro, “hindi ko na iyon pag-uusapan, sapagkat hindi na iyon mababago ngayon. Kayo ay may buhay *pa* na ipamumuhay. Kaya *kayo* ang kinakausap ko,” at tapat niya silang hinimok na tumakas kay Cristo lamang bilang kanlungan.

Habang tumutulong akong ibaba ang kabaong sa hukay, napakalungkot ng puso ko. Pagtalikod ko, narinig ko ang isang taong pabulong na nagsabi, “Isipin mo, labimpitong taon lang, at napunta na sa— !” Nalunod ang huling salita sa ingay sa paligid ko, o baka hindi talaga ito binigkas.

Hindi Lang Kailangan—Kundi Sapat

“May isang Diyos at isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus; na ibinigay ang Kanyang sarili na pantubos sa lahat, na patototohanan sa takdang panahon” (1 Timoteo 2:5, 6).

Sa isang ward ng ospital, nakakita ang isang babaeng misyonera ng isang maliit at bansot na batang lalaking Irish, na ang maputla at kulubot na mukha at payat na payat na katawan ay pumukaw ng kanyang pinakamalalim na awa. Marahil ay mga labinlimang taong gulang siya; halos hindi siya mukhang labindalawa. Nakuha ng misyonera ang tiwala ng bata sa pamamagitan ng mga regalo, bulaklak at prutas, at di nagtagal ay nakita niyang handang-handa ito, at sabik pa nga, na makinig sa kuwento ng Tagapagligtas ng mga makasalanan. Noong una ay parang hindi personal ang kanyang interes, pero unti-unti ay naging tuwiran na siyang nababahala para sa sarili. Inilapit sa kanya ang pangangailangan ng sarili niyang kaluluwa, at nagising siya sa kahit kaunting pagkaunawa sa kanyang kalagayang nawawala, kaya nagsimula siyang seryosong pag-isipan kung paano siya maliligtas. Dahil lumaki siyang Romano Katoliko, inisip at binanggit niya ang penitensiya at kumpisalan, ang mga sakramento at ang simbahan, pero hindi niya kailanman lubusang iniwan si Cristo Jesus at ang Kanyang gawaing pagtubos.

Isang umaga, dinalaw ulit siya ng babae, at nakita niyang nagniningning ang mukha ng bata sa isang bagong kagalakan. Nang tanungin kung bakit, sumagot siya nang may katiyakang nagmula sa pananampalataya sa ipinahayag na Salita ng Diyos,

“O, misis, alam ko na noon pa man na kailangan si Jesus; pero ngayon ko lang nalaman kahapon na Siya ay sapat na!”

Isang pinagpalang pagkatuklas iyon, at sana'y natuklasan din ito ng bawat bumabasa ng mga pahinang ito. Tandaan mong mabuti: si Jesus ay sapat na! “Na sa atin ay ginawa ng Diyos na karunungan, at katuwiran, at pagpapakabanal, at katubusan.” “Kayo'y ganap sa Kanya.” “Tayo'y ginawa ng Diyos na kalugod-lugod sa Minamahal.” Iilan lamang ito sa mahahalagang pahayag ng Kasulatan na malinaw na nagpapakitang si Jesus ay tunay na hindi lang kailangan, kundi sapat.

Naniniwala ang karamihan ng tao na kailangan si Jesus. Ang buong balangkas ng Sangkakristiyanuhan ay nakatayo roon. Pero naku, gaano kakaunti ang nakauunawang Siya ay sapat na!

Kita mo, hindi si Cristo at ang mabubuting gawa, ni si Cristo at ang iglesya, ang nagliligtas. Hindi sa pamamagitan ni Cristo at ng bautismo, o ni Cristo at ng kumpisalan, natatamo natin ang kapatawaran ng ating mga kasalanan. Hindi si Cristo at ang paggawa natin ng ating makakaya, o si Cristo at ang Hapunan ng Panginoon, ang magbibigay sa atin ng bagong buhay. Si Cristo lamang.

Ang Cristo *at*— ay isang binaluktot na ebanghelyo na hindi tunay na Ebanghelyo. Si Cristo nang walang *at* ang pag-asa ng makasalanan at ang pagtiwala ng banal. Kapag nagtiwala ka sa Kanya, iyo na ang buhay na walang hanggan at ang kapatawaran. Noon, at noon lamang, napupunta sa tamang lugar ang mabubuting gawa at ang pagsunod sa lahat ng nakasulat sa Salita bilang gabay ng mga Cristiano. Ang kaluluwang ligtas ay pinapayuhang magpatuloy sa mabubuting gawa, at sa gayon ay ipakita ang kanyang pag-ibig kay Cristo.

Pero para sa kaligtasan mismo, si Jesus ay *hindi lang kailangan*,
kundi Siya ay sapat.

Ang Isang Tagapamagitan

“Kanino sa mga banal ka babaling?” (Job 5:1).

Ginugol ng aking ina ang huli niyang mga buwan sa lupa sa Long Beach, California. Nagplano kaming mag-asawa na makasama siya para makatulong sa anumang paraang kaya namin. Tuwing hapon, nakaugalian kong bumaba sa buhanginan para magpahinga at magpaginhawa nang kaunti, at lagi kong dala ang aking Biblia.

Habang binabasa ko ito isang araw, lumapit ang isang batang mag-asawa, at matapos magpakilala, nagsimulang magtanong tungkol sa ilang talata ng Kasulatan. Dahil dito ay nagkaroon ng araw-araw na pag-aaral ng Biblia mismo sa dalampasigan. Kalaunan, umaabot sa maraming tao ang nagtitipon dala ang kanilang Biblia, at isang kagalakan ang sikaping buksan sa kanila ang Salita. Ilang linggo naming pinag-aralan ang sulat sa mga Hebreo.

Isang araw, habang papatapos na ang pulong, isang mabait na babaeng Irish na nakaupo sa gilid ng karamihan ang lumapit sa akin at nagpasalamat sa mensahe. Bulalas niya, “Romano Katoliko ako, at ito ang unang pulong ng mga Protestante na dinaluhan ko. Nakikita ko kayo araw-araw kapag dumaraan ako, pero akala ko’y hindi ako dapat makinig. Pero nang dumaan ako ngayong hapon, narinig kong may sinabi kayong napakaganda tungkol sa mahal kong Panginoong Jesus, kaya naisip kong hindi naman siguro masama kung makinig pa ako—kaya lumapit ako, at nagustuhan ko ang lahat. Marami kayong sinabi ngayon tungkol sa mahal kong Tagapagligtas na hindi ko pa narinig sa buong buhay ko, at tuwang-tuwa ako na pumunta ako.”

Tinanong ko siya, “Kilala mo ba si Jesus bilang sarili mong Tagapagligtas at Panginoon?” “Kilalang-kilala ko po,” ang sagot niya. “Matagal na Siyang Kaibigan ko, at mula nang mamatay ang asawa ko, para na Siyang asawa sa akin, at Ama sa mga anak ko. Lumalapit ako sa Kanya tungkol sa lahat ng bagay, at lagi Niyang sinasagot ang mga panalangin ko at inaalagaan ako. Namatay Siya para sa akin at nagtitiwala ako sa Kanya na iingatan Niya ang kaluluwa ko.”

Medyo pabiro, marahil, tinanong ko siya, “Pero sa Kanya ka lang ba nananalangin? Hindi ka ba nananalangin din sa mahal na birhen at sa mga santo kapag may problema ka?” Hinding-hindi ko malilimutan ang sagot niya. “Ay, naku po!” bulalas niya, “Bakit ko pa aabalihin ang birhen at ang mga santo, gayong puwede naman akong *dumiretso* sa mahal kong Panginoon mismo!”

Sana'y maunawaan ng lahat ang pagpapalang ito. Dahil Siya ay laging nabubuhay, inaanyayahan tayong “lumapit nang may lakas ng loob sa trono ng biyaya, upang tumanggap tayo ng awa, at makasumpong ng biyaya na tutulong sa bawat oras ng pangangailangan.” Interesado ang Panginoong Jesus sa lahat ng may kinalaman sa atin. Bakit pa tayo babaling sa iba?

Ang Nakaraang Hindi Pa Naaayos

“Hinihingi ng Diyos ang *nakaraan na*” (Eclesiastes 3:15).

Isang taimtim na halimbawa ng panganib ng pagpapabaya sa kaligtasan ang nalaman ko noong isang panahon. Ganap itong totoo.

Isang masigasig na ebanghelista, na personal kong kaibigan, ang nagdaraos ng serye ng mga pulong sa isang lungsod sa kanlurang Michigan. Isang gabi, ang teksto niya ay Eclesiastes 3:15. Tapat niyang sinikap ipakita sa kanyang mga tagapakinig na imposibleng maituwid nila ang kanilang sarili sa Diyos sa pamamagitan ng pagbabagong-buhay o ng kabutihan ng tao. Anuman ang mangyari sa hinaharap, kailangan pa ring harapin ang nakaraan sa Malaking Puting Trono. Dapat matubos ang kasalanan, at hindi kailanman matutubos ng may sala ang sarili niyang kasamaan. Ipinakita pa niya na ang Diyos, sa Kanyang biyaya, ay nagbigay kay Jesus para mamatay, na ang Kanyang mahalagang Dugo ay ibinuhos para alisin ang mga kasalanan, at na lahat ng nagtitiwala sa Kanya ay makapagsasabi, “Naayos ko na sa Diyos ang nakaraan ko ngayon, sapagkat si Jesus ay namatay para sa akin. Wala na ang mga kasalanan ko. Binayaran Niya ang utang ko. Hinihingi ng Diyos ang nakaraan na; pero hiningi na Niya ito kay Jesus, at malaya na ang kaluluwa ko.”

Sa mga tagapakinig ay nakaupo ang isang ginang na nakinig nang may pinakamalalim na interes. Kinabukasan ng pulong, sinabi niyang nababahala at nag-aalala siya tungkol sa kanyang kaluluwa, pero gaya ng marami, ipinagpaliban niya ito; at sa halip na ayusin agad ang bagay na iyon, pinili niyang magpatuloy nang *hindi ligtas*.

Kinabukasan, nagsasalin siya ng gasolina para sa isang kostumer sa maliit na tindahang pinagtatrabahuhan niya. May lampara sa malapit. Biglang may pagsabog, at isang buntong apoy! Tumakbo siya palabas, sumisigaw ng saklolo. Dumating ang mga kapitbahay para tulungan siya, pero huli na para mailigtas ang kanyang buhay. Dinala siya sa ospital, tumagal pa siya nang mga dalawampung't apat na oras, at saka pumanaw tungo sa walang hanggan.

Habang nakahiga siya sa ward, narinig siyang tumataghoy oras-oras, "Ang mga kasalanan ko! Ang mga kasalanan ko! Hindi ko pa naaayos sa Diyos ang nakaraan ko!" May mga kaibigang Cristiano roon na nagtuturo sa kanya kay Jesus, na kahit noon ay ililigtas siya kung tatanggapin niya Siya; pero napakatindi ng kanyang paghihirap kaya walang makapagsabi kung tumingin nga siya sa Kanya o hindi. Habang umaasa na nakasulyap siya nang may kaligtasan sa Isang namatay para tubusin siya, wala nang magawa ang kanyang mga mahal sa buhay kundi ipaubaya siya sa Diyos.

Inilalarawan ng pangyayaring ito ang mabigat na panganib ng pagtanggong tanggapin agad si Cristo.

Naayos mo na ba *ikaw* sa Diyos ang iyong nakaraan? Nahugasan na ba ang mga kasalanan mo sa Kanyang mahalagang dugo? Kung tatawagin kang kasimbilis niya para humarap sa walang hanggan, ang daing mo rin kaya ay magiging kasing-walang-pag-asa ng sa kanya? O, makinig ka, "Ang Diyos ay hindi napabibiro: Sapagkat anuman ang ihasik ng tao, iyon din ang kanyang aanihin." Napakakakila-kilabot ng pagkawala ng iyong kaluluwa para ipagwalang-bahala.

*“Mawalan ng yaman ay malaki;
Mawalan ng kalusuga'y higit pa;
Pero mawala ang kaluluwa'y kawalang
Hindi na maibabalik ng sinuman pa.”*

Lumapit ka na ngayon kay Jesus dala ang lahat ng iyong kasalanan; at sa pag-amin sa iyong kalagayang nawawala, magtiwala ka sa Kanya, habang libre pa ang biyaya. “Ang taong madalas sawayin pero nagmamatigas ng leeg ay biglang mawawasak, at walang lunas” (Kawikaan 29:1).

Ang Pagbabagong-Loob ni Thomas Scott, Isang Unitarian

“Upang parangalan ng lahat ang Anak, gaya ng pagpaparangal nila sa Ama. Ang hindi nagpaparangal sa Anak ay hindi nagpaparangal sa Ama na nagsugo sa Kanya” (Juan 5:23).

Ikinukuwento tungkol sa tanyag na komentarista ng ikalabingwalong siglo, si Thomas Scott, na sa loob ng ilang taon ay kinalaban niya ang mahalaga at napakahalagang katotohanan ng pagka-Diyos ng Panginoong Jesu-Cristo. Gaya ng karamihan ng mga Unitarian, habang bumababa ang pagtingin niya sa Anak ng Diyos, lalo namang tumataas ang pagtingin niya sa sarili at sa sarili niyang katuwiran. Isang mapagmataas na Pariseo, inakala niyang kayang-kaya niyang iligtas ang sarili, kung kailangan nga niyang maligtas.

Sa pamamagitan ng maingat at malalim na pag-aaral ng Kasulatan (na naging pagkain niya sa loob ng apatnapung taon pagkatapos noon), nagising siya para makita ang kanyang kalagayang nawawala at ang malalim niyang pangangailangan ng isang Tagapagligtas at Tagapamagitan. Sa pagsasalaysay ng kanyang karanasan sa *The Force of Truth*, sinabi niya: “Malinaw kong nakita na ang pinakamabubuti kong tungkulin, na siyang pangunahin kong sinasandigan hanggang noon, ay mga kasalanang mukha lang mabuti; at ang buong buhay ko ay lumitaw na isang tuloy-tuloy na kadena ng mga paglabag. Naunawaan ko na ngayon ang ibig sabihin ng apostol nang sabihin niyang ‘sa mga gawa ng kautusan ay walang laman na aariing-ganap’ sa harap ng Diyos” (Galacia 2:16).

Nang magising nang ganoon, nakita niyang walang iba kundi isang Tagapagligtas na Diyos ang makatutulong sa isang napakalaking makasalanan na gaya ng pagkakilala niya ngayon sa sarili; kaya sa pagtitiwala sa Panginoong Jesus, nakasumpong siya ng kapayapaan at kagalakan.

Ang Unitarianismo, gaya ng tinatawag na Christian Science, ng Theosophy, at ng iba't ibang relihiyong gawa ng tao, ay puwede na para sa taong ang konsensiya ay nakadroga o natutulog; pero ang Ebanghelyo lamang ng biyaya ng Diyos ang makatutugon sa pangangailangan ng isang gising na makasalanan na natutuhang ang Diyos ay banal at hindi makatitingin sa kasamaan. Para sa ganoong tao, may tamis at nagpapagaling na balsamo sa mga salitang gaya ng Juan 3:16, na hindi alam ng iba. “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, kaya ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.”

Walang Langis ang Ilawan

“Ang mga mangmang, pagkadala nila ng kanilang mga ilawan, ay hindi nagdala ng langis” (Mateo 25:3).

Wala nang mas nakalulungkot pa kaysa sa pagpapahayag na walang tunay na pag-aari; wala nang mas mabigat pa kaysa sa magkaroon ng pangalang buhay, gayong ang totoo’y patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan. Marami ang ganito, at hindi nila nakikita ang tunay nilang kalagayan.

Nalaman ko ang kuwentong ito noong nangangaral ako sa isang lungsod sa gitnang kanluran, ilang panahon na ang nakalipas. Ang ginang mismo ang nagkuwento sa akin. Matagal na siyang nagpapakilalang relihiyosa, madalas dumadalo sa mga pagtitipon, nagbabasa ng kanyang Biblia nang may kaunting regularidad, nagdarasal, at ginagawa ang inaakala niyang mga tungkulin ng isang kasapi ng isang kagalang-galang na iglesya. Sa madaling salita, ginagawa niya ang lahat ng alam niya para ihanda ang kanyang kaluluwa sa walang hanggan. Pero bagaman umaasa siyang ayos lang siya, hindi siya talagang nababahala, dahil hindi pa naaabot ang kanyang budhi. Kaya, sabi nga niya pagkatapos, panatag siyang nagmamadali patungo sa paghuhukom, nakasandal sa sarili niyang inaakalang kabutihan at mabubuting gawa para sa kaligtasan.

Isang gabi, nag-iisa siya sa kanyang silid nang biglang namatay ang ilawang nakasindi, at naiwan siya sa dilim. Halos hindi niya namalayang napabulalas siya, “Walang langis ang ilawan!” Kabibigkas pa lang niya nito nang tila bumalik at umalingawngaw ang mga salita sa kanyang tainga, pero may bago at mabigat nang kahulugan. “Walang langis ang ilawan!”

Narinig ko na iyan dati. Ah, oo, ang talinghaga ng mga dalaga (Mateo 25:1-12). Lima sa kanila ang walang langis sa kanilang ilawan nang dumating ang kasintahang lalaki, at sila'y pinagsarhan at hindi nakapasok sa piging." Nabagabag ang kanyang isip. Ilang araw, at maging mga gabi, hindi siya iniwan ng kaisipang iyon. Madalas siyang mapasigaw sa hapdi ng kanyang kaluluwa, "Hindi, wala akong langis sa aking ilawan. Ano ang mangyayari sa akin? Wala sa puso ko ang biyaya ng Diyos!"

Isang matinding takot at malaking kadiliman ang dumating sa kanya. Gustung-gusto niyang maligtas, pero hindi niya alam kung paano. Sa matinding pagkabalisa, nagsimula siyang manalangin, at binuksan ng Diyos ang kanyang mga mata para makita ang lubos niyang pagkaligaw at kawalang-pag-asa sa harapan Niya, at ipinakita sa kanya na wala siyang magagawa para iligtas ang sarili. Sinaliksik niya ang Kanyang Salita para sa liwanag kung paano niya makakamtan ang inaasam na "langis," at sa wakas ay naunawaan niya na ang gawaing nagliligtas ay tapos na noon pang matagal nang pasanin ng Panginoong Jesus ang kanyang mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno (1 Pedro 2:24); na ang tanging kailangan niyang gawin upang magkaroon ng buhay na walang hanggan at *malaman* na taglay na niya ito, ay ang sumampalataya sa Kanya (1 Juan 5:13). Tuwang-tuwa nga siya na maligtas sa ganoon kasimpleng paraan, at gayunma'y sa paraang nagbigay sa kanya ng ganap na kasiyahan. Ang kasalanan ay lubos nang hinatulan sa Iba, at siya'y inaring-ganap sa lahat ng bagay (Mga Gawa 13:38, 39). Sa payak na pananampalataya ay nagpahinga siya kay Cristo, at ngayo'y nagagalak na siya'y Kanya sa panahong ito at sa walang hanggan. Dati ay pagpapahayag lang ang mayroon siya, ngayon ay si Cristo na; dati ay nakabihis siya

ng basahán ng sariling katuwiran, ngayon ay dinamitan na siya ng katuwiran ng Diyos (1 Corinto 1:30); dati ay walang lamang ilawan lang ang hawak niya, ngayon ay taglay na niya ang langis ng Espiritu, na tumatak sa kanya para sa Langit (Efeso 4:30).

Nagdarasal o Nagtitiwala?

“Na para bang ang Diyos ay namamanhik sa pamamagitan namin: kayo’y aming pinamamanhikan sa pangalan ni Cristo, makipagkasundo kayo sa Diyos” (2 Corinto 5:20).

Nang dumalaw ako sa isang ospital kamakailan, nakausap ko ang isang kawawang lalaking payat na payat, na matagal nang ipinakikiusap ng kanyang mga kaibigan na dalawin ko.

Halatang malubha ang kanyang lagay, at baka di na magtatagal ay tatawagin na siya mula sa panahong ito patungo sa walang hanggan. Sinabi ko sa kanya na gusto kong malaman kung nasaan siya pagdating sa napakahalagang usapin ng kaligtasan ng kanyang kaluluwa, at tinanong ko kung may kapayapaan siya sa Diyos.

“Naku,” sagot niya, “ayos na ako riyan. *Lagi akong nagdarasal.*” At bakas sa mukha niya ang matinding kasiyahan sa sarili.

“Mabuti, kaibigan, sana’y alam mo kung ano ang kinailangang gawin ni Cristo para ilitas ang mga makasalanang tulad natin, at kilala mo Siya bilang iyong personal na Tagapagligtas.”

“Naku, ayos lang iyon. Matagal ko nang alam ang tungkol kay Jesus. Kasapi na ako ng isang iglesya mula pa noong bata ako. Wala akong kinatatakutan, dahil lagi akong nagdarasal.”

“Pero alam mo, hindi sapat na may alam ka *tungkol* sa mga bagay na ito, at hindi naliligtas ang tao sa pagdarasal. Nagtitiwala ka ba sa mahalagang dugo ni Cristo?”

Isang matinding ubo ang pumutol sa aming usapan. Nang guminhawa siya, sinabi niya, “Hindi na po ako makapagsasalita pa. Masyado po akong nababagabag. Pero huwag po kayong mag-alala sa akin, dahil hindi ko po makakalimutang magdasal.”

Pagkasabi nito ay tumalikod siya sa akin, malinaw na ibig sabihi'y tapos na ang usapan. Kaya wala na akong nagawa kundi umalis, at nag-iwan ako sa mesa ng ilang simpleng tract ng Ebanghelyo, umaasang dahil nakababasa pa siya, gamitin ito ng Diyos para pagpalain siya.

Natatakot ako na ang kaso niya ay katulad ng marami na inilalagay ang panalangin, o iba pang gawaing Cristiano, sa lugar ni Cristo. Ang totoo, si Cristo muna, saka ang lahat ng iba pang ito; o sa ibang salita, buhay muna, saka ang mga pangangailangan ng bagong silang na sanggol. Tiyak na ang mga taong ligtas ay mga taong nananalangin, pero libu-libo ang nananalangin na hindi ligtas. Nanalangin ang mga Fariseo, mahahaba pa nga ang kanilang mga panalangin, pero hindi sila ligtas.

Wala saanman sa Kanyang Salita na hinihiling ng Diyos sa mga tao na manalangin para sa kaligtasan. Wala saanman na ipinangangako ang buhay na walang hanggan bilang sagot sa panalangin. Ang mga taong may kinikilalang kaugnayan na sa Diyos ang tinuturuang manalangin, gaya ng mga anak na nagsasabi ng kanilang mga pangangailangan sa isang mapagmahal na Ama. Sa nag-iisang tila eksepsiyon, si Simon na manggagaway sa Mga Gawa 8, na sinabihan ni Pedro, “Ipanalangin mo sa Diyos, baka sakaling ipatawad sa iyo ang iniisip ng iyong puso” (t. 22), siya ay isang taong nagpapakilalang Cristiano na. Ang sarili niyang sagot sa apostol ang patunay na nahayag na ang mga lihim ng kanyang puso, at gayon din ang kawalan niya ng karapatang manalangin, dahil napabulalas siya, “Ipanalangin ninyo ako sa Panginoon” (t. 24).

Sa buong Kasulatan, ang mga makasalanang naghahangad ng kaligtasan ay hinihimok na magtiwala, sumampalataya,

magkaroon ng pananampalataya sa Anak ng Diyos.

Ang sagot ni Pablo sa nababahalang tanong ng bantay ng bilangguan, “Ano ang kailangan kong gawin upang maligtas?” ay hindi na dapat siyang manalangin, o magmakaawa sa Diyos na tulungan siya, kundi malinaw at simple: “Sumampalataya ka sa Panginoong Jesu-Cristo, at maliligtas ka.” Walang isang paraan ang Diyos para sa isang uri ng makasalanan at ibang paraan para sa iba. Lahat ng naligtas sa alinmang panahon ay naligtas sa pamamagitan ng pagsampalataya sa patotoo ng Diyos. Ang Kanyang patotoo ngayon ay namatay si Cristo dahil sa ating mga kasalanan, inilibing, at muling nabuhay, at sinasabi Niya, “Kung ipahahayag mo ng iyong bibig na si Jesus ay Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya’y ibinangon ng Diyos mula sa mga patay, ikaw ay maliligtas” (Roma 10:9).

Hindi namin sinasabi ang mga ito para pigilan ang sinumang kaluluwang nababagabag na dumaing sa Diyos, gaya ng maniningil ng buwis na dumaing, “Diyos ko, maawa Ka sa akin na isang makasalanan.” Pero binabalaan namin ang sinuman na huwag ilagak ang kanyang tiwala sa anumang sa huli ay bibigo lang sa kanya; at kakila-kilabot ngang mabigo sa isang usaping ang kahihinatnan ay walang hanggan. Ang “Diyos ko, maawa Ka sa akin na isang makasalanan” ay pag-amin ng pangangailangan at pagkakasala, pero hindi ito makapagbibigay ng kapayapaan. Maaaring idinaing iyon ng maniningil ng buwis magpakailanman at hindi pa rin siya mangangahas na tumingala man lang sa langit kung hindi siya sumampalataya sa Salita ng Diyos. Sa sandaling sampalatayanan ang patotoo ng Diyos, na “si Cristo man ay minsang nagbata dahil sa mga kasalanan, ang matuwid dahil sa

mga di-matuwid, upang tayo'y madala Niya sa Diyos" (1 Pedro 3:18), papasok na ang kaluluwa sa kapayapaan sa Diyos.

Sa halip na tawagin tayong manalangin para sa kaligtasan, ang Diyos mismo ang namamanhik sa mga tao sa pamamagitan ng Kanyang mga sugo na makipagkasundo sa Kanya. Sa pamamagitan nila, nakikiusap si Cristo sa mga makasalanan na magtiwala sa Kanya.

Napakasarap ngang masabi, "Lagi akong *nagtitiwala*," sa halip ng walang kabuluhang inuulit-ulit ng kawawang lalaking iyon sa ospital.

Pamumuhay ng Buhay ni Cristo

“Gayunma’y hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin” (Galacia 2:20).

Nagdaraos ako noon ng sunud-sunod na pagtitipong pang-ebanghelyo sa isang iglesya sa Virginia. Isang gabi, pinakiusapan ang isang bumibisitang ministro na manguna sa panalangin sa pagbubukas. Sabi niya, “Panginoon, ipagkaloob Mo ang Iyong pagpapala habang ipinangangaral ang Salita ngayong gabi. Nawa’y maging daan ito para mapaibig ang mga tao sa buhay ni Cristo, upang simulan nilang ipamuhay ang buhay ni Cristo.” Gusto ko sanang sabihin, “Kapatid, maupo ka; huwag mong insultuhin nang ganyan ang Diyos.” Pero naisip kong dapat akong maging magalang, at alam kong darating din ang pagkakataon ko na maipaliwanag ang mahalagang katotohanan tungkol sa paraan ng Diyos ng pagliligtas.

Hindi hinihiling ng Ebanghelyo sa mga tao na subukang ipamuhay ang buhay ni Cristo. Kung ang ating kaligtasan ay nakasalalay sa paggawa natin niyon, nang walang ikalawang kapanganakan, para na rin tayong lahat na nakatiket na papuntang Impiyerno. Imposible para sa taong hindi pa ipinanganak na muli na ipamuhay ang buhay ni Cristo, gaano man niya ito hangaan habang nakikita kay Jesus, kung paanong imposible para sa taong walang pandinig sa tono o sa ritmo na ipamuhay ang buhay ni Paderewski o ng sinumang iba pang dakilang musikero. Puwedeng masiyahan sa musika at humanga sa husay sa musika ang isang taong kailanma’y hindi makatutugtog o makaaawit. Kailangan ang kaluluwa ng isang musikero para maipamuhay ang buhay ng musikero, kung

paanong kailangan ang mata at kamay ng isang alagad ng sining para maging pintor o eskultor.

Kapag ipinanganak tayong muli mula sa itaas, nananahan si Cristo sa ating mga puso sa pamamagitan ng pananampalataya, at habang ipinamumuhay Niya ang Kanyang buhay sa atin, nagagawa nating lumakad gaya ng Kanyang paglakad. Wala nang ibang paraan para maipamuhay natin ang buhay ni Cristo.

Tapat na Pag-aalinlangan

“Kung tinatanggap natin ang patotoo ng mga tao, ang patotoo ng Diyos ay lalong dakila” (1 Juan 5:9).

Madalas, kapag ipinipilit ko sa mga tao ang karapatan ni Cristo sa kanila at hinihimok silang sampalatayanan ang Ebanghelyo, sinusubukan nilang umiwas sa pagsasabing hindi sila makasampalataya dahil sila raw ay tapat na nag-aalinlangan. Siguro nga may tinatawag na tapat na nag-aalinlangan, pero ayaw ko ng pananalitang iyon kapag ang sinasabi nilang tapat nilang pinag-aalinlanganan ay ang di-nagkakamaling Salita ng buhay na Diyos. Isinulat ni Tennyson,

“Mas may pananampalataya sa tapat na pag-aalinlangan, Maniwala ka, kaysa sa kalahati ng inyong mga kredo.” Hindi ako sigurado na tama si Tennyson; tiyak na hindi, kung ang usapin ay ang pag-aalinlangan sa katotohanan ng Ebanghelyo. Ayaw kong umuwi at sabihin ang isang bagay sa asawa ko, tapos sasabihin niya, “Mahal, sinusubukan kong maniwala sa iyo, pero sa totoo lang, nag-aalinlangan ako sa iyo. Naniniwala akong mas may pananampalataya sa tapat na pag-aalinlangan kaysa sa masyadong pagtitiyak na hindi mo ako niloloko.”

Isang ginang ang nagsabi, matapos kong ipaliwanag nang buong linaw na alam ko ang daan ng buhay at ipakita sa kanya ang ilang payak at tiyak na talata mula sa Banal na Kasulatan, gaya ng Juan 5:24 at Mateo 11:28, “Sinusubukan ko namang maniwala.”

“Sinusubukang paniwalaan ang sino?” tanong ko. “Ang Diyos ang nagsalita sa Kanyang Salita. Ano ang ibig mong sabihin na sinusubukan mong paniwalaan Siya?”

Nakita niya ang kanyang kasalanan at pagkakamali at napabulalas, “Naku, hindi ko namalayan ang sinasabi ko. Oo, kaya kong paniwalaan at pinaniniwalaan ko ang ipinahayag ng Diyos.” At pumasok sa kapayapaan ang kanyang kaluluwa.

May Halaga ang Dugo

“Ang dugo ni Jesu-Cristo na Kanyang Anak ay naglilinis sa atin sa lahat ng kasalanan” (1 Juan 1:7).

Isang kaibigan ko, na ebanghelista rin, ang nakaratay nang maraming nakapapagod na buwan sa isang ospital na Romano Katoliko sa lungsod ng Oakland, California, dahil sa mga pinsalang natamo niya sa isang aksidente sa sasakyan. Sa kalapit na kama ay nakahiga ang isang batang pari, halatang taos-puso at masigasig na tao, pero labis siyang nababagabag sa *harap* ng posibleng kamatayan. Paminsan-minsan ay dumarating ang isang matandang pari para pakinggan ang kanyang mga kumpisal at bigyan siya ng absolusyon. Gustung-gusto siyang kausapin ng kaibigan ko, pero napakahirap niyang lapitan.

Pero isang araw, nang paalis na ang matandang pari, narinig ng kaibigan ko na may sinabi sa kanya ang batang pari, mga ganito: “Padre, nakapagtataka po: ginawa ko na ang lahat ng alam kong gawin. Sinikap kong tuparin ang lahat ng hinihingi ng iglesya, pero wala pa rin akong kapayapaan. Paano ko po matitiyak na inalis na ng Diyos ang aking mga kasalanan?”

Tumingin sa kanya ang matanda nang may habag, at saka napabulalas, “Tiyak na may halaga naman ang dugo ni Cristo!”

Na para bang may kislap ng liwanag mula sa Diyos na pumasok sa kanyang kaluluwa, nagbago ang mukha ng batang pari. Masigla siyang tumingala at napabulalas, “Ah, oo, iyon ang lahat-lahat. Mapagtitiwalaan ko iyan.”

At halata pagkatapos na pumasok na sa kapayapaan ang kanyang kaluluwa. Kaya mo bang magtiwala sa mahalagang

dugong ibinuhos ng Banal na Anak na iyon, na uminom ng saro ng paghuhukom dahil sa iyong mga kasalanan sa krus? Kung gayon, ipinahahayag ng Diyos na ang iyong mga kasalanan, na marami, ay pinatawad nang lahat.

Sa gayon, tinubos para sa Diyos at inaring-ganap, mauunawaan mo, higit kailanman, ang malalim na kahulugan ng halamanan at ng Krus.

*“Getsemani, malilimot ko ba,
O doo’y makita ang laban Mo,
Ang dalamhati’t pawis na tila dugo,
At hindi Ka maalala?
Kapag sa Krus ibinaling ang mata,
At sa Kalbaryo’y nagpahinga,
O Kordero ng Diyos, aking handog,
Ikaw ay aking aalalahanin.”*

Maling Pinto

“Ako ang pintuan: sinumang pumasok sa pamamagitan Ko ay maliligtas” (Juan 10:9).

Isang binatang madalas makinig sa isang dakilang mangangaral na taga-Scotland ang gustong maligtas. May pananabik sa kanyang puso na makilala si Cristo bilang kanyang tagapagpalaya at malaman ang pagpapala ng kaligtasan ng Diyos; pero kahit umiyak siya, nanalangin, at naghanap, wala siyang madamang kapatawaran, walang katiyakan na tinanggap siya ng Diyos. Isang gabi, nangaral ang ministro tungkol sa mga salitang iyon, “Ako ang pintuan: sinumang pumasok sa pamamagitan Ko ay maliligtas,” at ipinakita niya na ang “sinuman” ay sumasaklaw sa mga kawawang makasalan, gaano man sila kasama, kabuktot, o kabulok. Habang nangangaral siya, nakita niyang tila naglalaho ang ulap sa mukha ng binata; at pagkatapos ng pagtitipon, lumapit ito sa harapan at nagsabi, “Nakapasok na po ako ngayong gabi.”

“Ano ang ibig mong sabihin?” tanong ng mangangaral.

“E, nakapasok po ako sa bukas na pinto ngayong gabi habang kayo’y nangangaral.”

“Natutuwa akong marinig iyan. Pero bakit hindi ka nakapasok noon pa? Dalawang linggo ka nang nababagabag at sinisikap kitang tulungan, at ginagawa rin ng iba ang lahat para tulungan ka. Bakit ngayong gabi ka lang nakapasok?”

“Kasi po,” sabi ng binata, “nasa maling pinto po pala ako sa buong panahong iyon. Kumakatok po ako sa pinto ng mga banal, at nakita kong nakakandado ito sa akin. Akala ko po kailangan kong maging sapat na mabuti para ilitas ako ng

Diyos, pero sabi ko po ngayong gabi, susubukan ko ang pinto ng makasalanan, at pagdating ko roon, bukas ito, at nakapasok ako agad.”

Ang Kaligtasan ay Buong Gawa ng Diyos

“Na nagpapasalamat sa Ama, na Siyang gumawa sa atin na maging karapat-dapat makabahagi sa mana ng mga banal sa liwanag” (Colosas 1:12).

May kuwento tungkol sa isang matandang lalaki na may-ari ng isang makitid na lote na may kawawa at sira-sirang kubo. Ang mga lote sa kanilang lugar ay naibebenta sa napakalalaking halaga, at naisip niyang balang araw ay yayaman siya dahil sa lupang iyon. Hindi nagtagal, may dumating na isang milyonaryo, at nang makita niya ang magiging halaga ng buong bloke, sinabi niya, “Gusto ko ang buong iyan.”

Pinapunta niya ang kanyang ahente para bilhin ang buong bloke; at nang dumating ito sa matanda, tinanong niya, “Magkano ang lugar mo?” Dahil matagal nang hinintay ng matanda ang pagkakataong ito, sinabi niya ang presyong inaakala niyang napakalaki. “Sige,” sabi ng ahente, “kukunin ko.” “Kailan mo ito kailangan?” tanong ng matanda.

“Mga dalawang linggo mula ngayon, babalik ako dala ang titulo, at dapat handa ka nang pumirma. Heto ang isang libong dolyar bilang paunang bayad sa bentahan,” sagot ng ahente.

Tuwang-tuwa ang matanda at naisip, “Aba, kung may nakabili ng lugar na ito na kayang magbayad ng ganoon kalaking pera, dapat ayusin ko naman ito nang kaunti.” Kaya bumili siya ng pintura at sinimulang pinturahan ang lumang kubo. Bumili rin siya ng salamin para palitan ang mga basag na bintana, at dalawang linggo niyang inayos ang kubo. Nang dalhin ng milyonaryong mamimili at ng kanyang ahente ang mga papeles para pirmahan niya, sobrang kinakabahan siya na halos hindi

niya mahawakan ang pluma. Nagtaka siya na walang sinasabi ang mamimili tungkol sa barung-barong, kaya sinabi niya, “Nakikita po ninyo kung gaano kaganda ko itong pininturahan at nilagyan ng mga bagong bintana. Magiging magandang tirahan ito. Sana po’y maging komportable kayo rito.”

“Naku,” sabi ng milyonaryo, “hindi ko binili ang lugar na ito dahil sa nakatayo rito, kundi dahil sa itatayo ko rito.”

Ganyan inaaring-ganap ng Diyos ang masasama. Hindi dahil sa nakikita Niya sa mga tao, kundi inililigtas Niya sila dahil sa ilalagay Niya sa kanila, dahil sa gagawin Niya para sa kanila. Kapag nagtiwala sila sa Kanya, nagkakaroon sila ng buhay na walang hanggan, inaaring-ganap sila, at pinatatawad ang lahat ng kanilang mga kasalanan. Saka sila inihahanda ng Diyos para maging karapat-dapat sa Kanyang pinagpalang presensiya, at pag-uwi natin sa Langit, ibibigay natin sa Kanya ang lahat ng kaluwalhatian.

Ang Biblia ay Isang Salamin

“Sapagkat kung ang sinuman ay tagapakinig ng salita, at hindi tagatupad, siya ay katulad ng isang taong tumitingin sa kanyang sariling mukha sa salamin: Sapagkat tinitingnan niya ang kanyang sarili, at umaalis, at agad nalilimutan kung ano ang kanyang anyo” (Santiago 1:23, 24).

Noong isang araw ay may nabasa akong halimbawa na sa tingin ko’y napakagandang larawan nito. Isang matandang ginoo, na napakalabo ng mata, ang ipinagmamalaki ang kanyang galing bilang kritiko ng sining. Minsan, sinamahan niya ang ilang kaibigan sa isang malaking galeriya at sinikap niyang ipakita sa kanila ang tunay o inaakala niyang kaalaman sa mga larawan. Naiwan niya sa bahay ang kanyang salamin sa mata at hindi niya gaanong maaninag ang mga bagay. Nakatayo sa harap ng isang malaking kuwadro, sinimulan niyang ituro ang mga pangit na bahagi ng larawang nakikita roon. “Ang kuwadro,” sabi niya, “ay hindi talaga bagay sa paksa, at tungkol naman sa paksa mismo (larawan ito ng isang lalaki), masyado itong pangit, pangit na pangit nga, para maging magandang larawan. Malaking pagkakamali ng sinumang pintor na pumili ng ganito kapangit na paksa kung umaasa siyang magiging obra maestra ito.”

Ganito nang ganito ang matandang ginoo nang makalapit ang kanyang asawa para putulin siya. Napabulalas ito, “Mahal, salamin ang tinitingnan mo.” Gulat na gulat siya nang malaman niyang sarili niyang mukha pala ang pinipintasan niya.

Ganyang salamin ang Salita ng Diyos. Hindi nito itinatago ang ating mga kapangitan. Ipinakikita nito tayo kung ano talaga tayo. Pero hindi tayo dapat abala sa ating lumang sarili. Nais ng

Espiritu ng Diyos na ilayo tayo nang lubusan sa sarili tungo sa pagtutok sa muling nabuhay na Cristo, at habang abala tayo sa Kanya, iniingatan tayo sa kasalanan. Kapag inalis natin ang ating mata kay Cristo at naging abala sa sarili o sa sanlibutan sa paligid natin, doon tayo nabibigo. At sino sa atin ang hindi nabibigo nang ganoon? Lahat tayo ay kailangang umamin ng ating mga kabiguan araw-araw, pero ang ating laging buhay na Tagapagligtas ay hindi lang ating Punong Saserdote na nagbibigay ng lahat ng kinakailangang biyaya at tulong; kahit hindi natin iyon ginagamit gaya ng nararapat, Siya pa rin ang ating Tagapagtanggol, at sa sandaling mabigo tayo, inaasikaso Niya ang ating kaso sa harap ng Ama. Pansinin, hindi sinasabing, “Kung ipahayag ng sinuman ang kanyang kasalanan, may Tagapagtanggol tayo,” kundi, “Kung ang sinuman ay magkasala, may Tagapagtanggol tayo.” Sa sandaling mabigo tayo, nasa harapan na Siya ng Ama para sa atin, at bunga ng Kanyang mapagbiyayang pagtatanggol, ipinagpapatuloy ng Espiritu ang Kanyang gawain sa ating mga puso, inaakay tayo sa pagsisisi at pagpapahayag ng kasalanan, at “Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, Siya’y tapat at matuwid upang patawarin tayo sa ating mga kasalanan, at linisin tayo sa lahat ng kalikuan.”

Ang Katuwiran ng Diyos

“At ako’y masumpungan sa Kanya, na walang sariling katuwiran na mula sa kautusan, kundi yaong sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, ang katuwirang mula sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya” (Filipos 3:9).

Isang araw, nagsasalita ako sa isang malaking grupo sa isang kolehiyo, at may halimbawang pumasok sa isip ko na sa tingin ko’y naunawaan ng lahat ng mga dalagang estudyante. Sabi ko, “Isipin ninyo na isa sa inyo ang nagtatrabaho para makapag-aral sa kolehiyo. Kakaunti ang inyong pantustos; hindi kaya ng inyong mga magulang na suportahan kayo; baka wala na nga kayong mga magulang. May darating na isang malaking okasyon at ang lahat ay inaasahang maayos ang bihis; ayaw ninyong magmukhang dukha, pero kakaunti ang hawak ninyo. Tapos nakita ninyo na sa tindahang five and ten cent ay may napakagandang baratilyo ng tela para sa damit, sampung sentimo bawat yarda. Ilang dime lang ang pera ninyo, pero pumunta kayo at bumili ng ilang yarda, at sinikap ninyong manahi ng isang magandang bestida para makadalo kayo sa okasyong iyon. Pero hindi kayo gaanong sanay manahi, at marami kayong problema. Gayunman, tiyaga kayo nang tiyaga, sinisikap na magmukha itong disente. Tapos isang araw, dinalaw kayo ni Lady Bountiful; matagal na ninyo siyang pinapangarap, pero hindi ninyo inakalang makikita ninyo siya. Mabait siyang nagmalasakit sa inyo at nagsabi, “Halika, gusto kong sumama ka sa akin sa bayan.” Sumama kayo, nagtataka kung bakit siya interesado sa inyo, at dinala niya kayo sa isa sa pinakamagagandang tindahan ng damit sa lungsod. Nananabik kayo habang naglalakad sa mga pasilyo; at pagtigil niya sa

seksiyon ng mga bestida, sinabi niya, “Ngayon, iha, pumili ka ng kahit anong damit na gusto mo—isang bestida para sa iyo, kahit alin ang magustuhan mo.”

“Naku, totoo po ba,” sabi ninyo, “parang napakabuti nito para maging totoo. Baka po ang mapili ko’y masyadong mahal.”

Pero sabi niya, “Sige lang—kahit anong gusto mo.”

Kaya dahil sa hilig ninyo sa isang kulay, may napili kayo at sinabi ninyo, “Sa tingin ko po, babagay ito sa akin.”

“Sige,” sabi niya, at sa tindera, “Magkano ito?” Ang sagot, “Pitumpu’t limang dolyar.”

“Naku,” sabi ninyo, “hindi po kaya ng isang mahirap na dalagang tulad ko ang ganyang presyo.”

“Ayos lang iyon,” sabi niya, “gusto mo ito at mapapasaiyo ito.”

Isipin ninyo ang dalaga pagbalik sa maliit niyang silid, nakikita ang kawawa at lumang telang may disenyo na matagal na niyang tinatahi. Inilabas niya ang bago, isinukat, at paroo’t parito sa harap ng salamin. Sa wakas, tinawag niya ang ibang mga dalaga at sinabi, “Naku, ngayo’y masusumpungan ako na hindi suot ang sarili kong damit, ang kawawang murang bagay na ito, kundi ang magandang bestidang ito na ibinigay sa akin nang walang bayad!”

Ganyan ang tingin ni Pablo rito. Sinikap niyang gawin ang sarili niyang katuwiran, sinikap na gumawa ng magandang kasuotan na isusuot niya sa pagharap sa Diyos; pero nang makita niya ang muling nabuhay na Cristo, at nalaman na ang bawat mananampalataya ay ginawang katuwiran ng Diyos kay Cristo, sinabi niya, “Itapon na iyang sarili kong gawa, ngayong maaari na akong bihisan ng katuwirang mula sa Diyos kay Cristo,”

Lubos na Kasamaan ng Tao

“Ang puso ay magdaraya nang higit sa lahat ng bagay, at totoong masama (walang lunas)” (Jeremias 17:9).

Marami ang tumututol sa doktrina ng lubos na kasamaan ng tao, dahil daw ang lahat ng tao ay may kakayahang gumawa ng kaunting kabutihan kahit hindi ligtas. Kinikilala nating lahat ang halaga ng disenteng pag-uugali, ng mabait na kalooban, ng pagiging bukas-palad sa pagtulong sa nangangailangan, at ng mga katulad na kabutihan, na madalas makita sa mga hindi pa nagbabalik-loob at maging sa mga lalaki at babaeng tahasang walang Diyos. Kung gayon, tanong nila, paano masasabing lubos silang masama? Si Dr. Joseph Cook, ang dakilang lektor sa Boston noong huling kalahati ng ikalabinsiyam na siglo, ay sumagot sa tanong na ito sa pamamagitan ng sumusunod na halimbawa:

Sabi niya, may napakaganda at napakamahal siyang orasan sa kanyang bahay. Napakaganda ng kaha nito, napakahusay ng makinarya, magandang tingnan ang mukha, at eleganteng yari ang mga kamay. Sa kabuuan, magandang orasan itong tingnan, pero may isa itong depekto. Ayaw talaga, o hindi talaga kaya, nitong magpakita ng tamang oras. Sinuri na ito ng maraming iba’t ibang manggagawa ng orasan, pero walang nakapagtama sa depektong ito. Bilang panukat ng oras, ito’y lubos na masama!

Hindi ba ganito ang tao, kahit sa pinakamabuti niyang kalagayan, kung hindi pa siya ipinanganak na muli? Maaaring marami sa kanya ang hinahangaan ng iba, pero talagang hindi niya kayang gawin ang kalooban ng Panginoon, dahil ang kanyang puso ay lubos na nawalay sa Diyos, kaya pagdating sa

kabalan, siya'y lubos na masama. Ang bagong kapanganakan lang—ang muling pagsilang sa pamamagitan ng Salita at ng Espiritu ng Diyos—ang makapagpapangyari sa kanya na sumunod sa kalooban ng Diyos gaya ng nakasaad sa Banal na Kasulatan. Gaano man siya kamatuwid sa paningin ng kanyang kapwa, dahil sa nakamamatay na depektong ito, ang lahat ng kanyang katuwiran ay parang maruming basahin sa paningin ng Diyos.

Ang Kasaganaan ng Kasulatan

“Ang banga ng harina ay hindi naubos, ni ang sisidlan ng langis ay hindi nagkulang, ayon sa salita ng Panginoon, na Kanyang sinalita sa pamamagitan ni Elias” (1 Hari 17:16).

Dito, ang banga at ang sisidlan ay katulad ng Salita ng Diyos mismo, isipin man natin ang Kasulatan bilang kabuuan, o alinmang hiwalay na bahagi o talata. Gaano man kadalas natin itong nabasa, o gaano man karaming sermon ang narinig natin tungkol dito, laging may higit pang matutuklasan habang muli natin itong binubulay-bulay sa patnubay ng Espiritu Santo.

Gustong ikuwento ni Ebanghelistang Gibbud, ang misyonero sa New York mga limampung taon na ang nakalipas, ang tungkol sa isang magaslaw na batang lalaki na nag-aaral sa isang paaralan sa lower east side ng malaking lungsod na iyon. Mahal na mahal niya ang kanyang guro dahil sa malasakit nito sa kanya. Isang araw, nang nagsisimula na ang klase, lumapit siya sa mesa ng guro, hawak sa marumi at maduming maliit niyang kamay ang isang dalandan na mukhang sirang-sira na. “Heto po, titser,” sabi niya, “may dala po akong dalandan para sa inyo. Medyo napiga na po, pero marami pa pong laman!”

Ganyan ang bawat bahagi ng Biblia. Wala pang nakaubos sa napakahalagang kayamanang taglay nito. Laging may higit pang makukuha rito para sa pagpapanariwa ng kaluluwa.

Kasimplehan sa Panalangin

“Huwag kayong mabalisa sa anumang bagay; kundi sa lahat ng bagay, sa pamamagitan ng panalangin at pagdaing na may pagpapasalamat, ay ipaalam ninyo ang inyong mga kahilingan sa Diyos. At ang kapayapaan ng Diyos, na higit sa lahat ng pagkaunawa, ay mag-iingat ng inyong mga puso at ng inyong mga pag-iisip kay Cristo Jesus” (Filipos 4:6, 7).

Kailangan nating maunawaan na ang ating Diyos ay may malasakit na tulad ng isang Ama sa bawat detalye ng ating buhay, at inaanyayahan Niya tayong dalhin ang lahat sa Kanya sa panalangin. Walang bagay na napakaliit para hindi Niya pansinin, at walang bagay na napakalaki para sa Kanyang kapangyarihan.

Maraming taon na ang nakararaan, nagdaos ang Free Kirk ng Scotland ng isang malaking pulong ng Sinodo sa lungsod ng Aberdeen, ang tinatawag na lungsod ng granito, at dumadagsa ang mga sumasamba mula sa mga kalapit na bayan para makadalo sa mga pagtitipon. May isang matandang lalaking naglalakad papunta sa lungsod nang maabutan siya ng isang batang estudyante ng teolohiya, at magkasama silang nagpatuloy sa paglalakad. Kahit malayo ang agwat ng kanilang edad, marami silang pagkakapareho, kaya masaya silang nagkukuwentuhan habang patuloy na naglalakad papunta sa kanilang pupuntahan.

Pagsapit ng tanghali, lumihis sila sa isang madamong kakahuyan at umupo para kainin ang baon ng bawat isa, pero nagpasalamat muna sila sa Diyos sa Kanyang mapagpalang paglalaan. Pagkatapos, iminungkahi ng matandang manlalakbay na manalangin muna sila nang magkasama bago

ituloy ang paglalakbay. Medyo nahiya ang batang estudyante, pero pumayag siya, at ipinahiwatig na ang matanda ang maunang manalangin, at ganoon nga ang ginawa nito. Kinausap niya ang Diyos bilang kanyang Ama nang buong kasimplehan, ibinuhos niya ang kanyang puso sa pagpapasalamat, at saka binanggit ang tatlong tiyak na kahilingan. Una, ipinaalala niya sa Panginoon na mahina na ang kanyang pandinig, at kung hindi siya makakuha ng upuan sa bandang unahan ng simbahan ay halos wala siyang mapapakinabangan sa sermon nang gabing iyon, kaya hiniling niyang may maireserbang upuan para sa kanya na malapit sa pulpito para mapakinabangan niya ang mensahe. Ikalawa, sinabi niya sa Panginoon na sirang-sira na ang kanyang sapatos at hindi bagay sa mga kalye ng lungsod, kaya nakiusap siya para sa isang bagong pares kahit wala siyang “pilak” na pambili. At panghuli, humingi siya ng matutuluyan sa gabing iyon, dahil wala siyang kakilala sa Aberdeen at hindi niya alam kung saan maghahanap ng matitirhan.

Sa puntong ito, dilat na dilat na ang mga mata ng estudyante habang nakatingin sa matanda, na halo ang pagkainis at pagkamangha, dahil inisip niyang sukduhan na ng kawalang-galang ang abalahin ang Diyos sa ganoon kaliliit na bagay. Nang siya na ang mananalangin, nagbigkas siya ng isang mahusay at maingat na binuong talumpati, na siya namang ikinamangha ng kanyang matandang kasama, dahil wala siyang nakitang anuman doon na nagpapakita ng pagpapaalam ng kanyang mga pangangailangan sa Diyos Ama.

Nagpatuloy sila sa paglalakad, at dumating sila sa simbahan nang mismong nagsisiksikan na ang mga tao sa pagpasok. Hindi nagtagal ay halatang wala nang kahit matatayuan. Naisip

ng estudyante, “Ngayon makikita natin kung ano ang mangyayari sa kanyang mapangahas na mga panalangin. Makikita niyang mas marami pang ginagawa ang Diyos kaysa gamitin ang Kanyang oras sa pagrereserba ng upuan para sa isang mahirap at matandang taga-probinsya.” Pero may isang taong lumabas, at nakasiksik pa ang matanda sa may pintuan, kung saan siya tumayo habang nakalagay ang kamay sa tainga at pinipilit marinig ang nangyayari.

Saktong noon, napalingon ang isang dalaga sa isang upuan sa unahan at nakita siya. Tinawag niya ang isang sakristan at sinabi, “Sinabihan ako ng aking ama na ireserba ang aming upuan para sa kanya hanggang sa oras ng sermon; at kung hindi pa siya dumating, ibigay ko ito sa iba. Mukhang naantala siya. Pakipuntahan po ninyo sa likod at isama rito ang matandang lalaking nakalagay ang kamay sa tainga at nakatayo sa may pintuan.” Ilang saglit lang, lubos nang sinagot ang unang kahilingan.

Sa Scotland, may mga taong laging lumuluhod sa panalangin habang nangunguna ang ministro; ang iba naman ay magalang na tumatayo. Ang matanda ay kabilang sa mga lumuluhod, at ang dalaga naman ay laging nakatayo. Habang nakatingin siya pababa, hindi niya maiwasang mapansin ang upod na suwelang ng sapatos ng nakaluhod na sumasamba. Ang kanyang ama pala ay nagtitinda ng sapatos! Pagkatapos ng pagtitipon, maingat at magalang niyang binanggit ang pangangailangan nito ng mas maayos na sapatos, at nagtanong kung puwede niya itong isama sa tindahan ng kanyang ama, kahit sarado na iyon nang gabing iyon, para bigyan ng isang pares. Hindi na kailangang sabihin pa na tinanggap ang kanyang alok nang may

kagandahang-loob na gaya ng pag-aalok niya. Kaya sinagot din ang ikalawang kahilingan.

Sa tindahan, nagtanong ang dalaga kung saan siya tutuloy nang gabing iyon. Buong kasimplehan siyang sumagot, “Ewan ko pa, anak. May kuwarto para sa akin ang aking Ama, pero hindi pa Niya sinasabi sa akin kung saan.” Natigilan sandali ang dalaga, at saka napabulalas, “Ah, ang ibig ninyong sabihin ay ang inyong Ama—ang Diyos! Aba, palagay ko kami ang may kuwartong iyon para sa inyo. Inilaan namin ang aming kuwarto para sa bisita para kay Rev. Dr. Blank, pero may dumating na telegrama kaninang umaga na nagsasabing hindi siya makakarating, kaya ngayon ay sumama na lang kayo sa akin pauwi at maging bisita namin.” At sa ganoon, ipinagkaloob din ang ikatlong kahilingan.

Kinabukasan, nagtanong ang estudyante kung ano ang kinalabasan ng panalangin, at laking gulat niya nang malamang dininig at sinagot ng Diyos ang bawat isang kahilingan. Hindi Siya kailanman masyadong abala para pakinggan ang daing ng Kanyang nangangailangang bayan. Ang kailangan nating lahat ay mas malaking pagtitiwala sa Kanyang pag-ibig, at mas taimtim at mas tuwirang panalangin.

Inspirasyon ng Bawat Salita

“Ngunit tinanggap natin, hindi ang espiritu ng sanlibutan, kundi ang espiritong mula sa Diyos; upang ating maalaman ang mga bagay na sa atin ay ibinigay na walang bayad ng Diyos. Na ang mga bagay na ito ay sinasalita naman namin, hindi sa mga salitang itinuturo ng karunungan ng tao, kundi sa itinuturo ng Espiritu; na iniuugnay ang mga bagay na espirituwal sa mga salitang espirituwal” (1 Corinto 2:12, 13).

Ang mga tumututol sa paggamit ng katagang “verbal inspiration” o inspirasyon ng bawat salita, kapag tumutukoy sa Banal na Kasulatan, ay madalas na pakutyang tumatawag dito na “teorya ng stenographer,” na para bang inilalagay nito ang Diyos sa posisyon ng isang negosyante o manunulat na nagdidikta sa isang sekretarya, na siya namang nagsusulat ng eksaktong mga salitang binigkas ng kanyang amo. Bilang pagsalungat dito, itinuturo nila ang pagkakaiba-iba ng istilo ng mga manunulat ng Lumang Tipan at Bagong Tipan, at mula roon ay hinuhinuha nilang lubos na kahangalan ang ganitong teorya ng inspirasyon ng bawat salita. Ang paniniwala nila, kung tinatanggap man nila ang inspirasyon, ay ipinahayag ng Diyos ang katotohanan sa iba’t ibang tao, at inilahad naman nila ito sa sarili nilang pananalita ayon sa sukat ng pagkaunawang taglay nila.

Hindi na kailangang sabihin na ang huling pananaw na ito ay tuluyang mag-aalis ng katumpakan sa banal na pahayag. At sinumang taong nag-iisip na may karanasan sa pagdidikta sa mga stenographer ay makauunawa kung gaano kadalang isaalang-alang ang kani-kaniyang antas ng pinag-aralan at pagkaunawa kapag gumagamit ng tulong ng isang sekretarya.

Bahagi ng aking tungkulin sa napakaraming taon ang magdikta ng literal na daan-daan at libu-libong sulat, at gayon din ng mga manuskrito para sa maraming aklat, babasahin at magasin, at lagi kong napapansin na mahalagang isaisip ang pag-iisip at pinag-aralan ng aking mga sekretarya.

Naaalala ko, maraming taon na ang nakararaan, naghahanda ako ng isang aklat tungkol sa sulat sa mga taga-Filipos. Inilalabas ito nang paisa-isang bahagi sa isang buwanang magasin. Nagpadala ng telegrama ang aking mga tagapaglathala na naubusan na sila ng materyales at gusto nilang magkaroon ng karagdagan sa loob ng ilang araw. Nagdaraos ako noon ng mga espesyal na pulong sa isang lungsod sa kanluran at nakatira sa isang hotel. Dahil wala akong ibang stenographer na malapitan, hinanap ko ang pampublikong stenographer ng hotel, at pumayag siyang kunin ang dikta ng **isa** o dalawang kabanata ng aking aklat. Idinikta ko ito sa kanya gaya ng gagawin ko sa sarili kong sekretaryang mahusay ang pagkaturo kung kasama ko lang siya. Iyon ang unang pagkakataong gumamit ako sa ganitong gawain ng isang taong walang kaalam-alam sa Biblia, at hindi ko naisip kung gaano kakaiba sa kanya ang maraming katagang galing sa Biblia.

Nang dalhin niya sa akin ang manuskrito, hirap na hirap akong itago ang aking tawa o inis. Binabayaran ko siya kada oras, at halos walang silbi ang manuskrito. Kinailangan kong suriin ang lahat ng iyon, at gumawa ng napakaraming pagtatama sa bawat pahina, at pagkatapos ay kinailangan niyang ulitin ang lahat, at siyempre, doble ang naibayad ko. Sa pinakasimula pa lang, napansin kong pinamagatan niya ang manuskrito ng “Sulat ni Pablo sa Philippine Islands.” Mali ang pagkaintindi sa bawat

katagang pangteolohiya. Ang “propitiation” (pampalubag-loob) ay ginawang “prostration” (pagpapatirapa), at ang iba pang mga kataga ay pinalitan ng mga salitang hindi talaga maaaring may kinalaman sa paksang pinag-uusapan. Malaking aral ito sa akin. Mula noon, tuwing nagdidikta ako, lagi kong isinasaalang-alang ang kakayahan at kaalaman sa Kasulatan ng aking mga sekretarya.

Hindi masusukat ang pasasalamat sa isang sekretaryang siya mismo ay nakaaalam ng Salita ng Diyos at madaling nakauunawa ng mga katagang pangrelihiyon. Sa kabilang banda, madalas ay nakakainis kapag iba ang sitwasyon; pero napansin ko na sa kaunting pag-iingat ay karaniwang naiaangkop ko ang aking sarili sa pagkaunawa ng tagasulat. Halimbawa, hindi na kailangang sabihin ang “propitiation” kung puwede namang gamitin ang salitang “atonement” (pagtubos). Hindi ko na kailangang banggitin ang “sanctification” (pagpapakabanal) kung maipapahayag ko ang parehong kaisipan sa mga salitang “ibinukod.” Kaya talagang posible na ang iba’t iba kong sekretarya ay magpakita ng sarili nilang istilo sa mga isinulat nila mula sa aking dikta!

Sa mas mataas na paraan kaysa rito, hindi ba natin maisip na iniaangkop ng Diyos ang Kanyang sarili sa talino at pinag-aralan ng mga manunulat ng banal na Kasulatan, kaya ipinapahayag Niya ang Kanyang sarili sa isang paraan sa pamamagitan ng isang makatang tulad nina David o Isaias, at sa ibang-iba namang paraan sa pamamagitan ng isang magsasakang tulad ni Amos, o isang mangingisdang tulad ni Simon Pedro? Kaya may kahanga-hangang pagkakaiba-iba sa Kasulatan, kasama ang kamangha-manghang pagkakaisa ng

kaisipan, dahil “ang mga banal na tao ng Diyos ay nagsalita ayon sa pagkakilos sa kanila ng Espiritu Santo.”

Ang Lasong Asul

“Salitain mo sa mga anak ni Israel, at iyong sabihin sa kanila, na sila’y gumawa ng mga tirintas sa mga laylayan ng kanilang mga suot sa buong panahon ng kanilang lahi, at kanilang lagyan ang tirintas ng bawat laylayan ng isang lasong asul upang inyong maalaala at gawin ang lahat ng Aking mga utos, at kayo’y maging banal sa inyong Diyos” (Bilang 15:38-40).

Ang asul ay kulay ng langit. Ang lasong asul sa laylayan ng damit ng Israelita ay magiging palagiang paalala na siya ay pag-aari ng Diyos ng langit, at may pananagutan siyang mamuhay sa paraang magbibigay-luwalhati sa kanyang makalangit na Panginoon.

May kuwento tungkol sa isang batang dauphin, o tagapagmanang prinsipe, ng France, na ipinagkatiwala sa isang gurong Ingles para maturuan siya para sa kanyang mataas at marangal na katayuan. Madalas ay nahihirapan ang guro na pigilan ang batang prinsipe, na napakasigla at matigas ang ulo. Dahil wala siyang awtoridad na magparusa sa isang may ganoon kataas na katayuan, sa wakas ay nakaisip ang guro ng isang paraan na inaasahan niyang magpapabuti sa ugali ng prinsipe.

Isang umaga, naglabas siya ng isang kulay-ubeng laso na hugis-rosas, na ikinabit niya sa dyaket ng prinsipe, at ipinaliwanag na dahil ito ang kulay ng hari, isusuot niya ito bilang tanda ng kanyang maharlikang katayuan. “Kung,” sabi ng guro, “makita kitang kumikilos nang hindi bagay sa isang prinsipe, ituturo ko lang ang laso, at maiintindihan mo na.”

Napakabisang paraan pala ito ng pagdidisiplina. Paminsan-minsan ay napapabulalas ang prinsipeng hindi magandang pananalita o kumikilos nang hindi karapat-dapat. Sapat na ang tahimik na pagturo sa kulay-ube para matauhan siya, at humingi ng tawad at mangakong magpipigil na ng sarili sa hinaharap.

Ganoon din ang mga mananampalataya ngayon: may pananagutan silang mamuhay nang naaayon sa kanilang makalangit na kaugnayan—na “lumakad nang karapat-dapat sa pagkatawag na sa kanila’y itinawag.” Ang lasong asul ay dapat makita sa lahat ng ating kasuotan habang lumalakad tayo sa sanlibutang ito para sa kaluwalhatian ng Diyos.

Mga Pakong Tanso

“Nang ako’y tumahimik, ang aking mga buto ay nanglumá dahil sa *aking* pagangal buong araw” (Awit 32:3).

Wala nang ibang nakapag-aalis ng kagalakan sa buhay na gaya ng kasalanang hindi ipinagtatapat na nasa budhi.

Minsan ay narinig kong ikinuwento ng yumaong si Dr. F. E. Marsh na sa isang pagkakataon ay nangangaral siya tungkol sa paksang ito at idinidiin sa kanyang mga tagapakinig ang kahalagahan ng pagtatapat ng kasalanan, at hangga’t maaari, ng pagbabayad-pinsala sa mga taong nagawan ng mali.

Pagkatapos, lumapit sa kanya ang isang binata, isang miyembro ng iglesia, na balisa ang mukha. “Pastor,” paliwanag niya, “inilagay ninyo ako sa isang mahirap na kalagayan. May nagawa akong mali sa iba, at nahihiya akong ipagtatapat ito o subukang ituwid. Kasi po, gumagawa ako ng bangka, at ang amo ko ay hindi naniniwala sa Diyos. Madalas ko siyang kinakausap tungkol sa pangangailangan niya kay Cristo at hinihikayat ko siyang pumunta at makinig sa pangangaral ninyo, pero tinutuya at pinagtatawanan lang niya ang lahat ng iyon. Ngayon, may nagawa akong kasalanan na kung aaminin ko sa kanya ay sisira sa aking patotoo magpakailanman.”

Ikinuwento pa niya na kamakailan ay nagsimula siyang gumawa ng sarili niyang bangka sa kanyang bakuran. Sa gawaing ito ay gumagamit ng mga pakong tanso dahil hindi ito kinakalawang sa tubig. Medyo mahal ang mga pakong ito, at ang binata ay nag-uui ng maraming ganito para gamitin sa kanyang bangka. Alam niyang pagnanakaw iyon, pero sinikap niyang aliwin ang kanyang budhi sa pagsasabi sa sarili na napakarami

namang pako ng amo kaya hindi nito mapapansing nawawala ang mga iyon, at isa pa, hindi naman siya binabayaran ng lahat ng inaakala niyang nararapat sa kanya. Pero dahil sa sermong ito, napaharap siya sa katotohanang isa lang siyang karaniwang magnanakaw, at walang dahilan para sa kanyang mga di-tapat na gawa.

“Pero,” sabi niya, “hindi ko kayang pumunta sa amo ko at sabihin sa kanya ang ginawa ko, o mag-alok na bayaran ang mga nagamit ko at ibalik ang natitira. Kapag ginawa ko iyon, iisipin niyang isa lang akong mapagpanggap. Pero ang mga pakong tansong iyon ay bumabaon sa aking budhi, at alam kong hinding-hindi ako magkakaroon ng kapayapaan hangga’t hindi ko naitutuwid ang bagay na ito.”

Ilang linggong nagpatuloy ang pakikipagbuno. Tapos isang gabi ay pumunta siya kay Dr. Marsh at napabulalas, “Pastor, naayos ko na ang tungkol sa mga pakong tanso, at sa wakas ay gumaan na ang aking budhi.”

“Ano ang nangyari nang ipagtapat mo sa amo mo ang ginawa mo?” tanong ng pastor.

“Ay,” sagot niya, “tiningnan niya ako nang kakaiba, tapos napabulalas siya, ‘George, lagi kong iniisip na isa ka lang mapagpanggap, pero ngayon ay nagsisimula na akong maniwala na may katotohanan pala ang Cristianismong ito. Anumang relihiyon na magpapabalik sa isang di-tapat na manggagawa para ipagtapat na nagnanakaw siya ng mga pakong tanso at mag-alok na bayaran ang mga iyon ay tiyak na sulit na magkaroon.’”

Nagtanong si Dr. Marsh kung puwede niyang gamitin ang kuwento, at pinahintulutan siya.

Pagkalipas ng ilang panahon, ikinuwento niya ito sa ibang lungsod. Kinabukasan ay may isang babaeng lumapit at nagsabi, “Doktor, may ‘mga pakong tanso’ rin po sa aking budhi.” “Aba, siguradong hindi kayo gumagawa ng bangka!” “Hindi po, pero mahilig ako sa mga aklat, at nagnakaw ako ng ilang aklat mula sa isang kaibigan ko na mas marami pang nabibili kaysa sa kaya kong bilhin kailanman. Nagpasya ako kagabi na kailangan ko nang alisin ang ‘mga pakong tanso,’ kaya ibinalik ko sa kanya ang lahat ng iyon ngayong araw at ipinagtapat ko ang aking kasalanan. Hindi ko po masabi kung gaano kagaan ang loob ko. Pinatawad niya ako, at pinatawad na rin ako ng Diyos. Napakalaki ng pasasalamat ko na hindi na bumabaon sa aking budhi ang ‘mga pakong tanso.’”

Maraming beses ko nang naikuwento ang kuwentong ito, at halos palagi ay may mga taong lumalapit sa akin pagkatapos at nagkukuwento tungkol sa “mga pakong tanso” sa iba’t ibang anyo na kinailangan nilang alisin. Minsan ay ikinuwento ko ito sa isang chapel service ng isang High School. Kinabukasan ay nakita ako ng punong-guro at sinabi, “Dahil sa kuwentong iyon tungkol sa ‘mga pakong tanso,’ napakaraming ninakaw na fountain pen at iba pang gamit ang naibalik na sa kanilang tunay na may-ari.”

Ang pagbabagong-buhay at pagbabayad-pinsala ay hindi nakapagliligtas. Pero kapag ang isang tao ay tunay na nagsisisi at lumapit sa Diyos nang may taos-pusong pagtatapat, gugustuhin niyang ituwid ang mga bagay sa kanyang kapwa sa abot ng kanyang makakaya.

Pagpapadakila kay Cristo

“Si Cristo ay dadakilain sa aking katawan, maging sa pamamagitan ng buhay, o sa pamamagitan ng kamatayan” (Filipos 1:20).

Tungkulin ng isang Cristiano na maipakita nang husto ang espiritu ni Cristo sa kanyang buhay, anupa’t ang mga lalaki at babae ay mapamahal sa ating pinagpalang Panginoon.

Karaniwan ay kaunti lang ang alam ng mga tao tungkol kay Cristo, pero ang isang buhay na nakatalaga sa Kanya ay nagpapadakila at nagbibigay-luwalhati sa Kanya, kaya naaakay sila na magtiwala rin sa Kanya. Isang kapansin-pansing halimbawa nito ang nalaman ko ilang taon na ang nakararaan, nang ako ay nasa isang espesyal na kampanya ng pag-eebanghelyo sa mga istasyon ng misyon sa hilagang Arizona, kung saan ang mga nakatalagang manggagawa ay nagsisikap na ipakilala si Cristo sa mga Indiang Navajo at Hopi.

Kasama si Rev. Fred G. Mitchell, isang beteranong misyonero sa mga napapabayaang taong ito, pumunta ako isang araw sa ospital ng misyon sa Ganado. Doon ay napansin ko ang isang babaeng Navajo na nakahiga sa isang kama sa isa sa maliliit na silid. Hindi siya marunong mag-Ingles, at ang alam ko namang Navajo ay mga anim na salita lang, kaya hindi kami makapag-usap nang masigla. Habang nakatayo kami malapit sa kanya, ikinuwento sa akin ni Mr. Mitchell ang kanyang kasaysayan.

Mga sampung linggo bago noon, natagpuan siya ng doktor na misyonero sa disyerto na naghihingalo na. Napakasama ng tunay na mga pangyayari kaya hindi ko na isusulat ang mga iyon. Ang kanyang mga daing ng paghihirap ang nagdala sa doktor sa lugar kung saan siya nakahandusay nang walang

magawa sa loob ng apat na araw at apat na gabi nang walang pagkain o inumin. Noon ay tila wala nang pag-asa ang kanyang kalagayan. Paralisado siya mula baywang pababa, hindi siya makakilos; nagsimula nang mabulok ang kanyang laman, at kaawa-awang-kaawa ang kanyang kalagayan. Sa mabilisang pagsusuri, inakala ng doktor na wala na siyang pag-asa. Pero binalot niya ang maruming katawan nito ng malinis na kumot, isinakay sa kanyang sasakyan at nagmadaling dinala sa istasyon ng misyon. Nalaman niya pagkatapos na ang albularyong Indian ay nag-orasyon sa kanya nang mga apatnapu't walong oras, at saka ipinahayag na siya ay sinasapian ng isang masamang espiritu na hindi mapalalayas. Mas mabuti raw na dalhin siya nang pinakamalayo sa hogan (bahay nila), dahil kung hindi ay mumultuhin ng mga demonyo ang lugar na pinagkamatayan niya, at magiging mapanganib para sa iba na tumira roon.

Sa ospital, sa karagdagang pagsusuri ay nakumbinsi ang doktor na baka mailigtas pa ang kanyang buhay ng isang operasyon, pero napakamapanganib at maselan iyon, at marahil ay isa lang sa isandaan ang pagkakataong gumaling siya. Tinawag ang maliit na grupo ng mga misyonero para manalangin, at isinagawa ng doktor ang operasyon. Sinabi sa akin ni Mr. Mitchell na sa loob ng siyam na araw at siyam na gabi pagkatapos noon ay halos walang tigil na binantayan ng doktor ang pasyente. Sa wakas ay nawala ang kanyang lagnat, at halatang gumagaling na siya. Nang manumbalik ang kanyang malay at makita niya ang sarili sa komportableng kama ng ospital, inaalagaan ng isang mabait at maliit na nars na Cristianong Navajo, at masigasig na binabantayan ng doktor, napuno siya ng pagtataka at pagkamangha. Nang kaya na niyang magsalita, nagtanong siya sa nars,

“Bakit niya ginawa ito para sa akin? Itinapon ako ng sarili kong mga kababayan para mamatay; walang may gusto sa akin; tapos dumating siya at dinala ako rito at ibinalik ako sa buhay. Bakit niya ginawa iyon? Hindi ko naman siya kamag-anak. Navajo ako, at siya ay puti. Hindi ko maintindihan kung bakit niya gagawin ang lahat ng ito para sa akin.”

Sumagot ang nars, “Iyon ay dahil sa pag-ibig ni Cristo.”

“Pag-ibig ni Cristo?” bulalas niya. “Hindi ko pa kailanman narinig ang ‘pag-ibig ni Cristo.’ Ano ang ‘pag-ibig ni Cristo’? Ano ang ibig mong sabihin?” Sinikap ng nars na ipaliwanag, pero pakiramdam niya ay hindi niya ito nagagawang malinaw, kaya tumawag siya ng isa sa mga misyonero.

Sa loob ng mga labinlimang araw pagkatapos noon, isa o iba pang misyonero ang nakikipag-usap sa pasyente nang ilang oras tuwing umaga. Para maunawaan niya, kinailangang bumalik hanggang sa paglikha at ipaliwanag kung bakit dumating si Cristo sa sanlibutan. Nakinig ang batang babae nang may malalim na interes, at ang kanyang malalaking mata na parang sa usa ay laging nakatitig sa mukha ng misyonero na para bang naghahanap ng patunay sa ganoon kahanga-hangang kuwento.

Sa wakas, nang mukhang malapit na siyang gumaling at malinaw at maliwanag na ang kanyang isip, inakala ng mga misyonero na dumating na ang panahon para hikayatin siyang gumawa ng tiyak na pasya. Kaya nagdaos sila ng isa pang maliit na pulong-panalanginan, at pagkatapos ay muling ikinuwento ni Mr. Mitchell ang kuwento ng pag-ibig na tumutubos, at magiliw na nagtanong, “Mahal kong nakababatang kapatid (na siyang karaniwang paraan ng pagtawag sa isang Indiang Navajo na mas bata sa iyo), hindi mo pa ba naiintindihan ngayon ang

tungkol sa pag-ibig ni Cristo? Hindi mo ba matatanggap ang pinagpalang Tagapagligtas na ito para sa iyong sarili? Hindi ka ba magtitiwala sa Kanya, at tatalikod sa mga diyus-diyusan ng iyong mga kababayan, at sasamba sa iisang tunay at buhá na Diyos? Dumating Siya sa lupa sa katauhan ng Kanyang Anak, at ngayon ay hinihiling Niya sa iyo na magtiwala ka sa Kanya para sa iyong sarili.”

Sa simpleng mga salita ay inilahad niya ang mga paanyaya ni Cristo nang matagal-tagal, pero walang sagot. Tahimik na tahimik na nakahiga ang babae, pero halatang pinag-iisipan niya ang lahat. Makalipas ang ilang saglit, bumukas ang pinto sa kabilang dulo ng silid, at sumilip ang doktor para lang matiyak na maayos ang lahat sa kanyang pasyente.

Tumingala ang babae, at ang kanyang maningning na mga mata ay nagpakita ng pasasalamat na nadarama niya habang mahinang sumagot sa malambing na wika ng mga Navajo, “Kung si Jesus ay kahit kaunti lang na kagaya ng doktor, makapagtitiwala ako sa Kanya magpakailanman.” Nakita niyang dinadakila si Cristo sa isang tao, at nabihag ang kanyang puso.

Pagkapit sa mga Pako

“At sinabi ng Panginoon kay Noe, Pumasok ka at ang iyong buong sangbahayan sa sasakyan; sapagka’t ikaw ay Aking nakitang matuwid sa Aking harap sa lahing ito” (Genesis 7:1).

Si Noe, gaya ni Abraham, ay isang napakalinaw na halimbawa ng isang ipinahayag na matuwid dahil sa kanyang pananampalataya. Pananampalataya ang nag-akay sa kanya na gumawa ng arka para sa ikaliligtas ng kanyang sambahayan, noong tila wala namang palatandaan ng darating na baha. Pananampalataya ang nag-akay sa kanya na sumunod sa Diyos at pumasok sa arkang iyon kasama ang buong pamilya niya, nang iutos ito sa kanya ng Diyos. Sa loob ng arka ay ligtas ang lahat hanggang sa matapos ang baha. Iningatan sila ng makapangyarihan-sa-lahat na kapangyarihan. Ang arka ang sumalo sa buong hagupit ng bagyo. Si Noe at ang kanyang sambahayan ay isinara sa loob ng Diyos, na Siya mismo ang nagsara ng pinto. Ang kamay ring iyon na nagsara sa kanila sa loob ang nagsara sa labas sa buong sanlibutang hindi sumasampalataya bago ang baha. Ang arka ay larawan ni Cristo. Ang lahat ng nasa kay Cristo ay ligtas magpakailanman.

Ipagpalagay natin na nang matapos ang arka ay sinabi ng Diyos, “Ngayon, Noe, kumuha ka ng walong malalaki at matitibay na pako at ibaon mo ang mga iyon sa tagiliran ng arka.” Isipin mong kumuha si Noe ng mga pakong ito at ginawa ang iniutos. Tapos kapag mahigpit nang nakabaon ang bawat pako, ipagpalagay nating sinabi ng Diyos, “Halika ka at ang iyong buong sambahayan at kumapit kayo sa mga pakong ito, at ang lahat ng makakapit hanggang sa matapos ang baha ay

maliligtas.” Gaano katagal kaya sa palagay mo magiging ligtas si Noe at ang iba pa?

Naiisip ko ang bawat isa na kumakapit sa isang pako—tapos tumataas ang tubig habang bumubuhos ang ulan. Ilang minuto lang ay basang-basa na sila hanggang balat. Tapos isipin mo ang matinding hirap sa mga kasukasuan at kalamnan habang iniaangat ang arka mula sa lupa at nagsisimula ang mapanganib nitong paglalayag sa nagngangalit na tubig. Para bang naririnig kong tinatawag ni Noe ang kanyang asawa, “Nanay, kumusta ka diyan? Ayos ka lang ba?”

At sisigaw siya pabalik, “Kumakapit pa ako. Ipanalangin mo ako na makatagal ako hanggang sa wakas!”

Hindi magtatagal, sisigaw ang kawawang Mrs. Ham, “Wala nang silbi, hindi ko na kayang kumapit pa. Tatalikod na ako.” At bibitaw siya at tatangayin ng baha. Gaano katagal kaya sa palagay mo bago mapilitang bumitaw ang bawat isa sa kanila at sa gayon ay mamatay?

Salamat sa Diyos, *hindi* iyan ang tunay na larawan ng Kanyang kaligtasan. Hindi Niya tinatawag ang mga tao na kumapit kay Cristo. Kundi kung paanong pumasok si Noe sa arka at nakatagpo roon ng lubos na kaligtasan, gayon din ang bawat mananampalataya ay nasa kay Cristo at ligtas magpakailanman. Hindi ito usapin ng ating kakayahang kumapit, kundi ng kakayahan ni Cristo na dalhin tayo nang ligtas hanggang sa kaluwalhatian. Siya na nagsimula ng mabuting gawa sa atin ay tatapusin ito hanggang sa araw ng Kanyang pagpapakita.

Pag-angkin sa Ating mga Pag-aari

“Nguni’t sa bundok ng Sion ay magkakaroon ng pagliligtas, at magkakaroon ng kabanalan; at aariin ng sangbahayan ni Jacob ang kanilang mga pag-aari” (Obadias 17).

Bagaman pinagpala tayo ng Diyos ng lahat ng pagpapalang espirituwal sa mga dakong makalangit kay Cristo Jesus, maraming Cristiano ang lubhang nagkukulang pagdating sa pagtatamasa ng mga bagay na atin dahil ipinamana ito ng Diyos. Marami sa atin ang hindi pa talaga nagagalugad ang mabuting lupaing binuksan para sa atin ng biyaya ng Diyos.

Ang buong Canaan ay ibinigay ng Diyos sa Israel bago pa man sila tumuntong doon, pero nang papasok na sila sa pangunguna ni Josue, sinabi Niya sa kanila na ang bawat dakong matutuntungan ng talampakan ng kanilang mga paa ay magiging kanila. Habang nilalakbay nila ang haba at lawak nito at nalalaman nila mismo kung ano ang ibinigay ng Diyos sa kanila, inangkin nila ang bawat lungsod at bawat lalawigan, pero hanggang sa mapayapang panahon ni Haring Solomon ay hindi nila talaga ito naangkin sa buong kalubusan nito. Hindi nagtagal ay nawala rin ito sa kanilang kamay dahil sa kasalanan at kawalan ng pananampalataya, pero sinasabi sa atin ni Obadias na sa isang araw sa hinaharap, aariin ng Sambahayan ng Israel ang kanilang mga pag-aari.

Mangyayari iyon kapag naghahari na sa kaluwalhatian ang Panginoong Jesu-Cristo sa lupang ito at naibalik na ang Israel sa Diyos. Para sa atin bilang mga Cristiano, may malaking aral sa lahat ng ito, isang aral na mabagal nating natutunan, at iyon ay sa ating sariling malaking kawalan.

May kuwento tungkol sa isang lalaking nagmana ng isang magandang lupain at bahay sa probinsya. Dahil nakatira siya sa lungsod, inisip niyang mas mabuting ipagbili ang ari-ariang ito at gamitin sa ibang paraan ang perang makukuha niya mula rito. Nakipag-ugnayan siya sa isang kilalang kompanya ng real estate, at inutusan sila na pumunta roon at suriing mabuti ang bahay, ang mga gusaling nasa labas nito, at ang lupang kasama ng ari-arian, at isulat ito sa paraang magiging kaakit-akit sa sinumang naghahanap ng tahanan sa probinsya. Nang magawa na ang lahat ng kanyang bilin, dinala ng isang kinatawan ng kompanya ang borador ng patalastas na balak nilang ilagay sa iba't ibang pahayagan. Sa patalastas na ito, inilarawan ang lumang tahanan sa napakagandang pananalita: ang magagandang balkonahe, ang malaking pasilyo, ang paikot na hagdan, ang mga salas, mga sala-salasan, at mga silid-tulugan, at ang lahat ng iba't ibang kagamitan na bumubuo sa isang perpektong tahanan sa probinsya. Ang malalawak na damuhan, mga puno, halamanan, mga hardin at katabing bukirin ay inilarawan din sa pananalitang tiyak na pupukaw sa interes ng sinumang nagnanais ng ganoong ari-arian sa probinsya.

Habang binabasa ng ahente ang paglalarawan, maingat na nakinig ang may-ari ng ari-arian nang walang anumang puna. Pagkatapos, nagtanong ang ahente, “Ano po sa palagay ninyo? Mabebenta na iyan, hindi po ba?”

Sumagot ang may-ari, “Sa totoo lang, nagbago na ang isip ko; nagpasya na akong huwag nang ipagbili. Buong buhay ko ay naghahangad ako ng ganyang lugar, at hindi ko akalain na ang ari-ariang ito pala mismo ang matagal ko nang inaasam. Ipinakita sa akin ng paglalarawan ninyo kung gaano ako kahangal kung bibitawan ko ito. Kaya babayaran ko kayo sa

trabahong ginawa ninyo, pero hindi na ninyo kailangang subukang ipagbili ito; ako na mismo ang titira roon.”

Tiyak na nadismaya ang ahente nang makita niyang naglalaho ang malaking komisyon, pero natutunan ng may-ari ang halaga ng kanyang mga pag-aari, at hindi nagtagal ay lumipat siya roon at tinamasa ang dati ay handa na sana niyang ipasa sa iba.

Hindi ba marami sa atin ang tulad ng lalaking ito? Sa Salita ng Diyos ay inilalantad sa atin ang kayamanan ng ating mana kay Cristo, pero hindi natin ito pinapasok at tinatamasa, ang mga bagay na binili para sa atin sa napakalaking halaga.

Ang mga Kamay ng Tagapagligtas

“Kanilang binutas ang aking mga kamay at ang aking mga paa” (Awit 22:16). “Ano ang mga sugat na ito sa iyong mga kamay?” (Zacarias 13:6). “Idaiti mo rito ang iyong daliri, at tingnan mo ang Aking mga kamay” (Juan 20:27).

Ang mga sugat sa mga kamay ni Jesus ay mananatili, sa palagay ko, sa buong walang hanggan bilang mga tanda ng Kanyang pag-ibig sa atin. Nang lisanin Niya ang sanlibutang ito ay taglay Niya ang mga bakas ng pako, at kapag bumalik Siya para maghari ay makikilala Siya sa mga iyon bilang ang mismong Jesus ding namatay sa krus para sa mga makasalanang.

Ilang taon na ang nakararaan, isang kawawang babae—na binautismuhan bilang Romano Katoliko—ay nakaratay nang malubha sa isang ospital sa lungsod. Dahil sa takot na baka siya mamatay, labis na nababalisa ang kanyang isip dahil sa “bigat ng kanyang mga kasalanang dumadagan sa kanyang nagkasalang budhi.”

Isang madreng maamo ang mukha, na dumaraan sa silid, ang tinawag sa tabi ng kama ng naghihinalong babaeng ito, at sa kanya ay ikinuwento niya ang mga taon ng kasalanan at kahihiyan. Nangako ang madre na kokontakin niya ang kura paroko at papupuntahin ito para dalawin siya, para marinig nito ang kanyang kumpisal at maibigay ang huling mga ritwal ng simbahan.

Samantala, isang babaeng Cristiano ang dumadalaw sa mga pasyente at lumapit sa kama ng babae, at nakita niyang handang-handa itong makinig sa kuwento ng Ebanghelyo tungkol sa libre at lubos na kaligtasan sa pamamagitan ng

ipinako at nabuhay na muling Tagapagligtas. Sabik na ininom ng kawawa at balisang babae ang tubig na buháy, lumapit kay Cristo habang ipinagtatapat ang kanyang mga kasalanan, at hindi nagtagal ay nagagalak na sa pagkaalam na siya ay pinatawad at tinanggap ng Diyos.

Pagdating ng pari, nakita niyang masayang-masaya na ito ngayon, kung gaano ito kalungkot noon. Pero agad siyang nagsimulang maghanda para marinig ang kanyang kumpisal at saka ibigay ang huling mga sakramento ng simbahan. Nakiusap siya sa babae na gumawa ng isang mabuting kumpisal, para mapatawad niya ito sa lahat ng kasalanan nito at sa gayon ay maihanda ito sa kamatayan.

Taimtim siyang tumingala at sinabi, “Patingin muna po ng kamay ninyo.” Sa pag-aakalang naglalakbay ang isip nito, muli siyang nakiusap, dahil kakaunti na ang oras, na ipagtapat nito ang lahat ng kasalanan nito at kamtin ang kapatawaran. Muling dumating ang mapilit na hiling,

“Patingin muna po ng kamay ninyo, padre.” Para pagbigyan ito, itinaas niya ang kanyang kamay. Hinawakan iyon ng babae sa isang kamay niya at maingat na kinapa; tapos ay napabulalas siya,

“Hindi po puwede, padre. Ang kamay ng Isang nagpapatawad sa lahat ng aking kasalanan ay may bakas ng pako.”

Dahil ayaw niyang pakinggan ang lahat ng pakiusap na magkumpisal sa kanya, umalis ang pari, sa pakiramdam na wala nang pag-asa ang babae. Pero sa halip, ang kanya ay tiyak at siguradong pag-asa, na nakasalig sa Salita ng Diyos, “Sa Kanya’y nagpapatotoo ang lahat ng mga propeta, na sa pamamagitan ng Kanyang pangalan, ang sinumang

sumampalataya sa Kanya ay tatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan” (Mga Gawa 10:43). Nagbigay siya ng tapat na patotoo sa biyayang nagliligtas at namatay nang may tagumpay.

*“Ang mga kamay ni Cristo’y tila marupok,
Pagka’t binasag ng pakong ibinaon.
Nguni’t sila lamang ang sa Langit aabot,
Na hawak ng marupok, sugatang kamay na iyon.”*

Padalus-dalos na Paghatol

“Huwag kayong humatol, upang huwag kayong hatulan” (Mateo 7:1).

Ang kahangalan ng padalus-dalos na paghatol sa kapwa ay magandang makikita sa isang kuwentong madalas ikuwento ng yumaong si Bishop Potter ng New York tungkol sa kanyang sarili.

Minsan ay naglalayag siya papuntang Europa sakay ng isa sa malalaking barkong tumatawid sa Atlantiko. Pagsakay niya, nalaman niyang may isa pang pasaherong makakasama niya sa kuwarto. Matapos niyang tingnan ang kanyang tutulugan, pumunta siya sa mesa ng purser at nagtanong kung puwede niyang iwan ang kanyang gintong relo at iba pang mahahalagang gamit sa kaha-de-yero ng barko. Ipinaliwanag niya na karaniwan ay hindi niya ginagawa iyon, pero nanggaling na siya sa kanyang kuwarto at nakilala na niya ang lalaking gagamit ng kabilang higaan, at sa itsura pa lang nito, nag-aalala siyang baka hindi ito mapagkakatiwalaan.

Tinanggap ng purser ang pag-iingat sa mga gamit, at sinabi, “Walang problema, bishop, ikinagagalak kong ingatan ang mga ito para sa inyo. Pumarito na rin po kanina ang isang lalaking iyon at iniwan ang kanya dahil sa parehong dahilan.”

Naaalala tuloy natin ang mga linya ni Robbie Burns, “Oh, wad some power the giftie gie us, To see oursel’s as others see us” — “Sana’y may kapangyarihang magbigay sa atin ng kaloob na makita ang ating sarili gaya ng pagtingin sa atin ng iba.” Napakadaling humatol nang padalus-dalos, at pagkatapos ay

malalaman nating wala palang batayan iyon. “Ang pag-ibig ay naniniwala sa lahat ng bagay, umaasa sa lahat ng bagay.”

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.